

Proč se stáváme nemocnými?

Dr. med. Horst Müller

© 2024 Dr. Horst Müller

Web: www.youtube.com/@GesetzdesLebens
www.youtube.com/@DieBibelschule

Illustrace: Andreas Buchholz

Korektury: Elena Balzer

Vazba: Saskia Larisch

Vydavatel: Dr. Stefan Larisch

Předmluva

Milý čtenáři, držíte v rukou knihu, která vychází z 20letého studia lidské bytosti. Vznikla z mé potřeby lékaře přijít na kloub vzniku nemocí. Své poznatky jsem získal z přímého kontaktu s pacienty a z mnoha tisíců konzultací, nikoliv z vnějších popisů. Našel jsem nejen obecnou příčinu nemoci, ale také důvod snahy o moc, agresivitu, strach, nátlak, sebedestrukci a ničení druhých, které vycházejí z nejhlubšího nitra člověka.

Uvědomění si toho, co lidi podvědomě určuje, ukazuje také cestu k řešení, tedy **CO** je třeba změnit, aby nemoc, nutkání a konflikty přestaly. UVědomil jsem si, že my lidé máme v podvědomí vždy jen jeden a tentýž základní konflikt, z něhož pramení všechny ostatní zjevné problémy. To znamená, že také potřebujeme pouze jedno řešení, abychom se zbavili všech svých problémů, včetně dosažení trvalého uzdravení z našich nemocí. Z funkcí lidské přirozenosti vyplývá, **JAK** má být toto řešení použito.

Doufám, že se Vám tato kniha bude líbit, a přeji Vám sílu a odvahu, abyste se osvobodili od příčiny Vašich bolestí a utrpení.

Dr. med. Horst Müller

Obsah

1. Moje cesta k pochopení člověka	1
2. Pravda spočívá v přírodních zákonech	4
3. Základní potřeby člověka	8
4. Odkud pocházejí myšlenky?	13
5. Duch člověka – jsme víc, než jen hmota.....	17
6. Duše – suma těla a ducha.....	24
7. Jak vzniká nemoc?.....	28
8. Lež, která nás neustále provází	32
9. Sebepoznání jako obtížný první krok k pravdě.....	36
10. Podvědomí – naše váha pro zisk a ztrátu.....	40
11. Stvořitel nebo stvoření – pravá identita člověka.....	45
12. Kdo nese ztrátu?.....	53
13. Pohled do přírody – Jakou roli hrají u nemoci zárodky?	57
14. Závislost člověka na zdroji lásky	60
15. Dědičnost a výchova – na čem jsou závislé naše děti?	67
16. Nový život – jediné řešení problému člověka	72
17. Stvoření Nového života s Novou identitou.....	76
18. Osvobození člověka od vrozené nouze.....	81
19. Co přináší nový život?.....	85

1. Moje cesta k pochopení člověka

„Odkud pochází nemoc?“ Tuto otázku si klade každý pacient, kterého trápí nějaké potíže. Během studia medicíny ve Freiburgu a během své specializační přípravy jsem měl možnost získat řadu odborných poznatků z literatury a od zkušených lékařů, a proto jsem si myslel, že odpověď na ni znám. Velmi brzy jsem však narazil na pacienta, pro jehož problém jsem neměl žádné uspokojivé řešení.

Případ 1: Mým pacientem byl starší pán. Již delší dobu ho trápila jedna potíž: pořád mu zaléhalo v uších. Přišel za mnou, aby se jí zbavil. Stanovit diagnózu pro mě bylo snadné. Jednalo se o funkční poruchu ventilace středního ucha, takzvané Eustachovy trubice mezi hltanem a středním uchem. Podle konvenční medicíny je příčinou nedostatek tekutiny v krevním oběhu pacienta. Doporučil jsem mu proto, aby více pil, a věřil jsem, že jsem mu tím pomohl.

Pacient se však po několika týdnech vrátil: „Pane doktore, teď už piji 3 litry vody denně, ale v uších mi pořád zaléhá.“ Jako lékař jsem mu mohl poradit, aby pil ještě více. Mohl jsem také poukázat na jeho věk a vysvětlit jeho nemoc jako běžný příznak stáří. Ale našel bych skutečnou příčinu nemoci?

Se svými odbornými znalostmi jsem dokázal pojmenovat příznaky a stanovit diagnózu, ale neznal jsem odpověď na otázku, proč je můj pacient nemocný. Jako lékař jsem však chtěl být schopen s čistým svědomím říci, co je příčinou nemoci mých pacientů, abych mohl trvale odstranit jejich příznaky. Už jsem své pacienty nechtěl nechat s jejich otázkami samotné, toužil jsem jim dát odpovědi, kterým bych sám rozuměl.

Jmenuji se Dr. Horst Müller. Již 20 let vykonávám praxi ušního, nosního a krčního lékaře ve Weinheimu. Je pro mě důležité, abych přišel na kloub příčině onemocnění, protože pouhá léčba příznaků mi nestačí. Uvedu jednoduchý příklad: příčinu plísň v domácnosti lze vysvětlit, protože ji způsobuje vlhkost. Pokud by odborník doporučil k nápravě situace pouze prostředek na odstranění plísň, ale neodstranil by příčinu, nebylo by to přijatelné. Je to proto, že prostředek na odstranění plísň by neodstranil vlhkost. Ani odvlhčovače vzduchu by nebyly řešením, ale pouze léčbou příznaků, pokud by se neodstranila příčina vlhkosti. Teprve po zjištění a odstranění příčiny vlhkosti je možné s růstem plísň skutečně bojovat.

V mnoha profesích jsou specialisté odborníky ve svém oboru. Automechanik zná každou součástku vozidla. Architekt zná vlastnosti používaných stavebních materiálů. Lékař však často člověka skutečně nezná, a proto nemůže proniknout do příčiny nemoci. Ve

většině případů žel medicína nedokáže vysvětlit příčinu pacientovy nemoci, protože ji prostě nezná. Tato neznalost pramení ze skutečnosti, že člověk je v medicíně příliš zřídka vnímán jako celistvá bytost.

V lékařské praxi jsem byl konfrontován s celým člověkem. Z „nosu“ nebo „ucha“ se najednou stal člověk, který má otázky. V rozpoznávání symptomů jsem byl během svého vzdělávání dobře vyškolen a dokázal jsem vyšetřit 70 pacientů během 5 hodin. Kdyby se ke mně první pacient vrátil po vyšetření 69 dalších případů, jako člověka bych ho nepoznal. Ale podle jeho nosu bych si všiml, že jsem ho dnes už jednou viděl. Tato situace s nezodpovězenými otázkami mě deprimovala, protože jsem nechtěl obrazně řečeno prodávat prostředky proti plísni, aniž bych věděl, proč zeď vlhne.

Abych zjistil příčinu nemoci, nehledal jsem v knihách ani na internetu, ale ptal jsem se samotných pacientů. Protože mluvení při 70 pacientech za 5 hodin vychází trochu zkrátka, bylo nutné strávit s nimi více času a naslouchat jim.

Prvním krokem bylo vytvoření časové osy anamnézy mých pacientů. Zaznamenával jsem všechny závažné i méně závažné potíže a nemoci, včetně operací a porodů.

Jedná se o anamnézu, běžný postup v medicíně. Pokud chcete pacienty skutečně poznat, potřebujete na to nějaký čas. Tyto vstupní pohovory provádím dodnes a někteří pacienti jsou překvapeni, že musí u ORL lékaře odpovídat na tolik otázek. Pak jim vysvětlím, že potřebuji celkový obraz pacienta a nedívám se jen na jeden příznak, se kterým ke mně přišel. Potřebuji znát celého člověka se všemi jeho nemocemi.

Jako protipól k nemocem a lékařským zákrokům jsem vedle nich postavil životní příběh pacientů. Rozhodující jsou zejména nejbližší vztahy a prožité události. Ty jsou pro člověka na myšlenkové úrovni nejdůležitější. Zařadil jsem tedy vztahy k rodičům, rodičů mezi sebou, k manželovi/manželce, k dětem atd. K tomu jsem doplnil události, jako svatba, rozvod, úmrtí blízkých příbuzných, profesní situace, větší změny jako změna zaměstnání a stěhování. Důležité jsou také dramatické životní události jako závažná traumata, např. případné zkušenosti s násilím a zneužíváním. Všechny tyto body na časové ose jsem porovnal s fyzickými stížnostmi.

TĚLESNÁ ANAMNÉZA

Seznam fyzických potíží

Bolest hlavy od ...

Napětí v krku od ...

Hučení ve kterém uchu od ...

Závratě od ...

Chirurgické zákroky

Mandle, slepé střevo, žlučník, ...

Kdy byly provedeny?

Porody a děti

Potraty atd.

PACIENT

ČAS

VĚK

MENTÁLNÍ ANAMNÉZA (MYŠLENKY)

Vztahy

Vztah mezi rodiči

Vztah s matkou

Vztah s otcem, manželem/manželkou, dětmi

Události

Manželství, rozvod, úmrtí příbuzných, ...

Kdy k nim došlo?

Pracovní a profesní situace

Zaměstnání, nezaměstnanost, ...

Zvláštní události, traumata atd.

Po porovnání těchto údajů jsem si uvědomil, že nic neodpovídá symptomům mých pacientů lépe než jejich „duševní anamnéza“. To byl i případ pacienta se zalehlými ušima. Stížnosti a dysfunkce nevyvolávaly fyzické vlivy. Poznal jsem, že musí existovat přímá souvislost mezi tím, co člověk prožil, a jeho fyzickými potížemi.

Způsobila tedy zalehnutí ucha myšlenka a ne nedostatek tekutin? Abych to zjistil, musel jsem se podívat na něco, co je v konvenční medicíně často zkoumáno jen okrajově: lidské myšlení, resp. myšlenky a jejich role v životě člověka.

Musel jsem si tedy položit otázky: „Co jsou myšlenky? Odkud se berou?“ A co je důležitější: „Kde začínají?“ Musí přece odněkud pocházet a mít nějaký počátek.

Po mnoha anamnézách a životních příbězích mých pacientů – a je jich už několik desítek tisíc – jsem si uvědomil, co je příčinou lidských nemocí.

2. Pravda spočívá v přírodních zákonech

Své pátrání po původu nemoci jsem chtěl založit na něčem naprosto spolehlivém a nepochybnitelném. Potřeboval jsem k tomu jasné měřítko. Obecně existují dva typy informací, které mohou lidé vnímat.

1) Na jedné straně jsou informace, které se samy vysvětlují a dokazují, a proto nepotřebují žádný výklad. Patří mezi ně objekty, struktury, funkce a prostředky. Kdy např. zmrzne voda, je jasné a samozřejmé. Přírodní zákony se dokazují samy. Všechny tyto objektivní informace se učíme, protože jsou pravdivé. Není třeba je kontrolovat zvlášť.

2) Vedle toho existují informace, které je třeba vykládat. To se týká obrazů, slov, gest a činností. Když čtu knihu nebo studii nebo provádím pozorování, umožňují tyto informace různé výklady. Interpretace jsou proto nutné, abychom zjistili, zda jsou tvrzení pravdivá a zda naplňují potřebu pravdy daného jednotlivce. Člověk informacím věří a přijímá je pouze tehdy, pokud je považuje za pravdivé. Informace, která je považována za nesprávnou, není přijata. Berete ji na vědomí, ale neorientujete se podle ní.

Pravda je základem existence každého člověka. Člověk nemůže – a to není otázka vůle – přijmout informaci, o níž není přesvědčen, že je pravdivá. Lež může přijmout pouze tehdy, pokud ji považuje za pravdu. Proto pro zhodnocení informace potřebuje absolutní, neměnné a nezměnitelné měřítko, aby si mohl být jistý. Samozřejmě může použít i měnitelné a pohyblivé měřítko, ale pak je jeho závěr nejistý a může ho dostat do velkých potíží. Procesu přijímání informací se budu podrobně věnovat později.

Nejprve ke dvěma různým měřítkům:

Objektivní měřítko: něco neměnného, co nepodléhá žádným změnám.

- a. Základní přírodní zákon o příčině a následku, který nelze za žádných okolností pozastavit.
- b. Složení prvku, konstrukce, posloupnost prvků ve stavební jednotce.
- c. Funkce prvku je definována od počátku a souvisí s návrhem.
- d. Základní potřeby jakéhokoli prvku a živé bytosti nelze měnit a jsou od počátku pevně stanoveny.

Subjektivní měřítko: něco proměnlivého, co nezůstává vždy stálé.

- a. Jazyk a gramatika se v různých kulturách liší.
- b. Odborníci, vědci, názor jednoho nebo druhého.
- c. Existující předchozí znalosti, které jsou již považovány za pravdu.

Ve vztahu k lidem lze ke spolehlivému zjištění příčiny onemocnění smysluplně použít pouze objektivní měřítko. Protože život a zdraví jsou objektivní záležitosti, nemělo by to být žádné proměnlivé měřítko. Koneckonců, jestliže se pevná, neměnná měřítka, jako jsou metry a kilogramy používají při stavbě domu, tím spíše, když jde o něco mnohem důležitějšího, totiž o vlastní život.

Co jsem si tedy vzal za základ svého studia? Základní zákon příčiny a následku, poznání lidské bytosti – struktura, funkce, základní potřeby. Mé závěry v této knize jsou založeny na těchto neměnných skutečnostech.

„Základní zákon“ přírody

Vesmír je nepochopitelně velký. Přesto můžeme obecné principy pochopit pomocí toho, co zažíváme svými smysly. Našel jsem souvislost, kterou rád nazývám „základní zákon vesmíru“. Všechny prvky v mikrokosmu i makrokosmu mohou fungovat pouze podle tohoto zákona. Skládá se ze dvou jednoduchých a snadno pochopitelných principů. Říká, že nic neexistuje ani nefunguje samo o sobě a nic nebylo stvořeno samo pro sebe (pro svůj vlastní prospěch).

- Levá strana ***Nic nemůže existovat nebo fungovat samo o sobě*** popisuje nevyhnutelnou, stále přítomnou závislost na jiných věcech nebo lidech. Jednoduchý příklad: tablet nemůže fungovat bez elektřiny. Spotřebovaný elektrický proud je tedy příčinou funkce.
- Pravá strana ***Nic nemůže dělat něco samo pro sebe*** představuje následek, který se nikdy netýká potrubí samotného. Tablet v příkladu plní určitou službu, ale není tu sám pro sebe a sám pro sebe nemůže nic udělat.

Z těchto dvou principů vyplývá, že každý prvek funguje jako potrubí s jedním vstupem a jedním výstupem, a to až do nejmenší úrovně.

- Na vstupu musí „**vzít**“ nějaký prostředek, například energii, a použít ji,
- a na výstupu ji v jakékoli pozměněné podobě znovu „**dát**“.

Potrubí by se nemělo ucpat, jinak je jeho funkce narušena nebo ukončena.

Lidskou bytost jako celek lze také velmi vhodně popsat jako potrubí. Skládá se z mnoha jednotlivých prvků, z nichž každý zase funguje jako menší potrubí. Nemoc je následek a já jako lékař musím zjistit, v čem tkví příčina. Podle základního zákona nemůže nastat žádný následek bez příčiny. To je jednoduchý, ale důležitý princip, který by se neměl zanedbávat.

Dalším zásadním aspektem základního zákona je to, že příčina a následek nikdy nemohou být totéž. Neshodují se. Tam, kde je energie odebrána, ji stejný prvek nemůže předat dál. Oddělení příčiny a následku se projevuje tím, že výstup a vstup potrubí leží vždy na opačných místech nebo koncích. Příčina se tedy nemůže stát následkem. Něco, co nemoc vyvolává, nemůže být nemocí samotnou. Pokud by se příčina mohla shodovat s následkem, pak by to, co způsobuje nemoc, mohlo být také nemocí samotnou. To však není možné.

K mylnému závěru, že příčina může být následkem, však někdy vede přehlížení skutečnosti, že potrubí jsou postavena za sebou a ve společném systému je jedno potrubí závislé na správném fungování toho předchozího. Pokud je jedno potrubí ucpané, ovlivňuje to celý systém. Pokud jedno potrubí, např. žaludek, dokáže vstřebat potravu jen částečně, ovlivní to všechna následující potrubí v těle. Pokud žaludek dokáže na vstupu vstřebat jen malé množství, na výstupu přirozeně předá dál jen malé množství. Nyní lze říci, že snížený přísun ze žaludku je příčinou dalších nedostatků v těle. Pak ale zůstává otázka, proč je žaludek postižen. Kde je počátek procesu, který následně ovlivňuje celé tělo?

Dalším příkladem toho, že příčina a následek se u potrubí vždy liší, je případ řetězu z kostek domina. Jsou seřazeny za sebou, a když se zatlačí na první kostku, převrhnou se v daném pořadí. První kostka domina přijímá energii – příčinu – a předává ji dál tím, že se převrátí – následek. Pokud stojí v blízkosti jiné kostky, ta převezme energii a předá ji dál. Každé potrubí dělá totéž, přebírá od předchozího a předává dalšímu – a tak by to mohlo pokračovat donekonečna, kdyby bylo kostek v řadě nekonečně mnoho. Energie se neztrácí, pouze se transformuje. Každá kostka domina, viděna jako jedno potrubí, „dělá“ totéž: bere a dává. Tam, kde bere, však nic nevrací, ale dává jinam (následující kostce), a to je neměnné. Příčina tedy spočívá tam, kde první domino v řetězci přijímá energii. Proto pro mě bylo velmi důležité rozpoznat místo v člověku, kde se energie přijímá a kde se aktivuje první potrubí.

Protože vše je konstruováno v základní formě potrubí, je logické, že vše v systému může fungovat pouze na principu koloběhu. Podíváte-li se na naši sluneční soustavu, rychle zjistíte, že všechny prvky v koloběhu jsou na sobě vzájemně závislé. Slunce, Měsíc, Země a planety jsou ve vzájemně závislém vztahu. Na Zemi lze vzájemnou závislost všech živých bytostí a prvků pozorovat v podobě ekosystému. Princip koloběhu je všudypřítomný například ve vzduchu v podobě vysokohorských větrů nebo v oceánských proudech.

Na koloběžích je pozoruhodné, že musí končit tam, kde začínají. Nezapomenutelným příkladem je koloběh vody, který začíná v moři a tam také končí. Na své dlouhé cestě tímto koloběhem je voda základem rozmanitého života lidí, rostlin a živočichů. Také v našem těle probíhá mnoho oběhů, např. koloběh krve, který začíná v srdci a tam také opět končí.

Každé potrubí je funkčně navrženo tak, aby předalo vše, co přijalo. Co by se stalo, kdyby si žaludek nechal malou část potravy pro sebe? Zemřeli bychom, přinejmenším po určité době. Kolik kyslíku si plíce během dýchání ponechávají pro sebe? Žádný, protože ve zdravých plicích je veškerý kyslík předán do krve. Zákon a konstrukce nic jiného nepřipouští. A to platí obecně, tedy i pro jednotlivé buňky. Příroda funguje podle jednoduchých, krásných a snadno pochopitelných principů, které lze rozpoznat, pokud se díváme dostatečně pozorně.

3. Základní potřeby člověka

V přírodě můžeme pozorovat, že k tomu, aby něco fungovalo, jsou zapotřebí nejméně dva prvky. Má-li semeno vyklíčit, potřebuje nejprve energetický impuls, který uvede do pohybu proces klíčení. Získá ho z reakce bílkovin, pokud je přítomna správná teplota, dostatek vlhkosti a kyslíku a světelné podmínky splňují jeho specifické požadavky (klíčení na světle/ve tmě). Pokud jsou tyto podmínky splněny, vytvoří se enzymy, které aktivují uložené živiny a zahájí energetický metabolismus a proces růstu.

Podobný proces probíhá v lidské buňce, která je malou chemickou továrnou. Buňka funguje jako potrubí – stejně jako všechny věci v přírodě. Je tu proto, aby vyrobila nějaký produkt. Sama o sobě samozřejmě nic vyprodukovat nemůže. Potřebuje vhodné prostředí, tzn. tlak kolem 1 baru a teplotu asi 37° Celsia. Pokud je tlak příliš vysoký, buňka se poškodí, a teplota smí také kolísat jen mírně. K výrobě produktu potřebuje buňka suroviny, tj. chemické látky, a potřebné informace uvnitř buňky. Stačí však k získání produktu pouze suroviny, tedy dýchání, pití a jídlo? Ne, k jejich přeměně je zapotřebí také energie v podobě elektrického proudu.

Lidské tělo jako celek potřebuje ke svému fungování také elektrický proud. Velký význam mají proto mozkové vlny. Kromě toho současně potřebuje k udržení své funkce energii v podobě chemie.

Odkud se tedy v člověku bere proud? Konvenční medicína v tomto bodě popisuje jakési perpetuum mobile. Podle ní si potřebnou elektřinu vyrábí mozková kůra prakticky sama. Může však perpetuum mobile vůbec existovat? Mohl by být lidský mozek něčím takovým? Může tedy mozek také vytvářet své vlastní myšlenky?

Když jsem porovnával tělesné anamnézy svých pacientů s jejich životními příběhy, bylo zřejmé, že myšlenky jsou v životě člověka rozhodující. Díky tomu jsem si také uvědomil, kolem čeho se neustále točí myšlenky lidí a jaký druh informací převádějí. Podívejme se na několik příkladů, abychom si to objasnili.

Případ 2: Jedna pacientka ve věku kolem 70 let měla inzulinovou pumpu se senzorem, který jí každých 20 minut měřil hladinu cukru v krvi. Když jsem se jí zeptal, zda si 2 všimne rozdílů v hladině cukru na základě událostí během dne, odpověděla: „Kdykoli se dozvím, že mě přijedou navštívit vnoučata, mám velkou radost a hladina cukru mi okamžitě začne klesat, dokud se nedostane do normálního rozmezí.“

Jakou potřebu naplňují vnoučata této pacientky? Její potřebu jídla? Jistě tady jde o duchovní potřebu, o lásku, a ne o fyzické potřeby. Důležité je pouze pochopit, jak tato informace, která byla pro pacientku zjevně pozitivní, vedla ke snížení hladiny cukru.

Případ 3: Jiná, mladší pacientka s diabetem, která byla rovněž vybavena inzulinovou pumpou se senzorem, měla podobnou zkušenost, jen negativní. Během stresové situace u soudu se jí zvýšila hladina cukru, kterou přístroj signalizoval. Po podání několika jednotek inzulínu hladina cukru nadále stoupala. Ani opakované podání inzulínu nepřineslo požadované snížení hladiny cukru v krvi. Teprve když soudní jednání skončilo, hladina cukru této pacientky klesla – tehdy výrazně pod normální rozmezí v důsledku opakovaných inzulinových injekcí.

Kdyby byl člověk pouze hmotou, kdyby tedy jeho myšlenky neměly pro správné fungování těla žádný význam, pak by k takovým situacím nedocházelo.¹ V těle se ale jasně ukazuje, co si člověk myslí.

Případ 4: Na začátku mé praxe za mnou přišel muž kolem padesátky. Byl opravdu rozzlobený a ukázal mi sáček s léky. „Pane doktore, už čtyři měsíce mám závratě a dostal jsem všechny tyto léky, které nepomáhají. Proč se mi točí hlava?“ Jeho závratě byly velmi zajímavé: ten muž celý den bez jakýchkoli problémů fyzicky tvrdě pracoval s motorovou pilou. Závratě se ale dostavily pokaždé, když přišel domů a posadil se.

Čtyři týdny před začátkem závratí mu soused prozradil tajné plány jeho tchyně. Týkalo se to jejího domu, který pacient nechal velkoryse zrekonstruovat, protože ho jeho žena měla jednoho dne zdědit. Ale v případě, že by tchán zemřel dřív, dům by dostal tchynin syn z prvního manželství. Tato nespravedlnost pacienta velmi rozrušila. Tento konflikt nebyl vyřešen a projevovalo se to fyzickou reakcí – každý den, když přišel domů. U muže se vyvinula nemoc bez fyzické poruchy. Na radu lékaře se snažil příznaky odstranit pomocí léků, tedy chemickými látkami. Protože však příčina spočívala jinde, nemohly léky poskytnout trvalé uzdravení

Podívejme se nyní blíže na základní lidské potřeby. Co je potřeba, aby člověk správně fungoval, tedy aby byl zdravý?

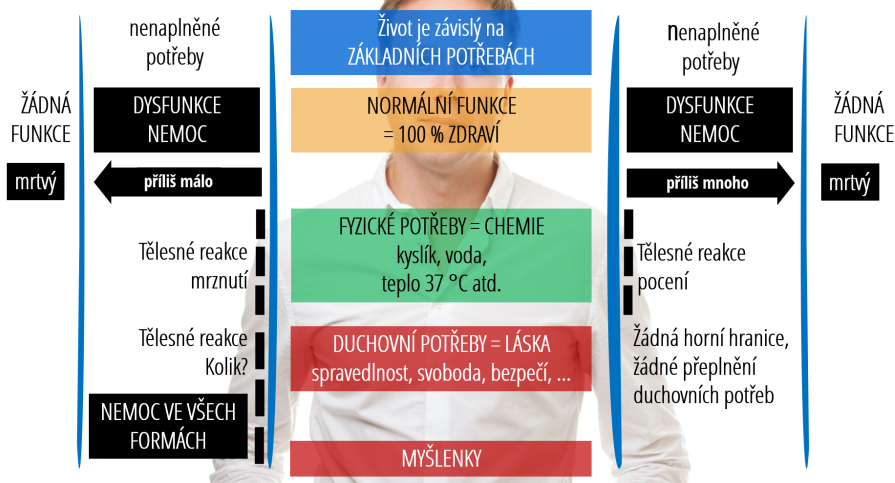
Je snadné pochopit, že život závisí na uspokojování základních potřeb. „Zákon života“ řídí to, co jako lidé potřebujeme. Pokud jsou všechny relevantní potřeby naplněny v

¹ Otázkou, zda hmota může myslet, se budeme zabývat později.

optimálním rozmezí, pohybuje se náš stav mezi mezní čarou „příliš málo“ a mezní čarou „příliš mnoho“. Pak vše funguje normálně a jsme zcela zdraví. V tomto stavu tedy nemůže vzniknout žádná nemoc.

Kdykoli se objeví nemoc nebo porucha funkce, nacházíme se ve stavu nenaplněných nebo příliš naplněných potřeb – a tím mimo optimální rozmezí. Když se tedy objeví nějaký příznak, vyvstává otázka, co pacientovi „chybí“ nebo co je pro něj „příliš“. Na fyzické úrovni je zřejmé, že něčeho může být příliš mnoho nebo příliš málo, například tepla nebo tekutin.

Zákon života

Příroda je nastavena tak, že kromě optimálního rozmezí vždy existuje i toleranční rozmezí, ve kterém je člověk „pouze“ nemocný. Jen v případě, že je tato dodatečná tolerance snížena nebo překročena, vede vzniklá porucha k nevratnému funkčnímu selhání, a tím ke smrti člověka. V případě nenaplnění, nedostatečného naplnění nebo nadměrného naplnění základních potřeb nastává pokaždé v extrémním případě stejný důsledek: člověk zemře.

Proto je rozhodující včas vědět, co tělu chybí nebo čeho má příliš mnoho. Pokud jde o tělesné potřeby, všichni jsme se naučili, co dělat, když k nám tělo „promlouvá“ formou tělesných potíží. Víme, že potřebujeme kyslík, vodu, jídlo a teplo. Jakmile se dostaneme na hranici optimálního rozmezí, naše tělo reaguje. Nejsnadněji se to dá pozorovat na teple: Mrzneme, když není dost teplo, nebo se potíme, když je příliš teplo. Také když

máme hlad, žízeň a únavu, poznáme to: „Aha, tělo potřebuje to a to.“ Tělo samo o sobě nemůže lhát, jeho signály jsou správné, vysvětluje svůj aktuální stav jednoduchým způsobem. Aniž bychom se museli dívat do knihy, velmi dobře víme, že bychom měli jíst, pít nebo spát.

Existují nemoci jako je tinnitus (šelest v uších – pozn. překl.) nebo zalehlé uši. Existují pacienti se závratěmi nebo rakovinou a mnoha dalšími nemocemi. Co jim chybí? Jídlo a pití? Nacházíme se s takovými nemocemi mimo optimální rozmezí podle zákona života, a pokud ano, o jakou potřebu jde?

Zpočátku to pro mě byla úplná novinka, zda a jak vedou nenaplněné duchovní potřeby k tělesným poruchám. Proto mi chvíli trvalo, než jsem si poprvé uvědomil a následně se přesvědčil, že myšlení je „podstatou“ lidského života. Člověk potřebuje spravedlnost, svobodu, bezpečí a mnoho dalšího, aby jeho tělo dobře fungovalo. Zpočátku to pro mě nebylo tak snadné pochopit, protože jsem se o tom na lékařské fakultě nic nedozvěděl.

Věci, o kterých uvažujete ve své mysli, jsou, chcete-li, pouhou fantazií. Proč jsou tedy tak zásadní a mohou nám způsobit nemoci? V devatenácti letech jsem utekl z tehdy ještě komunistického Rumunska do Německa. Proč jsem riskoval, že mě zatknou? Utíkal jsem snad kvůli jídlu a pití? V Rumunsku bylo jídla dost, i když nebylo tak pestré jako na Západě a někdy s ním byly starosti. Rozhodujícím faktorem ale nebyly materiální věci. Utekl jsem, protože mi záleželo na svobodě, byla to moje velká duchovní potřeba. V Německu jsem se pak dostal do Freiburgu, což je podle mě hezké jméno pro město (česky: svobodný hrad – pozn. překl.).

Duchovní potřeby, jako je svoboda a spravedlnost, nelze naplnit nadměrně, což je důležitý rozdíl oproti fyzické úrovni. Duchovní potřeby jsou buď pokryty na 100 %, nebo jsou naplněny jen nedostatečně, případně vůbec ne. Proto pro ně neexistuje horní mez tolerance. Neexistuje tedy nic takového jako „příliš mnoho“ spravedlnosti, svobody nebo bezpečí.

K jakým fyzickým reakcím vedou nenaplněné duševní potřeby? Jinými slovy, co mohou naše myšlenky způsobit v těle? Po několika desítkách tisíc konzultací dokážu v tělesných příznacích a nemocech rozpoznat duchovní potřebu člověka, která se projevuje v těle.

Položil jsem si otázku, jak může nefyzický prvek vyvolat fyzickou reakci. Co je to láska, spravedlnost, svoboda, bezpečí? Jsou to chemické látky? Kdyby byly, pak bychom je mohli chemicky formulovat a reprodukovat. Kdyby pak někdo přišel a stěžoval si, že zažil nespravedlnost nebo nevládnost, mohli bychom mu dát dávku spravedlnosti, lásky nebo svobody a vše by bylo zase v pořádku. Nic takového však neexistuje. „Lásku“ nemůžeme

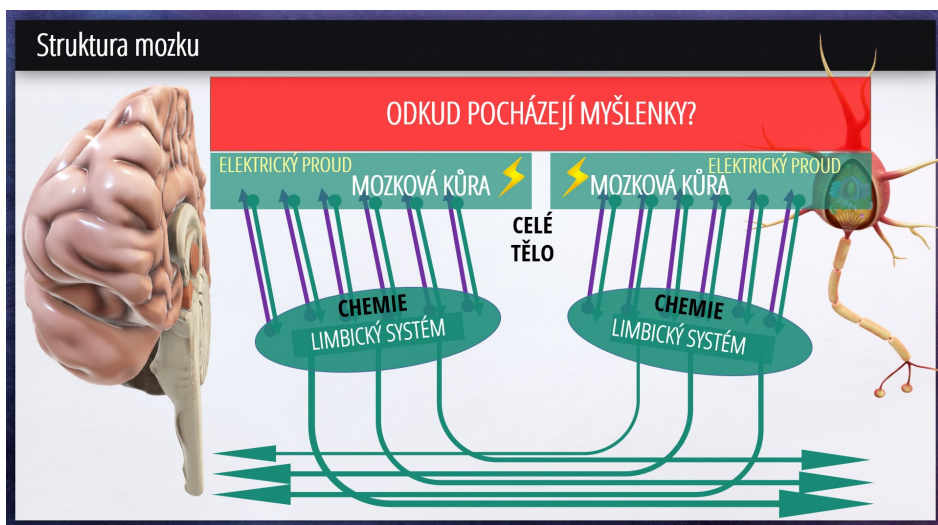
předepisovat a podávat. Láska je duchovní prvek, a tím současně i duchovní informace, která nemá žádný chemický vzorec. Zpracovat ji lze pouze v myšlenkách. A nelze popřít, že je absolutní lidskou potřebou. Obvykle si však neuvědomujeme, že láska způsobuje onemocnění těla, pokud není přítomna. Tak jako kyslík, voda a potrava musí být dodávány ve stanoveném množství, musí být láska jako potřeba uspokojena na 100 %.

Proto jsou myšlenky klíčové, pokud chceme přijít na kloub příčině nemoci. K tomu potřebujeme vědět, co to vlastně myšlenky jsou. Je nám jasné, že přenášejí informace. Ale odkud se myšlenky berou, byla moje další otázka.

4. Odkud pocházejí myšlenky?

„Odkud myšlenka pochází nebo kdo ji ‚vytváří‘?“ I tuto otázku jsem sledoval na základě absolutních informací, protože jsem se nechtěl orientovat podle svého subjektivního pohledu.

Lidský organismus je absolutní strukturou, z níž se lze mnohé dozvědět. Stejně jako se například tablet skládá z mnoha součástí, organismus se skládá z mnoha vzájemně souvisejících orgánů. Ty fungují ve složité souhře. Někde musí být všechny řízeny a regulovány. Musí tedy existovat nějaké centrum, které je všechny spojuje, jakýsi spojovací bod pro celé tělo. Víme, že ho tvoří mozková kůra. V ní je shrnutý celý člověk. Zde se spojují všechny „dráty“ v podobě nervových drah, přes které je řízeno lidské tělo.

V dalším kroku se proto v přehledu podíváme na strukturu mozku. Velký mozek se skládá ze dvou hemisfér neboli polovin mozku. Jejich mozkové kůry nejsou vzájemně propojeny. Proto by bylo možné provést řez uprostřed, aniž by došlo k proříznutí mozkové kůry. Zničily by se sice základní struktury mozku pod tím, ale mozková kůra by zůstala celá. To je důležitý bod pro otázku, proč máme jednostranné fyzické nemoci.²

² Podle zákonů dědičnosti jsou obě mozkové kůry poznamenány zejména jedním z rodičů.

Vnější mozková kůra je zvlněná vrstva silná pouze 4 až 5 mm. Skládá se z miliard nervových buněk, zvaných také neurony. Ty fungují jako vodivé kabely, které se táhnou z mozkové kůry do těla. Je v ní tak shrnuto celé tělo. Vše, co se v těle děje, začíná v ní. Odtud vedou nervové dráhy do centra mozku, do tzv. limbického systému. Poté se rozdělují, mění strany z pravé na levou a naopak a následně probíhají celým tělem.

Každá tělesná funkce začíná elektrickým impulsem v mozkové kůře, který spouští všechny další kroky v těle. Mimochodem, nervové dráhy jsou každá izolovaná. Jen tak může proud dosáhnout správného místa v těle a například přesně pohnout malíčkem. Tento elektrický impuls putuje do limbického systému. Tam vede k počáteční chemické reakci, která je okamžitě signalizována zpět do mozkové kůry – tzv. emoce. Tento signál je první zpětnou vazbou, kterou elektrický impuls nebo proud v těle působí, zda je to vhodné pro tělo – když mám z něčeho radost – anebo ne.

Kde tedy vznikají myšlenky? Pocházejí z mozku, například z mozkové kůry, nebo spíše z limbického systému? Nebo přicházejí odněkud mimo mozek či mimo mozkovou kůru? Při hledání odpovědi nám opět pomáhá zákon přírody.

V konvenční medicíně se (zjednodušeně) tvrdí, že myšlenka vzniká mezi synapsemi nervových buněk v mozkové kůře.³ Mozkové vlny a chemie by na sebe vzájemně působily a v průběhu takového procesu by vznikla například myšlenka. Jenže: nervových buněk jsou miliardy, která z nich má funkci řízení myšlenek? Které místo činí konečné rozhodnutí? Někde musí existovat nadřazený bod, alespoň jakýsi startovací bod, podobně jako u technického nástroje.

Z toho plyne otázka: „Může mozek myslet sám za sebe?“ Abychom na ni mohli s jistotou odpovědět, musíme se podívat, z čeho se mozek skládá. Stejně jako veškerá známá hmota se skládá z atomů. Atomy různých prvků periodické tabulky prvků mohou mezi sebou reagovat a víme toho mnoho o pak probíhajících procesech chemických reakcí.

Tyto reakce

- mohou nastat pouze v závislosti na vnějších faktorech,
- nemohou nastat náhodou, protože podmínky a možné výsledky reakce jsou vždy předem určeny,

³ Přehled uvádí Eccles, J. C. (2000): Eccles: Jak Já ovládá svůj mozek. (3. vydání) Piper. Pozoruhodné je jeho vyjádření o omezenosti materialistických řešení, viz str. 261f.

- chemie dokáže energii a informace přijímat, uchovávat a předávat.

Chemické reakce jsou stanoveny v přírodních zákonech na atomární úrovni a probíhají vždy stejně. Jedině tak lze například vyrobit cement, který splňuje určité normy. Známe elektronická zařízení, se kterými můžeme pracovat, protože chemie přijímá informace a ukládá je ve vyvolatelné podobě. Chemie dokáže také absorbovat a přenášet teplo.

Zároveň víme, co je u chemických prvků dle přírodních zákonů nemožné. Počítače nemají myšlenky, nemohou myslet, ačkoli disponují rozpoznáváním obličejů nebo takzvanou „umělou inteligencí“ a mohou reagovat. „Reagovat“ neznamená „myslet“.

Chemické prvky

- nemohou nic cítit (mobilní telefon nic necítí),
- nemohou si vybírat, tzn. nemohou se rozhodovat,
- nemohou se sami ovládat, resp. zničit,
- nemohou mít vědomí (Kolik vědomí má tablet?),
- nemohou uvažovat,
- nemohou mít morálku.

Chemické prvky tedy rozhodně *nejsou* zdrojem myšlenek. Odkud se však myšlenky berou? Proč může člověk myslet? Pokud je mozek tvořen výlučně chemií, pak je podle přírodních zákonů vyloučeno, aby mohl samostatně myslet.

Lidé mohou cítit i myslet. Chemické prvky jsou však bez citu. Nerv v poraněném prstu přenáší impuls do mozku. Pocit vzniká teprve poté v hlavě. Kdo cítí bolest? Kde je sídlo pocitů? Existence pocitů je sama o sobě dobrým důkazem toho, že člověk nemůže sestávat pouze z chemie.

Kromě toho se lidé mohou na rozdíl od neživých prvků v přírodě sami zničit. Přírodní zákony nepočítají se sebedestrukcí hmoty. Lidé však mohou na informace nenaplnující jejich potřebu zareagovat tak, že skočí z okna v 11. patře. Přesně tak to udělal přítel jedné mé pacientky. Když se s ním rozešla po telefonu, vrhl se ještě během telefonátu z okna.

Chemický prvek, např. tablet, nemůže způsobit svůj vlastní konec. Existují však pozorování sebedestrukce u zvířat. Když například zemře milovaný pán nebo panička, kočky nebo psi často vážně onemocní a zemřou. Některá zvířata odmítají jíst, dokud nezemřou. Proč se tak chovají?

Jak v lidech, tak ve zvířatech musí být něco, co je nutí o sebe destrukci nejdřív vůbec přemýšlet, než takové rozhodnutí učiní.

Lidé mají kognitivní schopnosti, dokáží se na druhé lidi těšit nebo zlobit. To znamená, že dokáží vědomě vnímat informace a rozpoznatelným způsobem na ně reagovat. Navíc se lidé mohou rozhodovat. Vybírají si životního partnera, povolání nebo taky auto. Toto všechno hmota nedokáže.

Odkud mají lidé všechny tyto schopnosti? Kde je jejich zdroj? V mozku? Přírodní zákony vylučují, že by mohla myslet samotná chemie nebo výhradně z ní složený orgán. Zbývá objasnit, co v člověku může myslet. Teprve pak můžeme odpovědět na otázku, odkud se berou myšlenky.

5. Duch člověka – jsme víc, než jen hmota

Člověk má řadu schopností, které nelze vysvětlit pouze „chemií“. Je v něm něco, co přesahuje hmotu. Teprve když tuto složku najdeme, můžeme odpovědět na počáteční otázku, odkud se bere nemoc. Jak se právě ukázalo, mozek jako čistě hmotný prvek nemůže přemýšlet samostatně sám o sobě. Nemůže být původcem myšlenek. Ačkoli je pro myšlení naprosto nezbytný, samostatně myslet neumí.

Co je tedy původem myšlenek? Jediné, co jsem našel, bylo, že lidé i zvířata musí mít ducha. Ten je neviditelný a nelze jej přímo fyzicky dokázat, ale přesto existují srozumitelné důkazy, které dokládají jeho existenci.

Důkazy pro existenci (nehmotného) ducha:

1. Duchovní potřeby u lidí a zvířat

Existuje celá řada duchovních potřeb, které lze pozorovat jak u lidí, tak u zvířat: svoboda, bezpečí, zvědavost nebo poznání a mnoho dalších. Duchovní potřeby lidí nepochybně daleko přesahují potřeby zvířat, například pokud jde o spravedlnost, pravdu, odpovědnost, morálku, uznání atd. Seznam lidských duchovních potřeb nelze skutečně uzavřít. Společné mají to, že jsou všechny nechemické povahy; neexistuje žádná „svoboda“ jako dávka ve formě tablet.

Potřeby jako takové musí být vyžádány jednotkou. Tam, kde tato jednotka neexistuje, je rovněž potřeba bezvýznamná, protože není nutná. V člověku existuje jednotka, která si duchovní potřeby žádá. Ale co je to? Co nebo kdo v člověku chce svobodu? Touží po těchto duchovních potřebách naše mozkové buňky? Nebo je to srdce, játra či žaludek? Mohlo by to být například tak, že porozumění od druhých lidí potřebují ke svému fungování mozkové buňky? Protestuje buňka a rozčiluje se, když se jí nebo jinému člověku děje křivda?

Je nám jasné, že tomu tak není. V lidech a také ve zvířatech tedy musí být něco, co touží po duchovních věcech. Něco, co dokáže rozlišovat mezi pravdou a lží, spravedlností a nespravedlností, bezpečím nebo nejistotou. Něco, co dokáže oddělit láskyplný skutek od nelaskavosti. Lidé toho zjevně schopni jsou.

Odkud pochází tato schopnost? Neměl jsem jiné vysvětlení, než přijmout, že lidé musí být něco víc, než jen hmota. Existenci duchovní jednotky nelze odmítnout jen tak. A protože pro ni už všichni známe pojmenování, máme tedy ducha.

2. Závislost těla na duchu

Naše tělo, které se skládá z chemie, má podobně jako rostlina fyzické potřeby, které nedokáže samo uspokojit. Stejně jako je rostlina závislá na tom, že jí příroda nebo lidé poskytnou vodu, aby ji mohla vstřebat, je i naše tělo závislé na duchu, který mu uspokojuje fyzické potřeby. Tělo proto signalizuje své potřeby prostřednictvím hladu a žízně, chladu a pocení. Dává tak duchu najevo, čeho se mu nedostává nebo čeho má příliš mnoho. Tělo si samo nemůže obstarat jídlo a vodu. Pouze duch mu může dodávat potravu, vodu, kyslík atd. Tělo pak tyto látky přijímá a zpracovává, ale nemůže si je samo „obstarat“. Je to duch, kdo řídí tělo. Teprve pak se může člověk pohybovat, i když jde jen k ledničce nebo k vodovodnímu kohoutku.

Bez ducha by se tělo nedokázalo samo zásobit. Proto se signál těla zaměřuje na ducha, aby se odstranil nedostatek. Hlad sice vychází z buněk, ale buňka sama ho necítí. Hlad tedy není signálem od jedné buňky k druhé, ale od buněk (hmoty) k duchu. A duch pak může tělu jeho potřebu naplnit – nebo ji odmítnout. To nás přivádí ke třetímu důkazu, že musíme mít ducha.

3. Přednost ducha a jeho potřeb před tělesnými potřebami

V případě konfliktu v životě člověka, který se musí rozhodnout mezi „láskou“ (jako výrazem pro duchovní potřeby) a životem, je láska důležitější než život. Toto pořadí priorit jsem pozoroval opakovaně. Existuje mnoho manželských párů, kde si oba partneři přejí zemřít dříve než ten druhý, protože nechtějí žít sami. Jeden starší pacient mi řekl, že je připraven na to, že pokud jeho žena zemře, on zemře hned po ní. V případě jednoho mladého muže to bylo tragické, když jeho přítelkyně ukončila vztah. Nemohl tuto situaci unést, vzal otcovu zbraň, pozval dívku na vyjížďku a zastřelil ji a pak i sebe.

Velmi zřetelně jsem viděl, že moji pacienti upřednostňovali své duševní potřeby před tělesnými. Vidíme to i v každodenním životě, že se lidé zříkají jídla, spánku a odpočinku, jen aby mohli následovat svou duševní touhu. Na fyzické potřeby se příliš nehledí v období dospívání, když je uspokojení duchovních potřeb na večírku důležitější než samotný život.

Přitom platí bez výjimky, že každý člověk by byl nespokojený pouze se životem samotným. Svých pacientů se jsem se často ptal: „Byl byste spokojený, kdybyste *jen* žil?“ Nikdo neodpoví, že by mu samotný život stačil. Každý člověk má něco, co ho pohání, co dává jeho životu smysl, bez čeho by nebyl spokojený. Měl jsem možnost pozorovat, že právě (domnělá) ztráta smyslu života vedla k psychickému stresu a

následně se projevila jako nemoc v těle. Nemoc není důsledkem toho, že člověk bojuje o svůj „život“. Nemoc je spíše důsledkem toho, že člověk není schopen „smysl“ svého života naplnit nebo ho ztratil.

Také u závislosti jde o naplnění smyslu, nikoli o život samotný. A protože duchovní potřeba je stále větší, vidíme také tolik závislých lidí. Smysl je vždy přednější než život, což dokazuje, že duch je tělu nadřazen a že člověk se raději vzdá svého života, než naplnění jeho smyslu.

Proto je známá „Maslowova pyramida“ postavena obráceně. Skládá se hlavně z fyzických potřeb a teprve na vrcholu se přidávají duchovní aspekty.⁴ Realita lidského života ukazuje, že pyramida lidských potřeb je ve skutečnosti naplněna převážně duchovními potřebami a až v druhé řadě potřebami fyzickými. Ano, potřebujeme obojí, máme fyzické i duchovní potřeby. Nicméně duchovní potřeby jsou důležitější než potřeby těla.

Co přesně tedy člověka uschopňuje, aby si vážil smyslu života více než života samotného? Kdo je tou vůdčí silou v člověku? Je to mozek – tedy tělo – nebo duch?

4. Schopnosti ducha převyšují schopnosti těla

Tělo komunikuje s duchem tím, že mu – také přes nervy – posílá pocity a emoce. Ty popisují touhu těla. Musí duch přistoupit na touhu těla, nebo ji může odmítnout?

Zkušenost nám ukazuje, že pokud duch něco nechce udělat, může tělo vyslat kolik chce a naléhavých signálů, jeho potřeba stejně nebude uspokojena. Duch je jednotka, kterou nelze k činnosti přinutit.

O duchu se mi na základě jeho funkcí podařilo zjistit tři věci.

1. Duch je uzavřený systém a nelze ho ovládat zvenčí. Zvenku může být ovlivněn, ale pouze on sám určí, zda tento vliv přijme, nebo ne.
2. Duch může řídit pouze sám sebe a dělá to zevnitř.
3. Duch je vždy aktivní, tzn. pasivita v duchu neexistuje.

⁴ Maslow, A. H. (1943): A theory of human motivation. Psychological Review. 50 (4), ss. 370-396.

Schopnost rozhodovat se je pravděpodobně nejdůležitějším rozdílem mezi fyzickým a duchovním prvkem. Tělesný prvek nemůže říci „ne“, poslouchá příkazy, které přicházejí zvenčí. Kus dřeva se nemůže bránit, když ho někdo opracovává. Tělo může pouze reagovat a metabolizovat chemické látky. Reaguje podle příkazů, které dostává. Duch nepřijímá zásadně žádné příkazy, ale jedná samostatně.

Schopnosti ducha tedy jsou

- a. jednat samostatně (může jednat z vlastní iniciativy, přijít s nápadem atd.),
- b. odmítnout reagovat na vnější podnět („ne“),

ve hmotě je nalézt nelze.

I duch musí informace nejprve zpracovat, aby mohl něco udělat. Jedná však samostatně a reaguje, když chce, nebo naopak nereaguje a vnější podnět zamítne. Proto duch nemůže být rovný hmotě. Je jí nadřazen, proto z ní taky nemůže vzniknout.

Když si tělo žádá svou potravu, duch se může tímto požadavkem řídit. Duch se však také může svobodně rozhodnout zdržet se jídla i v rozporu s naléhavým signálem těla. Proto může člověk držet život ohrožující hladovku, pokud tím naplňuje svoji vyšší duchovní potřebu.

To vše ukazuje, že hmota ducha sice ovlivňuje, ale nemůže ho ovládat. Může ho brzdit tím, že mu jako reakci způsobuje nepohodlí a bolesti. Tělesné reakce však nemohou ducha donutit, aby tělo (hmotu) uposlechl.

Z toho jasně vyplývá, že duch není prvek, kterému lze něco přikázat, jako je tomu u hmoty. Protože se duch ovládá zevnitř, musí si nabízené informace ověřovat, zda odpovídají, v této souvislosti, jeho duchovní potřebě. Pokud je mu nabídnuto něco, co odpovídá jeho potřebě, přijme to a jedná podle toho. Pokud tomu tak není, nejedná podle toho, co mu někdo nabízí. Může se tedy rozhodnout jasným „ne“, něco takového se v hmotě nenachází.

I při mučení je konečným cílem zasáhnout ducha prostřednictvím těla. Tělo je poškozováno nebo ničeno, což musí duch cítit a snášet. Ani tento proces však nemůže ducha přinutit, aby jednal. Mnoho mučených lidí se nikdy nevzdalo, ať už bylo mučení sebevětší. Je to dalším důkazem toho, že v člověku musí být dvě jednotky.

Hierarchie mezi duchem a tělem

- Pokud jsou v osobě dvě entity, musí navzájem komunikovat.
- Jak navzájem komunikuje duch mysl a tělo u lidí (a zvířat)?

5. Ovládání těla myšlenkami ducha

Přijatá rozhodnutí jsou příkazy pro mozek, nikoli signály nebo prosby. Tělo jako fyzický prvek musí reagovat na své vnější prostředí. Nemá na výběr. Pohyby rukou nejsou nic jiného než impulsy, příkazy ducha, které vykonává tělo. Tělo na to nemůže říci „ne“.

Na příkladu záchvatu paniky se můžeme podívat na interakci mezi těmito dvěma jednotkami. Duch člověka interpretuje situaci jako život ohrožující nebezpečí, vteřina strachu způsobí, že tělo v milisekundách chemicky uvolní řadu hormonů, které změní metabolismus celého těla. Má přitom tělo na výběr? Ne, musí reagovat tak, jak je předem nastaveno. I když se panika zakládá na bludu, fyzická reakce je stejná. Někdy se nám zdá něco zlého a pak se probudíme a s úlevou si řekneme: „Byl to jen sen!“ Bez ohledu na to je tělesná reakce stále přítomná. To platí i pro paniku, kterou si dobrovolně vytváříme sledováním některých filmů.

Aby duch mohl ovládat tělo prostřednictvím myšlenek ⁵, musí tělu podle přírodních zákonů dodávat fyzické impulsy. Bez nich by tělo nemohl rozhýbat. Viděli jsme, že náš

⁵ Dýchací funkce jsou rovněž řízeny chemickým procesem v přítomnosti ducha. Ten probíhá pouze tak dlouho, dokud jej duch řídí, ale to, jak bude fungovat, není rozhodnutím ducha. Na rozdíl od rozhodnutí o příjmu potravy lze sice dýchání působivě trénovat, ale nelze ho vědomě

mozek funguje s elektrickým proudem. A tyto impulsy musí odněkud přicházet. Mozek si je nemůže dát sám. To dokazuje rozdíl mezi živým a mrtvým člověkem. Co chybí v mozku mrtvého člověka? Je to elektrický proud! A proč teď chybí? A jak se vůbec proud do mozkové kůry dostane? Kdo spouští elektrický impuls v mozku?

Mozek jako hmota není schopen dát sám sobě elektrický impuls, kterým bude poháněn.⁶ Kdyby se dokázal sám pohánět, bylo by to perpetuum mobile. Tím by se však zrušil základní zákon závislosti a princip potrubí. Mozek by fungoval jinak – nejen jako všechny ostatní lidské orgány, ale také jinak než všechny pozorovatelné prvky ve vesmíru.

Je to duch, který myšlenkami a rozhodnutími spouští impuls elektrického proudu. Duch udržuje mozek takříkajíc „v pohybu“. Tyto proudy lze měřit. Nejsou ničím jiným než působením ducha na mozek. Mozek sám o sobě nemůže generovat elektrické impulsy, což je patrné u mrtvých lidí. Podle přírodního zákona tak mrtvý člověk dokazuje, že živý člověk musí mít ducha.

Důkazy pro existenci ducha lze shrnout následovně:

Bez ducha bychom jako lidé neměli

- žádnou duševní činnost,
- žádné duševní potřeby,
- žádné smyslové vjemy (hmat, zrak, čich, chuť, sluch),
- žádné myšlenky,
- žádné hodnocení (volba mezi ano a ne),
- žádnou odpovědnost,
- žádnou morálku,
- žádnou duchovnost,
- žádnou možnost pohybovat tělem.

trvale ukončit. Řízení tedy neznamená výlučně dávat tělu příkazy, ale také udržovat procesy definované v těle ve vymezeném rámci.

⁶ Jde o složité řídicí impulsy, které vychází z mozkové kůry a prochází celým tělem, nikoliv o zásobování mozku energií prostřednictvím samotného těla.

Tělo bez ducha je tedy mrtvé. Vystává proto nevyhnutelně otázka: Když ducha nemůže stvořit hmota, odkud tedy pochází?

6. Duše – suma těla a ducha

Podle evoluční vědy pochází duch z hmoty. Nenazývá se však duch, ale „psychika“. Ta je považována za výsledek činnosti mozkové kůry. Pokud by tomu tak bylo, pak by fyzické potřeby a strádání měly být důležitější než duchovní. Tělo by muselo ovládat ducha. Viděli jsme, že to tak není.

Podle přírodních zákonů nemůže z chemie či hmoty buněk vzniknout nehmotný duch. Jen si představte, že si tělo vytvoří psychiku, která pak rozhoduje o tom, zda tělu dá něco k jídlu, nebo ne. Nebo ho donutí skočit z jedenáctého patra atd. To by bylo z našeho pohledu nepochopitelné a v rozporu se zákonem příčiny a následku.

Je to duch, který prostřednictvím myšlenek spouští proudění elektřiny do těla. V závislosti na směru těchto myšlenek může proud v těle způsobit poruchy, sebepoškození, a dokonce i nemoc.

Z toho vyplývá, že duchem vytvořený elektrický impuls musí mít na mozkovou kůru stanovený účinek, tedy „správné“ myšlenky vedou k impulsu, který je pro tělo vhodný, zatímco ty „špatné“ myšlenky škodí. Mozková kůra je hmota a nemá žádné vlastní rozhodnutí a žádný stupeň volnosti v tom, jak reaguje na ducha případně myšlenku. V těle tedy lze spolehlivě vyčíst správný způsob myšlení ducha, který dává tělu správný proudový impuls. Současně lze objektivizovat i nesprávný, tělu neodpovídající proudový impuls v těle. Mít objektivní nástroj pro měření subjektivního myšlení je velmi prospěšná věc, zejména pokud jde o náš život a zdraví.

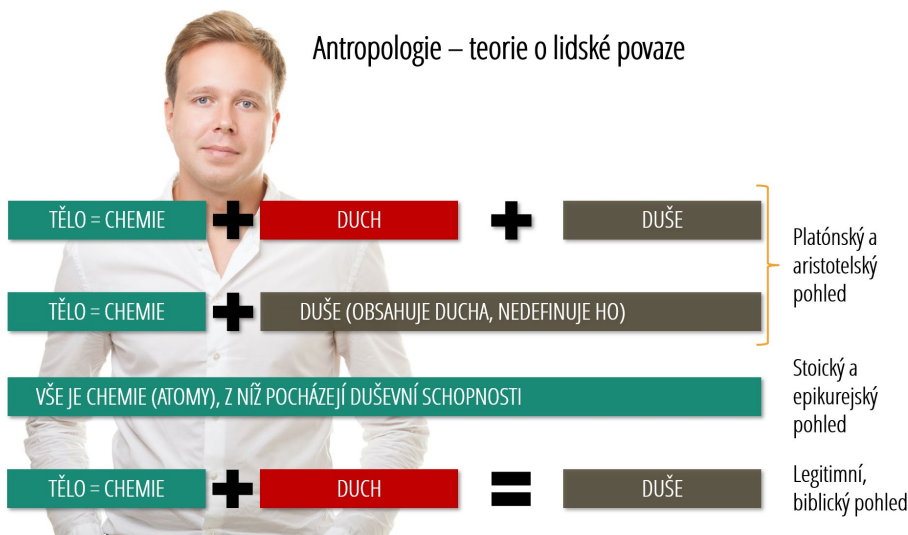
Než se však tyto podrobnosti dozvíme, měli bychom získat přehled o antropologii, tzn. o teoriích lidské přirozenosti. Existuje mnoho různých teorií o struktuře člověka, ale my se zde chceme zabývat pouze třemi nejznámějšími přístupy.

1. Na jedné straně je člověk vnímán jako souhra tří nezávislých jednotek: těla, ducha a duše. Duch a duše jsou přitom duchovní jednotky. Tento pohled na člověka charakterizovali již staří Řekové, a proto se označuje jako platónský a aristotelický pohled na člověka. Platón popisuje člověka velmi názorně jako boha uvězněného ve zvířecím těle. V důsledku toho je smrt pro člověka jakýmsi vysvobozením. Pak se člověk znovu stává bohem.⁷

⁷ Reuter, H. (2014): Geschichte der Psychologie (Dějiny psychologie). Hogrefe, S. 31-45

Toto chápání člověka má vliv i dnes – a lze ho nalézt v mnoha náboženstvích, zejména také v křesťanství.

2. Od dob starých Řeků se také objevil protinávrh – stoický a epikurejský pohled na člověka. Podle něho je celá lidská bytost výhradně chemií a z ní také pocházejí duševní schopnosti. Většina medicíny a vědy založené na evoluci se tohoto poměrně jednoduchého pohledu na člověka drží dodnes. Podle tohoto názoru vzniká láska nebo vášně „spalováním“ v buňkách.

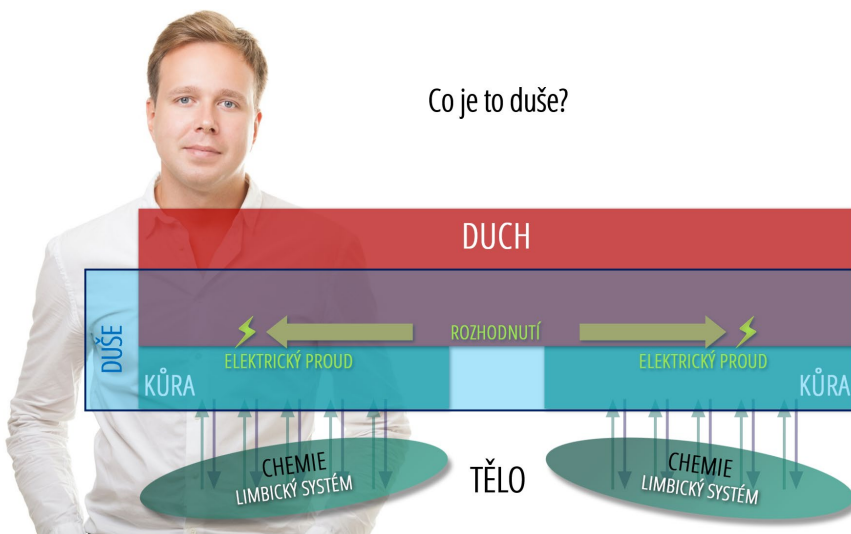

3. Podle toho, co bylo dosud řečeno, existují nevyhnutelné důkazy, že člověk nemůže být vysvětlen pouze hmotou. Podle zákona přírody je potřebné, aby tělo bylo ovládáno silou, kterou si samo nemůže poskytnout. Je proto přijatelné vidět lidskou bytost jako složenou ze dvou jednotek: těla a ducha. Třetí jednotku se mi nepodařilo najít, ale na základě vzájemné závislosti těla a ducha – jedno bez druhého nemůže nic – je termín duše dobrým popisem této skutečnosti. Člověk je tedy duše, která se skládá z ducha a těla.

Pro ilustraci lze použít přirovnání k vodě. Voda (H_2O) existuje, když máme kyslík a vodík spojeny dohromady. Stejně jako se voda skládá ze dvou prvků, i duše se skládá ze dvou neoddělitelných prvků. Pokud je oddělíme, nemáme již vodu, ale kyslík a vodík. Pokud se oddělí duch a tělo, je člověk mrtvý. Tedy již neexistuje duše, ale pouze oddělené prvky, duch a tělo. Fungování člověka je možné pouze ve spolupráci obou jednotek.

Dalším obrazem spolupráce mezi duchem a tělem je spojení mezi klavíristou a klavírem. Klavír nemůže vydávat tóny sám o sobě. Ani hráč nemůže vytvářet klavírní hudbu bez klavíru. Hudba vzniká pouze tehdy, když hráč a klavír spolupracují. Hudba je spojením hráče a nástroje. Stejně tak je duše výsledkem souhry ducha a těla. Tělo je přitom klavír, duch je hráč. Výsledkem dvou různých složek je nová jednotka, živá duše. Podle zákona existují vzájemné závislosti, ale tělo je ovládáno duchem. Pokud dojde k oddělení, hudba už neexistuje. Život končí, když duch opouští tělo.

Co je to duše?

Duch a tělo tedy tvoří jeden funkční celek. Oba mohou fungovat pouze v souhře. Duch je však předřazen tělu a řídí ho. Tělo má předem daná pevná nastavení, která duch nemůže přehlížet. To znamená, že i když duch ovládá tělo, nemůže s ním dělat víc, než je tělo schopno. Proto je duch člověka tělem limitován a omezován.

Vzájemné působení ducha a těla

DUCH:

- MŮŽE VŽDY JEDNAT POUZE SÁM
- NIKDY NEMŮŽE BÝT K NIČEMU DONUCEN
- MŮŽE MYSLET, CÍTIT, VIDĚT, ČICHAT, CHUTNAT, SLYŠET, ROZHODOVAT
- UVÁDÍ TĚLO DO POHYBU
- ŘÍDÍ VŠECHNY VZTAHY SE ZVÍŘATY, LIDMI A BOHEM

**VŠECHNY FUNKCE JSOU MOŽNÉ POUZE TEHDY, KDYŽ JE TĚLO
SPOJENO S DUŠÍ.**

TĚLO:

- POSLOUCHÁ PŘÍKAZY
- MŮŽE BÝT DONUCENO
- NEMÁ ŽÁDNÉ DUŠEVNÍ SCHOPNOSTI (MYŠLENÍ, CÍTĚNÍ, ROZHODOVÁNÍ)
- NESCHOPNOST POHYBU
- MŮŽE ZAZNAMENÁVAT, UKLÁDAT A PŘEDÁVAT INFORMACE

Z toho jasně vyplývá, že pět smyslů člověka – hmat, zrak, čich, chuť a sluch – může existovat pouze v kombinaci těla a ducha. Přičemž tělesné informace se prostřednictvím nervů dostávají přes tělo do mozkové kůry a následně jsou představovány duchu, který pak cítí, čichá, vidí, slyší nebo ochutnává. Schopnost ducha myslet je rovněž závislá na mozkové kůře. Duch sice myslí sám, ale ne bez mozkové kůry. Stejně jako nohy slouží k chůzi, i když samy chodit nemohou, ani duch nemůže myslet bez funkčního mozku. Obě jednotky se vždy podílejí na všem, co člověk dělá.

7. Jak vzniká nemoc?

Rád bych vám popsal případ, u kterého jsem se naučil princip vzniku nemoci. Mohl jsem ho stejným způsobem opakovaně pozorovat u všech následujících pacientů a nenašel jsem žádný jiný vzorec.

Případ 5: Pacientka ve věku kolem 30 let trpěla 14 dní úpornými, silnými bolestmi hlavy, které prostě neustupovaly, přestože užívala léky proti bolesti. S těmito bolestmi hlavy ji neúspěšně léčil její praktický lékař, který ji pak poslal ke mně, abych vyloučil zánět vedlejších dutin. Důkladně jsem ji vyšetřil, ale nezjistil jsem nic neobvyklého. Protože žena působila velmi utrápeným dojmem, pomyslel jsem na mozkový nádor nebo krvácení do mozku. CT hlavy provedené téhož dne ukázalo nenápadný nález.

Bolesti té ženy byly zpočátku nevysvětlitelné. Neutrpěla žádné poranění hlavy ani jiná tělesná zranění. Byly její bolesti jen výplodem fantazie? Bolest samozřejmě nevidíte, ale můžete ji zviditelnit pomocí funkční magnetické rezonanční tomografie detekcí aktivovaných oblastí v mozku. Když se objeví určité aktivační vzorce, víme, že člověk cítí bolest.⁸ Bolesti jsou chemické reakce z limbického systému, které v mozkové kůře duchu signalizují bolest.

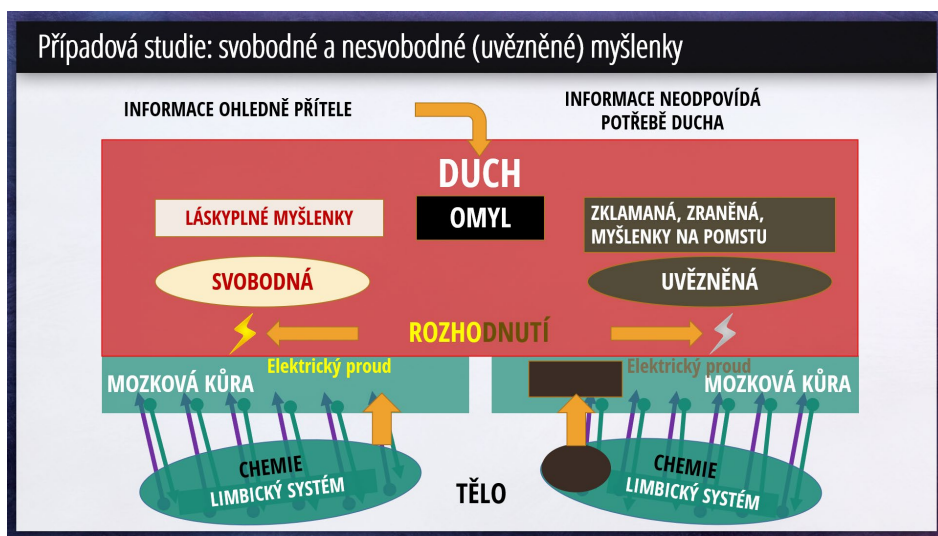
Jak jsem měl nyní s tou ženou dále postupovat? Měla věrohodně závažné potíže. Bolesti si nelze namlouvat. Pomocí představitivosti však mohou být vyvolány. Pokud však existují, jsou fyziologicky pochopitelné. To mohu potvrdit také z vlastní zkušenosti. Když jsem se během studia medicíny zúčastnil dopolední přednášky o ohrožení života při zánětu slepého střeva, začal jsem téhož dne kolem půlnoci pociťovat bolest v oblasti slepého střeva. V obavě, že bych mohl zemřít, jsem se okamžitě vydal na pohotovost, kde mě hospitalizovali. Po dvou dnech vyšetření, která měla určit, zda mám zánět slepého střeva nebo ne, mi slepé střevo pro jistotu odstranili. Ukázalo se, že nebylo zaníceno.

K případu 5: Protože bolest neměla žádnou fyzickou příčinu, zbývala pouze psychická složka. Zeptal jsem se, zda se před čtrnácti dny stalo něco, co ji silně ovlivnilo. Žena mi poté oznámila: „Před čtrnácti dny jsem zjistila, že mě můj přítel podvedl“. Vztah trval rok a ona se mnohého vzdala, aby se za ním mohla z velké

⁸ Kröner-Herwig, B. et al., (2011): Schmerzpsychotherapie: (7. Aufl.) Springer, s. 6

dálky přestěhovat. Opustila členy své rodiny, aby s ním mohla žít. Nyní zjistila, že jí byl nevěrný.

Ve svém duchu máme zakotvenou potřebu věrnosti a nevěra je jejím opakem. Protože jsme předurčení svými potřebami, reagujeme na anti-potřebu automaticky odmítnutím. Stejně jako tato žena. Co mě však zajímalo, bylo, jaký myšlenkový pochod vedl k bolesti hlavy. Zeptal jsem se jí tedy, jaké myšlenky měla o svém příteli předtím, než se dozvěděla onu zprávu, a jak vypadaly její myšlenky poté. Předtím o něm přemýšlela jen láskyplně. Milující myšlenky jsou zásadně svobodné myšlenky, tj. odpovídají naší duchovní potřebě. Každá svobodná myšlenka vede k rozhodnutím, která vyvolávají příslušný elektrický impuls ladící s tělem a v limbickém systému vyvolávají pozitivní emoci. Ta je fyzickým potvrzením, že elektrický impuls byl pro tělo vhodný, a dává duchu informaci: „Jen tak dál!“ Láskyplné myšlení nemůže v těle působit žádné poruchy, a tudíž ani žádnou nemoc.

Nyní se však žena dozvídá špatnou zprávu o nevěře svého přítele. Tato informace zraňuje její duchovní potřebu věrnosti, pravdivosti a spravedlnosti. Pokud je totiž muž nevěrný, pak nejenže porušuje věrnost a není čestný, ale dopouští se také nespravedlnosti. Jakými myšlenkami reaguje žena na porušení věrnosti? Cítí se zklamaná, zraněná a pomýšlí i na pomstu.

Tyto negativní myšlenky vyvolávají elektrický impuls, který zjevně poškozuje tělo. Jsou to nesvobodné myšlenky, které duch myslí a kterými sám sebe blokuje. A kdykoli duch sám sebe uvězní, činí rozhodnutí, která nejsou v souladu s tělem a v mozku vyvolávají elektrický impuls, který s tělem neladí. Tento falešný pohon vede k poškození mozku a všech ostatních orgánů s ním spojených.

Souhrn: Negativní a nesvobodné myšlenky vedou vždy k proudu, který není v souladu s tělem a více či méně závažně ho poškozuje.⁹

Obecně řečeno, nouze člověka vzniká tím, že někdo dělá něco, co neodpovídá potřebě jeho ducha. Tato anti-potřeba je brána jako příležitost podniknout kroky proti ní. Protože však druhého člověka (zpravidla) nelze změnit, je tato snaha zasetím sebe sama. Čím více se člověk těchto nesvobodných myšlenek drží, tím více se množí a v duchu vznikají další neřešitelné problémy. Pacientka byla v pasti další myšlenky, která ji trápila 14 dní: „Ráda bych si svého přítele nechala, kdybych měla záruku, že mi už nikdy nebude nevěrný.“ Tím se staví do neřešitelné situace, protože kde je záruka, že jí přítel zůstane věrný i v budoucnu? Ona sama ví, že taková záruka neexistuje, ale přesto si svého přítele drží a kdyby to bylo možné, donutila by ho k věrnosti. Toto nucení vede k jejím bolestem hlavy.

Nabízí se nyní otázka, co je důvodem našich vztahů. Proč do nich vstupujeme? Obecně panuje přesvědčení, že své bližní potřebujeme k uspokojení svých duchovních potřeb. I tato pacientka se domnívá, že k tomu potřebuje svého přítele. I ona věří, že on může naplnit její potřeby lásky, věrnosti a bezpečí. Proto se pro něj rozhodla a žije s ním. Jenže může její přítel vůbec uspokojit její potřeby? Připouští přírodní zákon možnost, že jeden člověk pije, jí nebo myslí za druhého?

Každý člověk, viděl jsem to znovu a znovu, reaguje sám proti sobě, když jiný člověk dělá něco, co je v rozporu s jeho duchovní potřebou. Ublížíje si, aniž by si to uvědomoval, a

⁹ Myšlenky se jako impuls dostávají do kostní dřeně přes limbický systém jako další bod oběhového systému člověka. Už moudrý Šalomoun napsal, že zkormoucený duch vysušuje kosti (Příslaví 17,22). Věděl, že všechny fyzické nemoci vycházejí z kostní dřeně. Právě zde se tvoří krev, totiž všechny protilátky a obranné buňky. Vše, co se odehrává v kostní dřeni, se děje na příkaz ducha. Činnost kostní dřeně ovlivňuje funkci všech ostatních orgánů v těle. Hmotné prvky, jako je vzduch, voda a potrava, vstupují do funkčního oběhu člověka prostřednictvím plic, žaludku atd. až po myšlenkách. Na počátku je u člověka duchovní prvek, láska, nikoliv chemie. Z orgánů proudí informace zpět do limbického systému, pak do mozkové kůry a odtud k duchu, čímž se funkční oběh člověka uzavírá.

aniž by to chtěl. To je i případ této pacientky: dostává se do duchovního zajetí a vyvolává si tím bolesti hlavy, protože je přesvědčena, že jí přítel dluží věrnost. A já jsem jí dával za pravdu, dokud jsem si neuvědomil, že její mysl tímto požadavkem škodí svému tělu a že přírodní zákony nedovolují to, co chce. Teprve když jsem se na celou věc podíval blíže, uvědomil jsem si chybu v jejím uvažování.

Jako lékař předpokládám, že tělu by se nemělo dělat nic, co mu škodí. Pokud dám tělu špatnou stravu, zareaguje na ni negativně. Pokud tělo reaguje negativně na mé myšlenky, pak nemohou být správné. Musím je změnit, stejně jako to dělám se stravou, která je pro tělo škodlivá.

Jaká je tedy myšlenková chyba, kterou jsem poté dokázal znovu rozpoznat u všech následujících pacientů? Spočívá v nevědomém sebeklamu, který není považován za lež. A protože je společný nám všem, každý je sám sobě nepřitelem a ničí sebe sama, když jeho bližní, jeho blízcí, nedělají to, co by měli, nebo když umírají. Tento nevědomý sebeklam by mi zůstal neznámý, kdybych si jako měřítko nevzal nemoc a přírodní zákon.

8. Lež, která nás neustále provází

Když jsem začal mluvit se svými pacienty, vzbudilo mou pozornost, že všichni sdílejí jedno vnitřní přesvědčení: „Potřebuji být milován.“ Lidé si zřejmě myslí, že „být milován“ naplní jejich potřebu. Všechny příběhy mých pacientů se nějakým způsobem točily kolem lásky, vždy kolem stejné myšlenky: „*Nejsem milován.*“

V následujícím textu bych rád popsal několik případů z praxe, které ilustrují očekávání být milován.

Případ 6: Mladá pacientka nemohla tři dny polykat ani jíst. Nepodařilo se mi však zjistit žádné tělesné abnormality. Byla dva roky vdaná. Jejím velkým trápením bylo manželovo úsporné nastavení. Zpočátku nechtěl vůbec jet na svatební cestu, ale ještě ho dokázala přemluvit. Když se pak večer v hotelu zkrášlila a očekávala, že ji pozve na večeři, řekl: „Pojď, zajdeme si do supermarketu a koupíme si něco k jídlu.“ To není zrovna romantické, že?

Žena je tedy provdána za lakomého muže, který šetří, kde se dá. Ještě na svatební cestě se pokusila o sebevraždu v hotelovém bazénu. Před její návštěvou u mě se opět stalo něco, co svědčilo o tom, že se její manžel za poslední dva roky nezměnil.

Všechny problémy člověka pramení z toho, že si myslí, že ho ostatní nemají rádi. Proč se zlobí matka, když její syn neuklidí nádobí, které použil? Je našťavaná, protože ho sama neumí umýt? Vždyť to dělá už mnoho let! Rozčiluje se, protože si podvědomě myslí, že ji syn nemá rád a neváží si jí, protože jinak by to nádobí nenechával pro ni. Téměř ve všech knihách o vztazích se píše: „Musíš být milován, je to dávání a brání“. Tato lež, že by tu měl být někdo jiný pro nás nebo pro naše potřeby, nás provází celým životem a ztěžuje nám ho.

Z této mylné představy vyplývá další lež: „Druzí mi nesmí udělat nic špatného.“ Jinými slovy, druzí *mě* nesmí obelhat, podvádět, bít, okrádat atd. Ve své praxi jsem k tomu měl pozoruhodný případ.

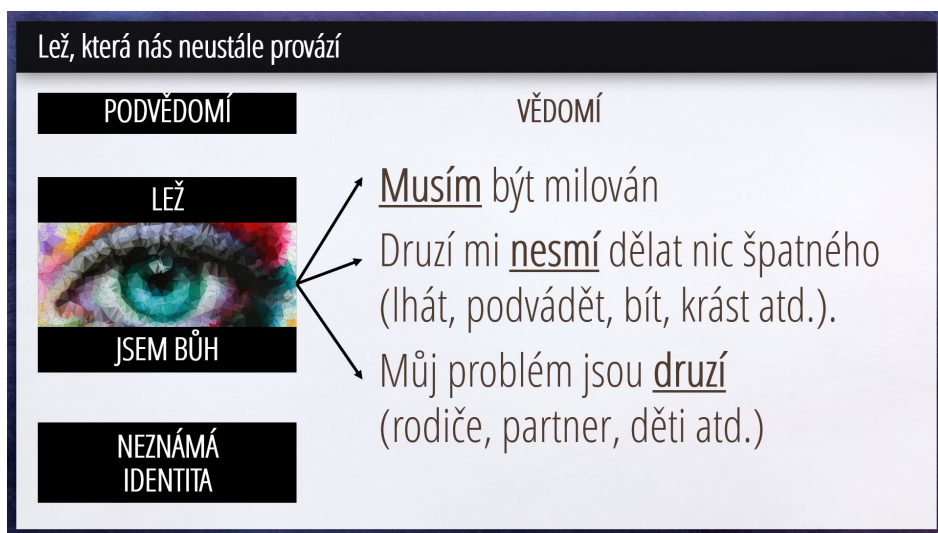
Případ 7: Pacientka se na svého manžela velmi zlobila, protože věděla, že má aféru. Opakovaně ho z toho obviňovala a on to vždy popíral, až se jednoho dne k nevěře přiznal a chtěl se rozejít. Nerozčilovalo ji ani tak to, že se stýká s jinou, jako spíš to, že ji tak dlouho lhal. Zeptala jsem se jí: „Kdo jste, že vám váš manžel dluží čestnost?“

Nebo obecně: „Kdo jsem já, že mi někdo něco dluží?“ Mohou mi ostatní lhát a podvádět mě? Bít mě nebo mi něco ukrást? No, *mohou*, i když tím jistě porušují zákony státu. Ve

chvíli, kdy nemohu snášet jednání někoho druhého, tj. kdy беру druhému právo dělat si, co chce, uvěžuji sám sebe a není mi dobře.

Dvě jednoduché otázky jasně ukazují, jak nelogicky posuzujeme lásku druhých lidí. Když se zeptám svých pacientů: „Může někdo myslet za Vás?“, všichni správně odpovídají: „Ne“.

Když ale položím otázku trochu jinak: „Musíte být někým milován?“, každý odpoví: „Ano!“. To není logické. Pokud opravdu musím být milován někým jiným, pak *někdo jiný musí být schopen myslet láskyplné myšlenky za mě*. Takže odpovědi mých pacientů na to, co je fakticky stejná otázka, jsou protikladné. Lidé si často ani neuvědomují, jak si jejich mínění o myšlenkách druhých lidí protiřečí.

Proč chce být každý milován? A proč je každý přesvědčen, že je jako dospělý poškozen, když ho matka v dětství nemilovala?

Jeden pacient, kterému bylo přes čtyřicet let, ustoupil, když jsem se mu chtěl podívat do uší. Zeptal jsem se ho, proč se tak bojí. Odpověděl: „Protože mě rodiče nemilovali!“ Opravdu má člověk ve 40 letech strach, protože ho rodiče nemilovali? Neuvědomujeme si, že to, co dělají nebo nedělají ostatní, není důležité, pokud jde o uspokojení našich potřeb. Z hlediska našich potřeb a našeho života je rozhodující pouze to, co děláme my.

Myšlenka, že „*Musím být milován, aby mohly být uspokojeny mé duchovní potřeby*“ je lež, protože je to prostě nemožné. Nikdo nemůže uspokojit fyzické a duchovní potřeby jiného člověka. Naše tělo odhaluje tento sebeklam prostřednictvím negativních emocí a nemoci.

Právě na těle nejlépe zjistíme, zda se myšlenka zakládá na pravdě, nebo na lži. Tělu se nedá lhát, reaguje s tolerancí, ale samotná reakce nemá alternativu. Naše tělo ke svému fungování potřebuje mimo jiné elektrický proud. Tento proud je vyvolán duchem člověka. Jenže duch má také své vlastní potřeby, které musí nejprve uspokojit. Dříve, než přijme informace, je sám v sobě prázdný. Abychom mohli uspokojit své potřeby, musíme si odpovědět na tři otázky: „Kdo?“, „Jak?“ a „Odkud?“

Kdo je zodpovědný za naplnění mého žaludku? Jen já sám jsem 100% zodpovědný, protože nikdo jiný za mě jíst nemůže. Jíst znamená naplnit potřebu těla po potravě tím, co jsme si předtím vzali z přírody. Jíme podle zákona života, musíme nejprve **brát**, *abychom mohli dávat*.

Nyní přejdeme na duchovní úroveň. Kdo je zodpovědný za to, aby můj duch dostal dostatek lásky? Kdo je zodpovědný za to, aby byl „naplněn“? Stejně jako v případě fyzických potřeb jsem to 100% já. Jak bych měl postupovat dál? Struktura lidského těla nám ukazuje, že k výrobě elektřiny vhodné pro tělo jsou nezbytné láskyplné myšlenky vůči bližnímu. Tuto informaci však musíme nejprve vstřebat, abychom ji mohli předat dál.

V omylu své mysli však člověk nevidí, že v lásce jsou také dva činy. Myslí si, že milovat znamená *jen* dávat. Ve skutečnosti je však jasné, že pokud nemohu druhému člověku dávat milující myšlenky, protože nenaplní mé potřeby, nakonec od něj tuto informaci přijímám a vracím mu přesně to, co jsem dostal. Pokud je můj protějšek disharmonický nebo rozzlobený, budu takový i já. Pokud je můj protějšek láskyplný, pak reaguji obvykle láskyplně a mám z toho dobrý pocit. Protože dokud přechovávám láskyplné myšlenky, jimi vyvolaný proud odpovídá mým fyzickým potřebám a neublíží mi.

Princip **braní a dávání** platí také pro myšlenku. Láskyplná myšlenka je dávání. Odkud ji mohu předtím vzít? Proč nemohu láskyplně myslet na ty, kteří mě nemilují? Protože můj duch hluboce a pevně vězí v omylu, že jeho potřeba je uspokojena pouze tehdy, když mu druhý člověk něco dá. To znamená, že jsme všichni fixováni na jednání druhých.

Přitom slova nejsou vždy rozhodující. Dokonce i slova jako: „Miluji tě“ mohou vést k hněvu a stresu, pokud je řekne někdo, kdo mě ještě včera uhodil. Jak pak člověk reaguje a jak se cítí? Byla přece vyřčena taková krásná slova! Jenže pokud ta slova nejsou

věrohodná, reaguje člověk nelaskavými myšlenkami. Tak vzniká elektrický impuls, který vyvolává negativní emoci. Z toho jasně vyplývá, že pocity *nevznikají* na základě toho, co někdo jiný dělá, ale výhradně z naší vlastní reakce na takové jednání.

Tak proč nedokážu (většinou) pozitivně reagovat na negativní chování druhé osoby? Proč nejsem schopen zůstat objektivní a místo toho se musím rozčilovat a cítit se špatně? Protože omyl v našem srdci nás podvědomě nutí věřit, že nám ten druhý něco dluží, když už ne lásku, tak alespoň přívětivost.

Představa, že je třeba být milován, však není funkční, zákon ji vylučuje. Funkce, která se mě týká, se nemůže odehrávat mimo mě. Nikdo nemůže někomu něco dát, pokud to ten druhý nepřijme. Všichni máme vliv na ostatní a naopak, druzí lidé mají vliv na nás. Zda někdo reaguje na „charisma“ druhého, však záleží pouze na něm. Bez ohledu na to, co je vám nabídnuto – v dobrém nebo ve zlém – pokud to nepřijmete, nic se nestane.

Podle zákona **brát a dávat** musím lásku odněkud vzít, abych ji mohl předat dál. Pokud nedokážu milovat člověka, který nemiluje mě, jedna věc je jasná: Tato osoba je ve skutečnosti ta, od které беру nebo chci přijímat lásku. Takže ji používám jako zdroj své lásky.

Pokud chápeme strukturu lidské bytosti, pak nám zákon dává absolutní a spolehlivé měřítko příčiny a následku. Se základním zákonem všech funkcí ve vesmíru a se strukturou lidské bytosti lze téměř všechny věci v životě klasifikovat a vysvětlit, proč se dějí nebo ne. Člověk má tu výhodu, že má schopnost uvažovat. To mu umožňuje určovat věci o sobě a přemýšlet o nich.

9. Sebepoznání jako obtížný první krok k pravdě

Jaké je nejdůležitější poznání, které je třeba získat? Není to sebepoznání? Jsem přesvědčen, že hluboká neznalost naší přirozenosti je největší katastrofou pro lidstvo. Jak přemýšlím? Kde vznikají mé pocity a emoce? Proč takto reaguji? Kdyby lidé znali sami sebe, nenechali by se druhými oklamat. Díky sebepoznání bychom věděli, kdo jsme, co můžeme dělat, čeho můžeme dosáhnout a co je pro nás nemožné. Lidé však žel neznají sami sebe. Žádná škola ani univerzita nás neučí pravdu o nás samých.

Když jsem začal s pacienty mluvit o jejich životních příbězích, všiml jsem si, že se lidé špatně posuzují. Z jejich příběhů bylo snadné vyčíst, že o sobě mají falešnou představu. Musel jsem se sám sebe ptát: „Vidím sebe také tak špatně?“ Máme velké potíže s tím, že neznáme sami sebe. Sebepoznání může vyžadovat úsilí, ale bez ohledu na to je nezbytné, abychom porozuměli procesům, které v nás probíhají, abychom byli schopni vysvětlit nemoc.

K dosažení sebepoznání můžeme použít zrcadlo. Pro tělo je to zrcadlo ze skla, které všichni známe. Odráží zrcadlo skutečnost? Dobré zrcadlo ukazuje přesný odraz. Jaké je však zrcadlo pro mého ducha? Jak mohu poznat, kdo jsem jako osoba?

Je důležité, abych se poznal podle objektivního měřítka. Co k tomu máme k dispozici?

Prostředky k sebepoznání

A. Tělo: Už jsme se zabývali strukturou lidského mozku a zejména mozkové kůry. Pomocí nervů, které spojují i ty nejmenší části celého těla, jsou prostřednictvím mozkové kůry řízeny všechny tělesné funkce. To je možné jen díky tomu, že máme ducha. Duch a tělo působí společně tak jako hráč a jeho klavír. Duch prostřednictvím myšlenek a rozhodnutí ovládá tělo a vysílá do něj elektrické proudy. Protože při přijímání nemá orgán na výběr, mozek ve své funkci jako potrubí tyto proudy přijímá a podle toho reaguje, tzn. předává podnět do těla přesně tak, jak je dán duchem.

První fyzická reakce se odehrává v limbickém systému. Prostřednictvím emocí hormony (chemie) v počátečním koloběhu hlásí, zda myšlenka, která způsobila elektrický impuls, byla pro tělo vhodná nebo ne. Emoce jsou vždy důsledkem myšlenek, tedy následkem. Emoce a myšlenky proto nejsou souběžné. Nevědomě tak vzniká úzkostná myšlenka a je následně realizována prostřednictvím elektrických impulsů s následným uvolňováním hormonů jako pro tělo stresující emoce. To znamená, že lidé jsou zodpovědní za to, co vnímají jako emoce. Emoce jsou v konečném důsledku zrcadlem našeho nevědomého myšlení.

V případě pacientky se silnou bolestí hlavy (případ 5) se emoce objevily poté, co změnila své láskyplné myšlenky vůči svému příteli. Spouštěčem byla negativní informace o nevěře jejího přítele, která neodpovídala potřebám jejího ducha. Proto žena začala myslet na zklamání, zranění a také na možnou pomstu. Po obdržení této informace už její myšlenky nebyly svobodné, ale uvězněné. Od okamžiku, kdy začíná nutkavě myslet, a je tak uvězněna, činí rozhodnutí, která jako impuls nevhodný pro tělo nejprve vyvolává v limbickém systému negativní emoce. Další reakcí, která se v tomto případě po krátké době dostaví, je bolest hlavy.

Protože je tělo ovládáno duchem, je jeho dokonalým zrcadlem. Je objektivní a nemůže lhát, neboť vždy předává jen to, co je mu dopředu dáno nebo způsobeno. Tělo – jako zrcadlo – může duchu odhalit pravdu o něm samém. A protože duch může být v zásadě formován pouze dvěma informacemi – pravdou nebo lží –, dokazuje tělo duchu, zda myslí pravdivě, nebo následuje lež. Tento proces je důležitým objektivním měřítkem, které pomáhá duchu rozpoznat jeho nevědomý sebeklam a následně jej nahradit pravdou.

B. Uvězněný duch: Dokud člověk přijímá informace, které odpovídají jeho duchovním potřebám, zůstává svobodný. Nemusí reagovat negativně. Jelikož jsou jeho očekávání naplněna, nevzniká žádný problém. Ale v okamžiku, kdy druhá osoba už nedělá to, co se od ní očekává – nebo co si myslíte, že by bylo správné, – začíná problém.

Můj dědeček měl psa. Když ho někdo dráždil, kousal se do vlastního ocasu a běhal dokola. Rozhodně není moudré, když se ničíte jen proto, že ostatní udělají chybu. Ale přesně takový je obecný postup u všech pacientů, které jsem vyšetřoval. I kdybych znal všechny lidi na světě, nejspíš bych nenašel výjimku.

Někteří pacienti si myslí, že mají možnost volby myslet jinak. Mohli by se vyhnout rozčilování. Jenže mohou to skutečně udělat?

Případ 8: Po 35 letech manželství si pacientka uvědomila, že ji manžel od počátku manželství podvedl s několika ženami na různých místech. Asi tři roky poté, co se to dozvěděla, přišla do mé ordinace s řadou potíží. Jednou z nich byla porucha spánku. Vyprávěla: „V noci už nemohu spát. Jezdím pak v autě a dívám se na hvězdy, zatímco přemýšlím, jak se z této situace dostat.“

Je tato žena duchovně svobodná, anebo je v zajetí? Kdo ji vězní? 35 let byla se svým manželem šťastná a spokojená. Teprve když se dozvěděla o nevěře, začal v ní proces sebeničení. Kdo jí může pomoci, dokud si neuvědomí, že ničí sama sebe? Nikdo to nedokáže. Ona si myslí, že ji ničí manželovo jednání. Manželův čin jí ale neublížil, dokud

o něm nevěděla. Z toho jasně vyplývá, že škodit nám může pouze způsob, jakým něco vnímáme a posuzujeme.

Když jsem pochopil, že všichni moji pacienti ničí sami sebe, zeptal jsem se sám sebe: „Proč si to dělají?“ Stejný problém jsem samozřejmě objevil i u sebe. Týká se to všech lidí, protože všichni mají stejné funkce. V čem je tedy chyba? Kde se všichni lidé mýlí?

Klam spočívá v tom, že přijatá informace je považována za pravdu. Dokud není rozpoznána jako lež, nadále zůstává pro oklamaného člověka pravdou. Trápení tedy vzniká jen proto, že lež je přijímána jako pravda.

C. Základní přírodní zákon příčiny a následku: Podívejme se na naše vztahové vzorce. Máme vztahy s matkou, otcem, manželem či manželkou, dětmi, domácími zvířaty atd. K čemu tyto vztahy máme? Protože tyto lidi milujeme a chceme jim něco dát? Nebo proto, že od nich chceme něco obdržet, totiž být milováni? Proč se žena s bolestí hlavy přestěhovala ke svému příteli? Proč se někdo žení či vdává? Chtějí něco dát, nebo něco získat? Obvyklá odpověď zní: „Obojí!“ Je to pravda? Ze zákona jsme viděli, že dávat a dostávat ve stejnou dobu na stejném místě nefunguje. Není to možné. Stejně jako nelze jít současně dopředu i dozadu.

Omyl v člověku mu vnucuje myšlenku: „*Jsem závislý na lásce a na konání a bytí (existenci) jiných lidí.*“ Je tomu skutečně tak? Existují tedy dva kořeny problému. Buď lidé nedělají to, co považujeme za správné a co od nich očekáváme – nebo to dělají, ale zemřou a jsou pro nás ztraceni.

S většinou nevědomou myšlenkou na závislost se každý, s kým vstoupím do vztahu, stává mým dlužníkem. Vztah začínáme dáváním (alespoň si to myslíme), a ne braním. To však odporuje zákonu. V přírodě vše funguje na principu **brát, aby bylo možné dát**. Lidé si však myslí, že nejprve dávají, aby potom brali anebo dostávali. Lidský duch se zásadně mýlí, protože si myslí, že nejprve dává sám ze sebe. Proto by mu ostatní něco dlužili a měli by mu něco dávat na oplátku.

Kvůli tomuto omylu dává každý člověk „nejdřív“ a očekává za to něco na oplátku – dokonce i když si myslí, že to neočekává. Pokud se od druhého člověka nic nevrátí, je díky negativním myšlenkám, které si o tom myslí, zřejmé, že něco není v pořádku.

Když to shrneme, máme tři věci, které nám pomáhají poznat sebe sama:

A. Tělo nad emocemi, dysfunkcemi, strachem a všemi druhy nemocí.

- B. Uvězněná mysl s beznadějnou perspektivou. Myšlenky, které se neustále opakují a nedají člověku pokoj.
- C. Základní zákon příčiny a následku, který nařizuje, že *braní* předchází *dávání*. Že pouze jedinec sám může uspokojit své potřeby tím, že si zvenčí vezme vše, co potřebuje fyzicky i duševně, a předá to dál, tj. uskuteční to. Nikdo nemůže za někoho jiného pít, jíst nebo myslet.

10. Podvědomí – naše váha pro zisk a ztrátu

Když jsem zaznamenával příběhy svých pacientů, dělil jsem je nejprve do skupin podle jejich potíží. Chtěl jsem porovnat pacienty se stejnými potížemi, jako je ušní šelest, závratě atd., protože jsem předpokládal, že různé příznaky mají různé příčiny. V každé skupině jsem chtěl najít společného jmenovatele. Co mají společného pacienti s šelesty v uších? A co ti se závratěmi? Existují nějaké podobnosti, a pokud ano, jaké? Nejvíce mě zajímali pacienti, kteří měli více nemocí a příznaků. Co se stalo v jejich životě, že se v nich nahromadilo tolik nemocí?

Podobnosti v životních příbězích pacientů s podobnými příznaky jsem hledal celá léta. V roce 2007 jsem narazil na něco, co rozšířilo mé znalosti o člověku: Bez ohledu na to, jaký příběh mi člověk vyprávěl, jakmile byl negativní (což jsou všechny příběhy o nemoci), vše se točilo kolem myšlenky osobní ztráty. Položil jsem si otázku: „Je možné, že výchozím bodem všech problémů – a tedy i všech lidských nemocí – je jediná myšlenka?“

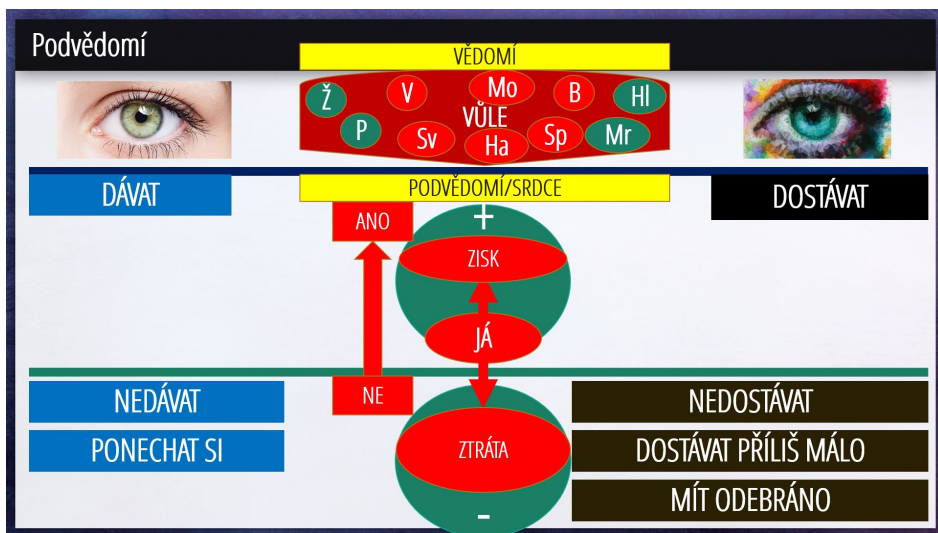
Trvalo mi dlouho, než jsem se plně přesvědčil o tom, co naše nemoci způsobuje. V určitém okamžiku mi však bylo jasné, že to je pouze osobní ztráta, která nám ztěžuje život. Je jedno, jaký příběh mi někdo vypráví, je-li negativní, má kořeny v myšlence osobní ztráty. Dodnes se mi nepodařilo najít jiný princip. Při svém hledání jsem narazil na podvědomí, které mi dalo odpovědi o příčině nemocí a lidských problémů.

Abychom lépe porozuměli myšlence ztráty, je důležité porozumět podvědomí, funkčnímu centru mysli. Abych ukázal, jak lidé fungují prostřednictvím centrální myšlenky, sestavil jsem schéma. Nahoře je úroveň **vědomí**, pod ní je **podvědomí** (které také rád označuji jako „srdce“). Ve vědomí je *vůle*. Vnímáme určité signály a informace. **Tělesné potřeby** jsou v diagramu označeny **ZELENĚ**: **H**i znamená hlad, **Ž** žízeň, **P** pocení a **M**r mrznutí. Lidé si musí tyto fyzické potřeby nejprve uvědomit. Poté udělají něco pro jejich uspokojení. *Vůle* lze srovnat s obrazovkou, na které svítí nápis „Akce nutná!“. Takže víte: „Aha, tady je výzva k činu.“

Vnímány jsou také **duchovní potřeby**, ty jsou vyznačeny **ČERVENĚ**. Najdeme je u každého člověka, ale jejich pořadí důležitosti je individuální. Každý člověk má na duchovní úrovni jednu hlavní potřebu. **H**a pro harmonii jsem na obrázku umístil do středu, protože já sám ji potřebuji. **S**p pro spravedlnost, **S**v pro svobodu, **V** pro věrnost, **M**o pro moudrost a **B** pro bezpečí. Aby člověk mohl naplnit tyto duchovní potřeby, musí si je uvědomit, podobně jako fyzické potřeby. Všechna rozhodnutí, která se dělají za

účelem naplnění potřeb, se uskutečňují v podvědomí. Ačkolí si tedy své potřeby uvědomuji, rozhodují se přesto podvědomě.

V podvědomí máme spojovací bod mezi duchem a tělem. Vzhledem k tomu, že duch je vždy aktivní, aby poháněl a ovládal tělo, spouští při každém rozhodnutí elektrický proudový impuls do mozkové kůry. Během jedné sekundy učiní několik set rozhodnutí. Proto může většina rozhodnutí probíhat pouze nevědomě. „Já“ na obrázku pro zjednodušení představuje ducha.

Duch musí na vstupu vyhodnotit všechny informace, které k němu přicházejí. Lze je přitom rozdělit pouze do dvou oblastí, označených jako „zisk“ a „ztráta“. Zisk je to, co uspokojuje potřeby ducha a těla. Ztráta je toho opakem, tzv. (anti)potřebou. Existuje také nulová linie, tj. informace, která neodpovídá potřebě ducha ani pozitivně, ani negativně, a proto nevyvolává žádnou reakci. Nulová linie je důležitá, protože určuje výši, rozsah zisku nebo ztráty. Po této jednoduché kategorizaci děláme všechna svá rozhodnutí, která obsahují pouze ano a ne. Naše rozhodnutí jsou předem určena, s „ano“ pro zisk a s „ne“ pro ztrátu. Pro ztrátu neexistuje žádné „ano“. Ověřte si, proč např. na dobrou věc přispíváte nebo ne. Všechna lidská rozhodnutí lze vysledovat k jednoduchému „ano“ nebo „ne“.

Na co musí někdo podvědomě myslet, když má např. hlad? Jídlo musí vnímat jako zisk. Probíhá tento proces vědomě? Ne, to rozhodně ne. Pokud má někdo před sebou výběr

jídla, například několik kusů ovoce, pak nevědomě počítá zisk a ztrátu u každého z těchto plodů. Teprve pak si ovoce vybere a sní.

U lidí neexistuje jiná úroveň rozhodování než „ano“ a „ne“. Každá reklama slibuje buď zisk, nebo vyhnout se ztrátě. Nikdo nebude reagovat na reklamu, kde se říká: „Nakupte tady, mám horší zboží a je příliš drahé.“ V tomto bodě není na výběr. Člověk se musí vyhnout všemu, co vyhodnotí jako ztrátu, a říci tomu ne. Tento proces nelze pozastavit ani obejít.

V rozhodovacím procesu se duch musí vyhnout ztrátě. Pokud a dokud to dokáže, není třeba se bát. Člověk může sešlápnout brzdu při červené na semaforu a nemá žádné negativní emoce. Pokud se však snaží ovládat okolnosti, jiné lidi, čas, peníze atd., pak vzniká strach, nejpozději tehdy, když se to nedaří. Díky tomu můžeme také pochopit, co je to strach. Strach se objeví vždy, když si myslím, že se musím vyhnout něčemu, co však nemám pod kontrolou. Přitom existuje pouze strach ze ztráty, nikdy ne strach ze zisku.

Nemoc a všechny problémy člověka vznikají, když věří, že ztrácí své „ne“. Člověk je strukturálně určen k tomu, aby vždy říkal „ne“ ztrátě a vždy „ano“ zisku. Je to součást jeho funkcí. Jakoukoli ztrátu nebo již očekávání ztráty či víru v ni nepřijímá. Osobní ztrátu nelze přijmout a člověk, který v ni věří a prožívá ji, je po čase zničený a nemocný. Záleží to také na tom, jak velkou ztrátu každý jednotlivec odhaduje. Velká osobní ztráta vede k tíživým emocím a nakonec k závažným onemocněním. Menší osobní ztráta způsobuje méně tíživé emoce a méně vážné nemoci. Úroveň osobní ztráty je u každého jedince jiná. Jeden a tentýž příběh ztráty může být vnímán a prožíván s velmi rozdílnou mírou závažnosti. Intenzita je subjektivní a individuální, ale mechanismus, podle kterého dochází k rozhodování, je u každého člověka stejný.

Zaznamenané dojmy a informace počítáme z hlediska zisku a ztráty v několika tisícinách sekundy. To bylo měřeno například pomocí mozkových vln u hráčů, kteří se museli rozhodovat.¹⁰ Všechny informace a vjemy jsou zařazeny do kategorií zisk a ztráta. Samotný fakt, že lidé věří, že se nemohou vyhnout osobní ztrátě, vede ke všem lidským problémům.

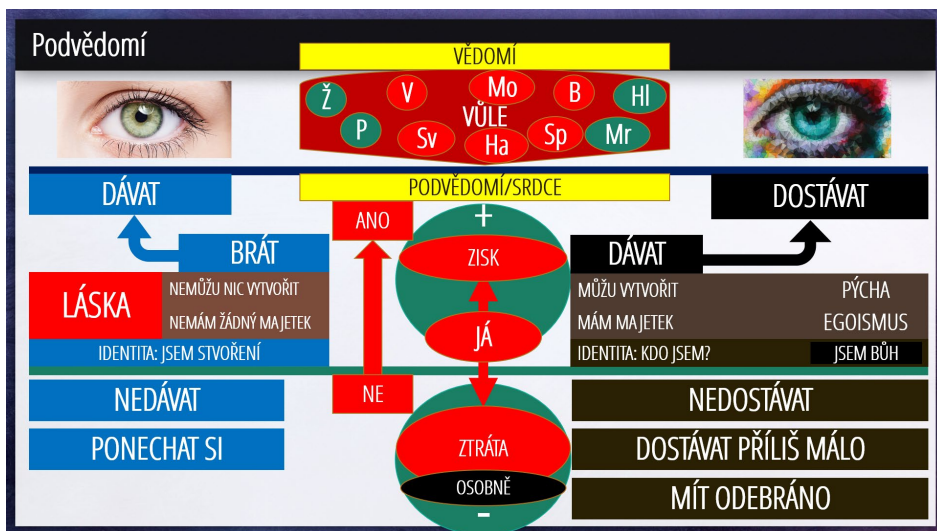
Když jsem postřehl, že všechny problémy člověka pramení z *přesvědčení*, že mu ostatní mohou způsobit osobní ztrátu, hledal jsem příčinu této představy. Našel jsem ji v úhlu

¹⁰ Fehr, T., Herrmann, M., Meyer, G., Miedl, S., (2010). Neurobiological correlates of problem gambling in a quasi-realistic blackjack scenario as revealed by MRI. *Psychiatry Research: Neuroimaging*. 181, 165-173

pohledu ducha, který symbolizují dvěma očima. Než totiž něco zařadíme do kategorie zisku nebo ztráty, existuje určitý druh filtru: úhel pohledu. Právě to představují obě oči v horních rozích ilustrace. Duch má jedno (duchovní) oko, kterým vše pozoruje. Existují pouze dvě možnosti, jak lze na věci nahlížet a podle toho hodnotit.

U oka vpravo na obrázku vidí duch svůj zisk v dosažení své potřeby. Je-li **dostávání** považováno za zisk, pak ztráta musí být opakem dostávání, tj. **nedostat**, **dostat příliš málo** nebo dokonce **mít odebráno**. U oka vlevo na obrázku vidí duch naopak zisk v **dávání**. Jeho opak, tj. **nedávání** nebo **ponechání**, je pak ztrátou.

Na tomto místě si připomeňme základní zákon vesmíru. V něm jsme zkoumali nadřazený princip **brát, abychom mohli dávat**, který platí pro všechny prvky, protože vše funguje jako potrubí. **Ponechávání** neodpovídá tomuto univerzálnímu principu (plíce nezadržují kyslík atd.). Zákon nám neumožňuje ponechat si věci, které přijmeme.

Kterým okem vidíme věci tak, jak jsou, a kterým se klameme? Které oko klade „ne“ na místo, kde ho člověku nelze vzít?

- Schopnost realizovat vždy a za všech okolností své „ne“ dává člověku **oko na levé straně**. Zisk a ztráta tam spočívají výhradně v činech, které já sám dělám nebo od kterých upouštím. Brání, dávání a ponechávání jsou vždy mé vlastní činy.

- Ale chameleonsky znázorněným **okem vpravo** vzniká podvodný pohled. Toto oko vsugerovává člověku, že zisk závisí na *dostávání* a ztráta vyplývá z *nedostávání*. Proto se toto oko dívá vždy na to, co druzí údajně dělají dobře nebo špatně – a na to, co nedělají. Pozornost se nezaměřuje na vlastní činy, ale na jednání *druhých*. S tímto pohledem se v otázce naplnění svých vlastních duchovních potřeb člověk stává zcela závislý na *druhých* lidech.

Je fascinující a zároveň děsivé vidět, že se každý člověk neustále zabývá někým *druhým*, aby naplnil svou duchovní potřebu. O kom téměř výhradně hovoří manželé, když přijdou na poradenství? Pozornost je zcela zaměřena na toho *druhého*. Vždy mluví o partnerově špatném chování.

Situace, kdy chce někdo kontrolovat *druhého* člověka, vznikají pouze z úmyslu zajistit, aby mu ten *druhý* nezpůsobil žádnou ztrátu. Z toho vyplývají všechny kontrolní a monitorovací mechanismy.

Existují pouze tyto dva pohledy na věc. Buď je to tak, že daná osoba má v ruce svá vlastní rozhodnutí týkající se „ano“ a „ne“. Protože nikdo jiný za něj nemůže přemýšlet, je zřejmé, že „ano“ a „ne“ pak patří jemu.

Nebo existuje opačný způsob myšlení, kdy mu ostatní mohou způsobit ztrátu, které se nemůže vyhnout. Dokud je člověk v zisku a dostává to, co odpovídá jeho potřebám, cítí se stále dobře a nemá žádný problém. Pokud však po 35 letech vyjde najevo nevěra manžela a z předchozího získávání najednou vyvstane *nedostávání/odebírání*, vzniká z toho zátěž na celý zbytek života. Převládá totiž myšlení: ten *druhý* mi způsobil ztrátu.

V této systematice je jazyček na vahách. Rozhodující je, zda si dotyčný myslí, že jde o *osobní ztrátu*. Pokud se negativní událost stane mimo nás, například smrt dítěte nebo zneužití, pak je to jistě ztráta, nespravedlnost, zlá věc. Rozhodujícím faktorem, zda to bude mít trvalý vliv na mysl postiženého, je to, zda je to hodnoceno jako *osobní* nebo *neosobní* ztráta. Jestliže se mladá žena s bolestí hlavy v případě 5 zlobí na svého nevěrného přítele, pak nepochybně bere jeho jednání *osobně*. Myslí si: „Udělal *mi* to.“ Kdyby si však myslela, že přítel to neudělal jí *osobně*, pak by byl její problém vyřešen.

Ano, přítel určitě udělal něco špatného. Ale udělal jí opravdu něco *osobně*? Měla žena skutečně závazný nárok na jeho věrnost? Odkud se bere tento nárok vůči ostatním?

Při hledání odpovědi jsem narazil na nejhlubší část v lidském duchu – na jeho identitu. Co si člověk myslí o tom, kým je?

11. Stvořitel nebo stvoření – pravá identita člověka

Všechny požadavky mých pacientů na jejich rodiče, partnery, děti, sourozence, přátele atd. ukazují na povýšení jedince nad ostatní. Všechny tedy vycházejí z předpokladu, že druhý člověk mi dluží uspokojení mých potřeb. Tím se automaticky stává mým poddaným, který mi musí být za tímto účelem k dispozici. Na základě známé lidské motivace – egoismu a pýchy – jsem viděl, odkud tento nárok na nadřazenost pochází.

- Za **egoismem** se skrývá přesvědčení: „Mám majetek.“
Něco tedy patří mně osobně.
- **Pýcha** pramení z postoje: „Já mohu vyrábět.“
Mohu tedy něco vytvořit ze svého nitra a předat to dál.

S tímto postojem lidé vždy nejprve dávají a pak za to chtějí něco dostat. I když si vědomě myslí, že to dělají, aniž by za to chtěli něco zpátky, projevuje se to jako sebeklam, například když se zlobí, pokud jim nikdo neřekne ani „děkuji“.

Vše se točí kolem osobní ztráty a tato myšlenka ničí tělo člověka, proto jsem si položil otázku, zda člověk skutečně může mít osobní majetek. S mnoha lidmi jsem mluvil o jejich nejhorších zkušenostech. Někteří o dítě buď přišli nebo bylo zneužito. Přestože od události uplynulo mnoho let, rodiče jsou stále zatíženi a zraněni – a fyzické nemoci nabrali na intenzitě.

Výše jsme popsali tělo jako pomůcku k sebepoznání, jako zrcadlo. Cokoli, co ho ničí, tj. způsobuje jeho onemocnění, nemůže být správné. Platí to i na duchovní úrovni, i když to duch považuje za správné. Osobní ztrátu je tedy třeba považovat za špatný princip právě proto, že ničí tělo a uvězní ducha. Odkud se tedy bere tento závažný, vše ničící myšlenkový omyl?

Duch musí vyhodnotit každou událost. Pokud vyhodnotí dítě jako svůj majetek a ono zemře, případně ještě v důsledku nepřírozené události, duch pak myšlenkami na tuto nevratnou a velkou osobní ztrátu zničí tělo, protože nemá schopnost ji přijmout. Nemůže prohrát. Člověk prostě nemá schopnost říci ano osobní ztrátě.

Vyvstává tedy otázka: „Je nárok něco vlastnit oprávněný?“ Proč by člověk, i když si myslí něco jiného, nemohl nemít majetek? Odpověď je jednoduchá: protože člověk nemůže nic vytvořit. Teprve kdyby mohl něco vytvořit, bylo by to skutečně jeho majetkem. Protože však vše – včetně člověka – funguje jako potrubí, nemůže nic vytvořit. Dokáže věci uskutečnit, má schopnost skládat je, rozebírat, vyskládat něco krásného pomocí své

fantazie, malovat atd. To však není totéž jako něco vytvořit, protože každý výsledek lidského úsilí vzniká z toho, co již existuje, a to, co existuje, je pouze realizováno. Dítě také vzniká *prostřednictvím* rodičů, ale ne z rodičů. Člověk se mýlí, když si myslí, že může tvořit věci a dokonce i život a že dítě pochází z něj.

Nemoc těla spolu s uvězněným duchem tudíž dokazuje, že se člověk mýlí, když si myslí, že mu něco patří. Základní zákon přírody také dokazuje, že nic nepatří samo sobě. Nárok člověka, že patří sám sobě, že jeho tělo a život patří jemu osobně, pochází ze sebeklamu, který musíme odhalit.

Druhá myšlenka z falešné motivace ducha říká, že může něco vytvářet sám od sebe. O které ze svých potřeb si člověk myslí, že si ji může skutečně vyrobit sám? Podívejme se ještě jednou na základní lidské potřeby. Kyslík jasně ukazuje naši závislost na životním prostředí. Podle zásady *brát, abychom mohli dávat*, musí člověk získávat potřebný kyslík ze vzduchu. Totéž platí pro vodu. Bez zdroje vody člověk velmi brzy umírá. Lidé nemohou vyrábět potraviny, mohou si je připravit pouze tehdy, pokud si je nejprve vezmou z přírody.

Základní potřebu lásky jako takovou nelze popřít. Vše v lidském životě se točí kolem ní. Je proto důležité se ptát, odkud se láska bere. Měli bychom v tom mít jasno: Pokud je láska potřebou ducha, může se jednat pouze o informaci. Duchovní potřeby, jako je láska, spravedlnost, svoboda a bezpečí, jsou duchovní informace. Nejsou energií ve smyslu elektromagnetického vlnění, jsou to čistě duchovní informace vyjádřené slovy nebo obrazy. Nejsou měřitelnou ani vnímatelnou energií. Teprve když je mysl zpracuje, jsou rozhodnutími ducha v mozkové kůře převedeny na cílené proudové toky (energie), které lze v těle a na těle fyzicky měřit.

Může si člověk sám pro sebe vyrobit lásku, tj. duchovní informaci, kterou naléhavě potřebuje? Je výrobcem té informace, nebo jejím uživatelem? Na fyzické úrovni nepochybujeme o tom, že se prostředky pouze využívají, ale žádné nevytvářejí. Na mentální úrovni si to musíme uvědomit také: V duchu přeměňujeme informace, stejně jako tělo přeměňuje chemii. Můžeme pozorovat, že média se dokázala tak silně rozvinout jen proto, že mysl nenasytně volá po informacích. Dítě od útlého věku fascinovaně sedí před obrazovkou a vstřebává je. Když chtějí rodiče v dnešní době udržet své děti v klidu, mohou tak velmi dobře učinit pomocí mobilu nebo obrazovky. Děti mohou být přitom dokonce překvapivě dlouho bez jídla.

Kvůli omylu sídlícímu v duchu si člověk myslí, že může skutečně vytvářet informaci – včetně lásky. Téměř všichni moji pacienti odpovídají kladně na otázku, zda mohou sami

produkovat lásku jako takovou. Kdyby to tak bylo, pak by láska nebyla základní potřebou. Pak by měl každý v sobě svůj vlastní zdroj, ve kterém může lásku vytvářet a žít z ní. Skutečnost, že každý lásku hledá a především chce být milován někým jiným, však ukazuje, že lásku v sobě nemá. Ta musí být podle zákona nejprve přijata, zpracována a pak předána dál. V potrubí dochází pouze k proměně, ale ne k produkci základních prvků. Potrubí vždy předává dál jen to, co předtím přijalo a zpracovalo. Člověk nemůže vytvořit nic nového. Musíme pochopit, že i když stavíme domy a letadla, nevytváříme nic nového, ale spíše skládáme věci z materiálů, které máme. Náš duch je vybaven mnoha neobyčejnými schopnostmi, ale není možné, abychom z ničeho vytvořili jediný základní prvek.

(Falešné) přesvědčení člověka, že může něco vlastnit nebo dokonce vyrobit, musí pocházet z nějakého zdroje. A tímto východiskem je jeho identita. **Kdo jsem?** je to, prostřednictvím čeho duch zpracovává všechny informace.

V našem světě přichází v úvahu v podstatě pouze dvě identity. Člověk je

- buď **stvořením**, tj. potrubím,
- anebo je **stvořitelem**, tj. zdrojem, a tedy bohem.

O kom se tedy lidský duch domnívá, že je? Věří buď: „Jsem stvoření“, nebo: „Jsem stvořitel“, tj. bůh.

Stvořitel je systém, který existuje sám v sobě. Nemá žádné potřeby, neboť On je původcem. Je příčinou všeho, a tedy i původcem, protože původ nemá příčinu, jinak by byl také následkem. Tento původce je soběstačný a nevyžaduje žádný příjem – Stvořitel nemá žádné potřeby. Všechno ve svém stvoření živí a zásobuje sám od sebe.

Existují pouze dvě identity: Stvořitel a stvoření

Naproti tomu **stvoření** je dle definice vždy strukturováno jako potrubí. Aby mohlo dávat, musí vždy nejprve brát. Každé bez výjimky musí být proto strukturováno jako otevřený systém a být absolutně závislé.

Na kterou stranu tedy zařadíme člověka? Není pochyb o tom, že funguje jako potrubí a je stvořením. Na fyzické úrovni je to pro každého rychle přijatelné, ale na té duchovní člověk svůj omyl nevidí.

Duch člověka se ve svém omylu domnívá, že je bohem. Každý pacient, se kterým o tom mluvím, však okamžitě říká: „Pane doktore, takhle jsem ještě nikdy nepřemýšlel!“ Pro vědomé myšlení to dokonce může platit. Musel jsem však konstatovat, že ve své ordinaci mám jako pacienty pouze „bohy“. Právě nárok pacienta na jeho bližní ho vždy vede k trápení a v důsledku toho k nemoci. Bez těchto nároků by byl duch svobodný, a proto by i tělo bylo bez nemoci.

Jako lékař stojím před úkolem dokázat pacientovi, že se vnitřně považuje za boha. I když se tak děje pouze nevědomě nebo si to neuvědomujeme: Každý problém člověka pramení z toho, že se považuje nad ostatní.

Existují jednoznačné důkazy o tom, že si člověk myslí: „Jsem bůh.“ Vnitřní postoj člověka se může projevat v jeho chování. Dochází k uplatňování moci nad druhými. S tím člověk začíná již v lůně matky. A další boj o moc začíná při narození. Kdo je silnější: matka nebo dítě? Uplatňování moci vychází z představy, že jeden je vyšší bytost než druhý.

Pokud jsem na stejné úrovni jako druhá osoba, nenapadne mě usilovat o moc. Pokud mi druhá osoba nepřináší žádný zisk nebo nemůže snížit mou ztrátu, ani pak nad ní nepotřebuji uplatňovat moc.

Možná jste slyšeli o slavném experimentu, při němž byli někteří studenti prohlášeni za vězně ve věznici a jiným pokusným osobám byla jako dozorcům dána plná moc nad vězni. Během krátké doby se z normálních lidí staly bestie. Test musel být po několika dnech předčasně zrušen, protože dozorcí začali vězně bezdůvodně mučit a týrat.¹¹ Každý, kdo získá moc, změní své chování, moc dříve nebo později zneužije a už se jí nechce vzdát. Jen když se někomu podaří osvobodit se z omylu falešné identity, bude-li obdařen autoritou, bude schopen správně zacházet s mocí.

Uplatňování kontroly nad druhými odhaluje vlastní vnitřní postoje. Nikdo nemá rád být ovládán. Mnoho lidí však hledá kontrolu nad ostatními – velmi odlišnými způsoby. Jeden muž nainstaluje do auta své ženy kameru, aby se ujistil, že ho nepodvádí. Jiní sledují mobilní telefon svého partnera nebo dítěte. Samozřejmě, že každý chce dobro, ale dobro pro sebe.

Lidé se také staví do role soudců a rádi posuzují chování druhých. Kdo je měřítkem pro jejich posuzování? Samozřejmě pouze jejich vlastní osoba.

Člověk vyžaduje různé formy uctívání. Domnívá se, že má právo na pochvalu, poděkování, úctu a uznání od svého protějšku. Proto to očekává a vyžaduje.

Měl jsem pacienta, který uspořádal velkou oslavu v restauraci. Když se vrátil domů a prohlédl si účet, který už zaplatil, všiml si, že hostinský účtoval o dobrých 200 německých marek méně. Chtěl být spravedlivý a druhý den mu zbytek peněz odnesl. Když šel můj pacient za hostinským a zaplatil mu peníze, vypili s manželkou džus. Domníval se, že za něj nemusí zaplatit, protože hostinskému předtím dobrovolně dal 200 DM. Když ale hostinský požádal o 5,80 DM, pacient zareagoval rozzlobeně a dalších 15 let už do té restaurace nešel. Proč tedy můj pacient zaplatil tolik peněz navíc? Udělal to „zdarma“? Jak to, že chtěl za svou laskavost odměnu? Kdyby nebyl bůh, hostinský by mu za jeho poctivost nic nedlužil, že?

¹¹ Banks, C. W., Haney, C., Jaffe, D., Zimbardo, P. (1971): The Stanford Prison Experiment: A Simulation Study of the Psychology of Imprisonment. Conducted August 1971 at Stanford University

Důkazy, že si člověk myslí: „Jsem Bůh“

1. CHOVÁNÍ ČLOVĚKA:

- ▶ UPLATŇOVÁNÍ MOCI NAD OSTATNÍMI
NEUSTÁLÝ SOUBOJ POHLAVÍ
- ▶ UPLATŇOVÁNÍ KONTROLY NAD DRUHÝMI
- ▶ BÝT SOUDCEM DRUHÝCH
 - Já jsem měřítko
- ▶ VYŽADUJE UCTÍVÁNÍ
CHVÁLA, DĚKOVÁNÍ, RESPEKT, UZNÁNÍ
- ▶ DÁVÁ DŘÍV, NEŽ BERE

2. IDEOLOGIE:

- NÁBOŽENSTVÍ: TÉMĚŘ VŠECHNA UČENÍ
- ATEISTÉ, HUMANISTÉ, KOMUNISTÉ
- VĚDA: EVOLUČNÍ TEORIE

VĚŘÍ, ŽE	➔	JSOU BOHY, VLÁDNOU MOCÍ
VĚŘÍ, ŽE	➔	JSOU DUŠEVNĚ NEZÁVISLÍ
VĚŘÍ, ŽE	➔	JSOU NEJVVYŠŠÍ BYTOSTÍ

Nejasnějším důkazem toho, že se člověk považuje za boha, je skutečnost, že údajně dříve dává, než bere. Bůh nemá žádné potřeby, pouze dává. Člověk je potrubí, vždy musí nejdříve brát, a pak dávat. Pokud se to děje opačně, pak musí být údajně bohem, jinak by takto nejednal.

Existuje další přístup, který odhaluje naši nebezpečnou základní chybu. Projevuje se v různých ideologiích napsaných v tolika knihách. Jedním z příkladů jsou náboženství. Všechna běžná náboženství učí víře, v níž lidé uplatňují moc nebo nátlak, což z nich pak dělá bohy. Každý systém, který na lidi vyvíjí nátlak¹² a diktuje jim, co mají nebo nemají dělat, je založen na této mylné představě.

Kromě toho existují také světonázory ateistů, humanistů nebo komunistů. Všechny tyto filozofie mají jedno společné: víru, že člověk je duchovně nezávislý. V důsledku to znamená, že lidé si svou lásku a duchovní potřeby vytvářejí sami. Jejich omyl se projevuje v nouzi, když se zhroutí, protože jim zemře žena nebo dítě. To ukazuje, že jsou všechno, jen ne duchovně nezávislí. Jejich ideologie vychází z pohledu boha – kdyby však byli bohem, museli by být duchovně **nezávislí**.

Velká část vědy se také zakládá na hlubokém omylu, totiž na evoluční teorii. Na jejím základě věda věří, že vyšší bytost může vzniknout z nižší bytosti, pokud je k tomu

¹² Naproti tomu důsledek nelze ztotožňovat s nátlakem, protože nenutí lidi ke změně, ale (pouze) jim ukazuje jejich hranice a důsledky jejich chování.

dostatek času a surovin. Člověk jako nejvyšší bytost je pak v této myšlenkové struktuře nevyhnutelně bohem.

Odděleně od všech detailů existuje jeden společný falešný kořen všech ideologií, náboženství nebo světonázorů. V konečném důsledku jsou všechny jen větvemi a větvičkami na jednom stromě. Kořenem je vnitřní přesvědčení člověka: „Jsem bůh“. A stejně tak se lidé i chovají; každý se považuje za lepšího, šikovnějšího nebo chytřejšího než ten druhý. Všichni mezi sebou soutěží. Lidé odsuzují druhé lidi, chtějí je ovládat a potlačovat, a to až k násilí, válkám a vraždám.

V rámci náboženství a také v křesťanství není situace o nic lepší. Každý se považuje za boha a podle toho se také chová. Člověk vidí sebe výše než bližního. Důsledky jsou stejně špatné jako pro lidi bez náboženského vyznání. Vedlo se již mnoho válek kvůli čistě náboženským otázkám.

Výše zmíněné chování a ideologie člověka dokazují, že se považuje za víc než jen za stvoření. Kdyby znal pravdu o sobě – což rozum a viditelná fakta nemohou popřít –, pak by neexistovala arogance, panovačnost, soutěživost, poměřování sil, donucování a násilí.

Jediným řešením základního problému člověka je rozpoznání správné identity. To by vždy vedlo k jednotě a míru. Pokud si člověk myslí: „Jsem stvoření“, pak je zde místo a prostor pro každého. Národnost, různé schopnosti, barva pleti, různé velikosti, oblečení, vkus a různé úkoly by nevyvolávaly napětí, srovnávání ani rozepře. Každý by se viděl na stejné úrovni se svým bližním. Nikdo by netvrdil, že něco ví nebo umí lépe. Nebyli bychom mezi sebou v neustálém konkurenčním boji. Jen bohové se musí mezi sebou poměřovat a porovnávat. Mezi stvořeními by neprobíhaly žádné boje o moc, nikdo by nemusel soudit druhého. Nebyla by také potřeba kontroly. Neexistovalo by násilí, vraždění ani války. Řešením všech problémů je tedy správně pochopit: Kdo skutečně jsem?

Pokud žiji v identitě: „Jsem stvoření“, pak naplňuji zákon. Jako stvoření vím, že nemohu nic vyrobit a nemám žádný majetek. Než začnu dávat, musím nejprve něco brát. To platí jak pro fyzické potřeby, tak pro lásku (jako souhrn duchovních potřeb). Pokud si nic nenechám pro sebe, ale předám to dál, mám vždy zisk, protože můj zisk spočívá v dávání. Kdykoli máme láskyplné myšlenky vůči svým bližním, jsme naplněni a cítíme se dobře!

Proto je sebepoznání tak důležité. Všichni klameme sami sebe kvůli vrozené lži o sobě. Ta spočívá ve falešné identitě. Věříme, že jsme někým, kým nejsme a nikdy být

nemůžeme. Začíná to už při početí a pokračuje až do smrti. Původem všech negativních věcí je sebeklam a povyšování jednoho nad druhým. Nemůžeme sice za to, že jsme se s touto lží narodili, ale jakmile tento omyl uvidíme a rozpoznáme, měli bychom hledat řešení, jak se ho zbavit. Pokud si jej totiž ponecháme, nevyhnutelně nás zničí.

Problém člověka tedy spočívá v jeho nitru, nikoli mimo něj. Proto nemůžeme najít řešení mimo sebe. Zákony, státní a církevní pravidla nemohou tento problém vyřešit. Každý člověk je individuální, a proto může svůj problém vyřešit pouze sám v sobě. Potíž však spočívá v sebeuvědomění, že my sami máme vnitřní problém. Dokud budeme vždy vidět problém mimo sebe a hledat ho, nikdy nenajdeme skutečné řešení.

12. Kdo nese ztrátu?

Myšlenka na to, že jsme utrpěli osobní ztrátu, může poznačit zbytek celého našeho života. Rád bych to popsal na několika docela těžkých případech.

Případ 9: V zahraničí jsem se setkal s mladou ženou ve věku kolem 20 let. Již pět let trpěla depresemi a opakovaně měla sebevražedné myšlenky. Ty obecně pramení z falešné identity „Jsem bůh“. Co se stalo? Před 5 lety ji (tehdy byla ještě dívka) kontaktoval kamarád ze školky. Nabídl se, že ji odveze do kavárny ve městě. Dokonce požádal její rodiče, zda ji smí vzít s sebou. Vyzvedl ji autem. V něm však byli ještě tři další muži. Cestou zastavili, dívku znásilnili a málem ji zabili. Ve smrtelném strachu se jí nějak podařilo utéct a požádala o pomoc ve vedlejší vesnici. Muž, který jí údajně chtěl pomoci, ji vzal do svého auta jen proto, aby ji znovu znásilnil a málem znovu ubil k smrti.

Tato dívka prožila v rychlém sledu dvě hrozné události. Je špatné, co jí ti muži udělali? Na 100 %. Co je ale příčinou toho, že po 5 letech tolik psychicky trpí? Je to stále ještě tou událostí, nebo jejím zpracováním?

Ztěžují nám život traumata, za která nemůžeme? Nebo je to to, co si o nich myslíme? Překvapivě u mnoha obětí znásilnění vychází najevo způsob myšlení, který je zvenčí nepochopitelný. Mladá žena trpěla výčitkami svědomí, že se jí staly tyto hrozné věci. „Nenastoupila jste přeci do auta, aby vás znásilnili,“ namítl jsem. Ona však oponovala: „Ne, mohla jsem tomu zabránit!“ Její výčitky svědomí, myšlenka, že tomu mohla zabránit, pramení z myšlenky: „Jsem bůh“ nebo „Vím předem, co se může stát“. Nikdo však neví, co se stane v budoucnosti. Ta žena byla ovšem pevně přesvědčena, že udělala něco špatně, a proto byla znásilněna.

Tento případ ukazuje, jak strašlivě chybné je lidské myšlení. Je těžké ukázat pacientům jejich omyl, když jsou hluboce přesvědčeni, že mají pravdu. Přesto našťastí existují dobré argumenty pro odhalení omylu. Zeptal jsem se jí tedy: „Co s Vámi dělá myšlenka, že se obviňujete?“ Její odpověď zněla: „Nedělá mi dobře.“

V tom měla jistě pravdu. Ověřte si, prosím, sami u sebe, jak se cítíte při provinilých myšlenkách. Vaše tělo reaguje okamžitě a jasně signalizuje, že se jedná o nesvobodnou a nepravdivou myšlenku. To byl první důkaz, že ta žena zpracovává tu událost nesprávně. Druhým důkazem byly její deprese, zmatek v jejích tělesných procesech. Její utrpení dokazuje, že její úsudek, tj. myšlenky, byly nesprávné a nemohly být pravdivé.

Dotyčná osoba není za přestupek odpovědná. Měla by však udělat vše, co je v jejích silách, aby se vyhnula zneužití trestného činu proti sobě a následnému zničení sebe sama. K tomu musí mít řešení pro svůj problém.

Případ 10: Starší pacientka měla téměř dva roky silný kašel. Ten neustupoval ani při inhalaci, ani při užívání léků. Dobře jsem ho slyšel už z čekárny. Kromě toho 20 let trpěla rakovinou břicha, což vedlo k tomu, že měla 10 let inkontinentní močový měchýř. Musela ho vyprazdňovat každých 30 minut. Kombinace kašle a inkontinence pro ni byla velmi stresující a nepodařilo se ji vyřešit ani po několika operacích.

Příběh pacientky byl následující: matka ji nikdy nepochválila. Během dětství a dospívání ji pouze využívala a upřednostňovala její bratry. Zemřela před 20 lety. Pacientka tedy již neměla možnost tento nedostatek jakkoli kompenzovat. Nyní, i když jí bylo téměř 80 let, stále velmi trpěla tím, že ji matka nechválila. Měla ji vlastně na seznamu dlužníků.

Co by bylo potřeba udělat, aby se uzdravila? Musela by si uvědomit omyl, že jí matka dluží pochvalu. Na první pohled to zní velmi tvrdě, ale musela by být víc než dítě – totiž bůh –, kdyby ji matka *nutně* měla chválit. Při poradě o funkcích člověka a zákonu přírody jsem jí vysvětlil: „Aby se člověk uzdravil, je třeba milovat svou matku, a tím ji zbavit viny. Myšlenka, že vlastní matka někoho pouze využívala, je stresující a tělo to jasně dokazuje.“

Pacientka byla věřící žena, proto jsem jí poradil, aby prosila Boha, ať jí pomůže změnit pohled na matku, aby ji mohla milovat. Po třech týdnech se pacientka do ordinace vrátila. Přestože déle seděla v čekárně, neslyšel jsem už žádný kašel. Když byla v ošetřovně, prohlásila rozzářená radostí: „Od poslední návštěvy u Vás jsem nezakašlala a můj močový měchýř opět funguje perfektně.“ Tuto touhu po lásce k matce vyjádřila Bohu během večerní modlitby a nato se uzdravila.

Za to, co se děje v našem těle zodpovídá náš duch. On vyvolá v těle problém, protože si myslí, že mu druzí dluží něco, co nezbytně potřebuje.

Případ 11: Jedna pacientka ve věku kolem 60 let měla pokročilou rakovinu. Její životní příběh nebyl nijak příjemný. Ve třech letech se jí matka zřekla a dala ji pryč. Ve 13 letech ji znásilnil bratr její kamarádky. Později se, aniž by to věděla, provdala za pedofila, který zneužíval jejich děti. Když se to dozvěděla, rozvedla se s ním, ale způsobená škoda jí zůstala v myšlenkách jako osobní ztráta. Od rozvodu uplynulo osm let, než onemocněla.

Vžijme se do situace této ženy: Bylo jí mnohokrát ublíženo. Začalo to v jejím raném dětství. Mohou ti, kdo jí ublížili, svou vinu odčinit? Ne, křivdu, kterou zažila, nelze napravit. Jenže její smysl pro spravedlnost to vyžaduje a ona tuto svou touhu nemůže zastavit. A tak se sama ničím neschopností uspokojit svůj smysl po spravedlnost.

Ať už je obsah myšlenky jakýkoli, všechny myšlenky vznikají buď z pravdy, nebo ze lži o sobě samém. Neexistuje nic mezi tím, dokonce ani neutrální oblast. Skutečným problémem je vždy jen jedna lež o sobě samém. Protože se to vše odehrává v rychlém sledu v podvědomí, náš způsob myšlení o ztrátových událostech je třeba vědomě zpochybnit.

Podívejme se proto na základní rozdíly mezi dvěma identitami „Jsem bůh“ a „Jsem stvoření“.

Závislost: Pokud Jsem bůh, jsem duchovně **nezávislý**, protože jsem tvůrcem informací, které potřebuji.

Jsem-li stvoření, pak je můj duch potrubím a já jsem duchovně **závislý**, a sice automaticky na svém Stvořiteli.

Vlastnictví: Pokud jsem bůh, patří mi **všechno**.

Jako stvoření mi naopak nemůže patřit **nic**.

Samostatnost: Jsem-li bůh, dělám všechno sám od sebe a ze sebe.

Jako stvoření nemohu nic dělat sám ze sebe. Pouze dávám dál to, co jsem si předtím vzal.

Výchozí bod: Jsem-li bůh, **vše** se točí kolem mě.

Jsem-li stvoření, **nic** se netočí kolem mě.

Na konci tohoto myšlenkového procesu je vždy jen zařazení do zisku nebo ztráty. Osobní ztrátu však nelze akceptovat. Zbývá tedy zodpovědět otázku: „Existuje osobní ztráta skutečně, nebo je to mylná představa?“ Na základě destruktivního působení na tělo člověka myslícího na ztrátu, bezvýchodnosti ducha a v souladu s přírodním zákonem je třeba osobní ztrátu odhalit a chápat jako klam.

Komu bylo ublíženo?

PRAVDA

STVOŘENÍ

- DUŠEVNĚ ZÁVISLÝ
- NIC MI NEPATŘÍ
- NIC NEDĚLÁM SÁM ZE SEBE
- NIC SE NETOČÍ KOLEM MĚ

ZTRÁTU MÁ TVŮRCE
JÁ NEMÁM ŽÁDNOU ŠKODU
NEJSEM OBĚŤ

IDENTITA

LEŽ

JSEM BŮH

- DUŠEVNĚ NEZÁVISLÝ
- VŠECHNO MI PATŘÍ
- VŠECHNO DĚLÁM SÁM ZE SEBE
- VŠE SE TOČÍ KOLEM MĚ

ZTRÁTU MÁM JÁ
ZTRÁTA JE OSOBNÍ
JSEM OBĚŤ

Pokud někdo není schopen zpracovat prožitou nespravedlnost z perspektivy stvořené bytosti, zůstává v ní uvězněn po zbytek života a musí trpět nemocemi a tělesnými bolestmi. Mluvil jsem s několika lidmi, kteří trpí i po 40, 50 nebo 60 letech, tedy celý život, protože se jim v dětství stalo něco zlého. Nemáme na výběr. Musíme propočítávat a vyhodnocovat vše, co prožíváme. Musíme to promyslet a tomuto následnému přemýšlení se nemůžeme vyhnout, nemůžeme ho potlačit nebo vynechat. Existuje však svoboda myšlení, pokud vím, z jaké perspektivy o tom přemýšlím. Každý, kdo přijme perspektivu stvoření, která je pravdou o nás samých, se stává svobodným a v závislosti na závažnosti nemoci i zdravým.

13. Pohled do přírody – Jakou roli hrají u nemoci zárodky?

U svých pacientů se často setkávám s ušními infekcemi. V mnoha zanícených uších se vyskytuje bakterie. Ta se množí, protože na ušním bubínku nebo ve zvukovodu rostou granulace (tzv. „divoké“ maso bez kůže). Protože a dokud bakterie nachází živiny, které potřebuje, může se množit a vytvářet svůj produkt.

Kde by tedy měla léčba začít? Měli bychom bojovat s bakterií, nebo řešit zánět? V medicíně máme k dispozici oba přístupy: Obvykle se antibiotikum kombinuje s kortikosteroidem, aby se potlačilo obojí současně. Pokud se však neodstraní příčina zánětu, zabírají tyto léky pouze dočasně – a někdy vůbec ne.

V řadě případů jsem mohl pozorovat, jak to funguje.

Případ 12: Přibližně šedesátiletý pacient se dostavil k ošetření s těžkým zánětem pravého ušního bubínku. K zastavení zánětlivého procesu jsem použil obvyklé léky. Zánět se však během léčby nezlepšil, ale zhoršil. Proto jsem s tím mužem hovořil o jeho životní situaci. Byl ve vážném konfliktu, který se měl projednávat u soudu až za tři týdny. Dokud soudní jednání neskončilo, nic mu nepomáhalo. Pak zánět pod vlivem aplikované terapie zmizel a bacil se přestal množit (bacily nelze zabít, ale pouze redukovat, vždy zůstávají přítomny v neaktivní formě). Co tedy pacienta uzdravilo? Terapie, nebo změna jeho myšlení?

Bakterie mohou něco vytvářet, pouze pokud mají potravu – a tu jim tělo musí poskytnout. Proto jsou také důsledkem zánětu, nikoli jeho příčinou. Bakteriální infekce může také způsobit poškození toxiny, které produkuje, ale vždy jako druhá instance, nikoliv jako příčina.

Patologickému růstu zárodků vždy předchází zánět v těle, a to jak u bakterií, tak u plísňí. Proto mohu použít antibiotikum, pokud má zárodek škodlivý účinek na organismus v důsledku produkovaných toxinů. To však zánět nevyhladí, protože se nebojuje proti příčině. Musím pacientovi vysvětlit, odkud jeho nemoc pochází. Jakmile zmizí zánět, zmizí i aktivita zárodku.

Zárodky jsou schopny růst pouze tam, kde jim tělo poskytuje prostor a výživu. Mohou se aktivovat kdykoli. Pouze hostitel rozhoduje o tom, kdy jim poskytne potravu a kdy ne. Jedině tak může být virus tělem produkován a použit jako zánětlivý faktor.

Případ 13: Do ordinace přišla asi 60letá pacientka s jednostranným pásovým oparem na pravé straně. Podél nervu se při něm tvoří puchýře v kůži. Než se

objeví, máte asi tři dny bolesti, aniž byste cokoli viděli. Když se puchýře objeví, dozvíte se, že je to virus. Odkud se však bere, kdo ho produkuje? Jak to a proč pouze na této části těla? Kdo řídí jeho lokalizaci?

Mluvil jsem s pacientkou o obou stranách těla, o střídavě propojených mozkových hemisférách a o dědičnosti po otci a matce. Nemoc se projevuje tam, kde je ve vztahu nespokojenost a konflikt. Pacienti často jen stěží chápou mé vysvětlení, že nemoc pochází z jejich myšlenek. Mimochodem, konvenční medicína také uznává stres jako spouštěč pásového oparu. Ze svých konzultací vím, že strana těla s dominantní rukou je tou stranou těla, která je ovlivněna vztahem s matkou nebo partnerem. Vysvětlil jsem tedy ženě, že její nemoc vyvolalo myšlení v levé části mozku a že to muselo být něco negativního. Musela to být osobní ztráta, něco, s čím nesouhlasila a co tělu uškodilo. Tělo nemůže lhát.

Mluvila o dovolené, která právě skončila, že všechno bylo hezké, že nebyly žádné hádky. Její matka zemřela již před 5 lety. Když jsem se zeptal na datum úmrtí, shodovalo se s časem dovolené a první puchýře se objevily den poté. Pacientka pak popsala, jak na dovolené vzpomínala na matku a truchlila pro ni.

Zármutek je bolestná a nebezpečná myšlenka, protože způsobuje nemoc. Dokazuje, že od druhé osoby stále něco chceme. Ale tato osoba zemřela a už tu není. Pokud by člověk myslel pouze na zesnulou osobu, aniž by to viděl jako velkou ztrátu pro sebe, tělo by na povel ducha nevytvořilo virus. Ve skutečnosti však každý lituje především sám sebe, protože už nemá svou matku nebo jinou osobu. Proto se lidem daří špatně a vnímají se jako oběti smrti svých blízkých. Takové myšlení jim brání událost správně zpracovat a vede k onemocnění. Zda se ještě přidají mikroorganismy nebo ne, není pro mýlné uvažování jako skutečnou příčinu důležité. Jistě to hraje roli v terapii, ale ne při odstraňování příčiny.

V přírodě existují základní souvislosti, které nelze změnit. Podle nich makroorganismus vždy rozhoduje o mikroorganismu. Tak je tomu bez výjimky. Říká a učí se však opak. Proto je třeba brát za měřítko přírodu s jejími zřejmými procesy, a ne výroky takzvaných odborníků. Zárodky, které žijí z hniloby, jsou např. přítomny vždy a všude. Zřejmě nezáleží na zárodcích, kdy jablko – ještě na stromě nebo i po sklizni – hnije a zárodky ho následně mohou „strávit“.

Vyšší organismy vždy dominují nad nižšími formami života. Kdyby tomu bylo jinak, nemohly by existovat vyšší organismy, a tedy ani lidé. Ve střevech a na kůži máme více

zárodků než buněk v celém těle. Z hlediska počtu by nás měly být schopny snadno „sežrat“. To však zřejmě nemohou a nedělají, protože žijí společně s námi.

Abychom to shrnuli: Zárodky, ať už jde o viry, bakterie nebo plísňe, nemohou být skutečnou příčinou našich nemocí. Duch, který je nadřazen hmotě, rozhoduje o těle, včetně vlivu zárodků. Je proto velmi důležité, abychom přesně znali stavbu a funkci člověka a jeho potřeby.

14. Závislost člověka na zdroji lásky

Kvůli omylu v mysli člověka – on je bůh – se vidí jako duchovně nezávislá bytost. Není proto snadné vysvětlit závislost člověku, který se považuje za nezávislého na zdroji lásky (také ve smyslu zdroje informací). Nicméně nikdo nemůže popřít, že každý proces v člověku začíná přijetím informace. Bez ohledu na to, jak je informace přijímána, zda zrakem, sluchem, čichem, chutí nebo hmatem, musí před tím, než je přijata, projít procesem hodnocení. Jak to funguje, jsme už viděli v přehledu. Nyní chceme tento proces popsat podrobněji.

Po mé přednášce o duchu člověka řekl jeden malý chlapec v Kanadě své matce: „Mami, víš, že nemůžeš nutit mého ducha, abych teď cvičil na klavír?“ Děti jsou fantastické bytosti. Často velmi dobře intuitivně chápou souvislosti. On ví, že matka ho nemůže nutit. Ale proč stejně cvičí, když na tom matka trvá? Protože jeho duch je na ní závislý. Duch sice vždy jedná sám, ale nikdy ne nezávisle. Svě duchovní potřeby musí uspokojovat z nějakého zdroje. Protože je pro chlapce zdrojem jeho matka, poslechně, i když mu to vlastně nevyhovuje.

Dalším důkazem závislosti ducha je skutečnost, že jej lze odměnou nebo hrozbou trestu přimět k něčemu, co by normálně sám od sebe neudělal. Často to pozoruji ve své ordinaci. Dítě sedí a nechce otevřít ústa, přestože ho matka prosí: „Prosím, prosím, otevři pusku!“ A dítě ji obvykle stiskne ještě víc. Když matka slíbí, že mu pak koupí oblíbenou zmrzlinu, ústa se otevřou, protože duch dítěte s odměnou souhlasí.

V určitém okamžiku se však dětský duch již nemůže spokojit s matčinými nabídkami a pak už jsou sliby nebo výhrůžky zbytečné. Dítě si dělá, co chce, bez ohledu na matku.

O duchu jsme již zjistili tři zásadní věci:

1. Duch je uzavřený systém a nelze jej ovládat zvenčí. Duch sice může být ovlivňován zvenčí, ale pouze on sám rozhoduje o tom, zda tento vliv přijme, nebo ne
2. Duch může řídit pouze sám sebe, a dělá to zevnitř ven.
3. Duch je vždy aktivní, tzn. pasivita v něm neexistuje.

Duch je určován svými potřebami, proto musí informace nabízená zvenčí splňovat jeho potřebu, tzn. má-li být přijata, musí být vyhodnocena jako pravdivá. Duch může přijímat výlučně pravdu nebo to, co za pravdu považuje. Proto musí každou informaci před jejím přijetím prověřit.

Jak a čím duch ověřuje, zda je informace pravdivá a odpovídá jeho potřebě? Zvažování vyžaduje měřítko, podle kterého se ověření provádí. To může být objektivní, tj. absolutní a jisté – nebo subjektivní, a tedy nejisté. V každém případě hraje dané měřítko použité pro zvažování rozhodující roli. Rozdíly mezi objektivními a subjektivními měřítky jsme se již zabývali ve 2. kapitole.

Pokud zkouška prokáže, že informace je pravdivá, stane se důvěryhodnou. To vytváří spojení mezi *vírou* a *přijetím*. Žádná informace nevzniká sama od sebe, proto duch zároveň důvěřuje zdroji informace. Aby duch – kterého je vždy třeba chápat jako osobu – mohl důvěřovat, musí také zdroj, z něhož přijímá, mít ducha. Takže v úvahu přicházejí pouze jiní lidé – nebo také zvířata. Lásku nelze získat ze stromu nebo z chemického prvku. Věří se informaci, důvěřuje se osobě. Pokud nasloucháte odborníkovi na nějakou problematiku a souhlasíte s ním, pak tomuto odborníkovi důvěřujete a věříte jeho informacím. Zda je to v jednotlivých případech moudré, je jiná otázka.

Po přijetí informace probíhá další proces v rychlém a regulovaném sledu. Rozhodnutí ducha spustí v mozkové kůře elektrický proud, který je přesně nasměrován do těla. Tělo musí na to odpovídajícím způsobem reagovat. Samozřejmě se kromě toho také potřebuje rozhodnout, kolik a jakého jídla snít atd. Duch by měl naplnit potřeby těla. Pokud to duch neudělá a rozhodne se je odsunout na vedlejší kolej, tělo v dohledné době zemře.

Pouze na výstupu může člověk naplnit účel svého stvoření. Se správnou identitou by byl svobodnou bytostí. Zůstal by sice závislý, ale byl by vždy svobodný. Na vstupu ducha, v identitě, je však lež o nás samých: „Jsem bůh“. Ta nás provází celý život, pokud ji neodhalíme a neodstraníme. Namlouvá nám, že to my jsme zdrojem lásky. Tím se vazba na pravý zdroj lásky ničí a my už do ní nemůžeme znovu vstoupit. I když zákon závislosti samozřejmě stále platí, v našem pohledu ustupuje do pozadí. Pak si myslíme, že pro svého ducha už zřejmě nepotřebujeme žádné informace, a v tomto ohledu žijeme z ničeho. To je ten velký klam, do kterého se rodí každý člověk.

Život člověka však jasně dokazuje, že nemůže být nezávislý. Na vstupu je vždy závislý. Na výstupu je však člověk nezávislý. Co udělám s láskou, kterou jsem obdržel, záleží pouze na mně. Z lásky nemohu nikdy udělat nic špatného. Když se nasytím, mohu se svobodně rozhodnout, jak s absorbovanou energií naložím. Zároveň nemám svobodu jíst, co chci. Pokud sním něco, co mi nedokáže dát sílu, tak to nepomůže. Není to naše volba, „co“ a „z čeho“ musíme získávat. Tyto otázky nejsou otázkou volby nebo svobodné vůle stvoření. Všechny naše potřeby jsou pevně stanoveny. Naše svoboda

spočívá v tom, že se můžeme rozhodnout, jak naložíme s prostředky, které jsme přijali k uspokojení svých potřeb.

Kolik věcí můžete dělat z lásky? Nekonečný počet. Člověk má mnohem více možností než mrtvý počítač, který dokáže z elektřiny a svých programů podat už velmi diferencovaný výstup. Protože na výstupu jsme svobodní.

Nejdůležitějším poznáním, které musíme získat, je odpověď na otázku: „Kdo jsem?“ Bez možnosti volby nebo odpovědnosti jsem od narození uvězněn v omylu. Podvědomě věřím, že jsem někým, kým být nemohu. Tuto falešnou identitu si musíme nejprve uvědomit, aby mohlo dojít ke změně a mohli jsme se ze lži vymanit.

Už jsem unavený z toho, že věřím lži, která mě jen klame a ztěžuje mi život. Skutečným problémem nejsou mí bližní ani mé okolí. Jistěže jsou tam okolnosti, které nejsou v pořádku. Ale pro své okolí mohu skutečně něco udělat jen tehdy, když budu potrubím, nebudu už o nic usilovat sám pro sebe a budu žít v pravdě. Když je v srdci mír, nedochází ke konfliktům ani ke zničení. Tohoto stavu však nikdy nelze dosáhnout zákony nebo opatřeními. Problém člověka spočívá v jeho nitru. Jak by už po dvou týdnech vypadal dokonalý svět, do něhož bychom byli všichni náhle vsazeni ve svém oklamáném stavu?

Pokud se vnitřně změním a vrátím se k pravdě a přírodnímu zákonu, konám kolem sebe dobro. V opačném případě musím k dobru nutit svou rodinu a své bližní, protože je to moje „dobro“. Proto nezbyvá než konstatovat: V první řadě je třeba něco změnit uvnitř nás. Pak můžeme vyjít ven a říkat, co si myslíme a co je správné. Tímto způsobem můžeme působit ve prospěch dobra. I když náš dobrý vliv ostatní nepřijmou, alespoň jsme naplnili účel svého stvoření.

Jak bylo popsáno, existují pouze dvě identity: Stvořitel nebo stvoření.

1. **Stvořitel** je v sobě samém existující a uzavřený systém. Zároveň je nezávislý a je zdrojem pro své stvoření. Rád ho symbolizují pomocí koloběhu.
2. Každé **stvoření** (včetně člověka) podléhá zákonu *brani, aby mohlo dávat*. Tím se stává potrubím, otevřeným systémem, a je závislé.

Co z toho přišlo jako první?¹³ Je jednoznačné, že Stvořitel může být pouze příčinou a stvoření pouze důsledkem.

„Láska“ zde byla již několikrát použita jako výraz pro souhrn duchovních potřeb. Jak ji lze definovat? Je to stále ještě prostředek, který člověk potřebuje především ke svému fungování. Je to samozřejmě něco subjektivního a každý člověk si na otázku lásky odpoví individuálně. Zároveň každý nakonec na otázku, zda potřebuje lásku, odpoví kladně. Existuje volba mezi potřebou lásky a nutností být milován? Ne, náš duch funguje pouze s láskou. Ta zahrnuje všechny duchovní potřeby, jako je svoboda, spravedlnost, harmonie, uznání, bezpečí a mnoho dalších. Všechny tyto věci jsou pro nás nezměnitelnou potřebou. Takto jsme my lidé stvořeni.

Jako člověk, který si obzvlášť potrpí na harmonii, prahnu po tom, abych se zalíbil všem. Cítím se dobře v atmosféře, kde jsou na sebe všichni „hodní“. Ale co se stane s mou potřebou harmonie, když se věci vyvíjejí jinak? Moji rodiče se rozešli, když mi bylo 8 let. O týden později jsem prodělal hepatitidu B, virovou infekci. Uhodnete, co ji způsobilo? Nikdo nepochybuje o tom, že rozchod rodičů způsobuje dětem škody. Ale jak se přitom virus dostane do jater? Proč se stane něco fyzického, když je problém na duševní úrovni? Je to proto, že dítě je závislé na lásce svých rodičů.

Vybral jsem si tehdy, že onemocním? Svou rodinu jsem si nemohl ani vybrat ani nevybrat. Už v 8 letech jsem přemýšlel o vlastním plánování rodiny a snil jsem o tom, že se ožením. Dívky si vždycky získaly mou pozornost. Hledal jsem u nich harmonii a lásku. Skutečně jsem se oženil brzy, protože jsem musel získat svou harmonii. Každý muž má svou vlastní představu o ženě, kterou si přeje. Ale ne vždy se tyto představy přesně tak naplní.

To, že potřebujeme harmonii, spravedlnost atd., není volba. Je to pevně zakotveno v našem duchu. Buď tyto potřeby naplníme, nebo budeme nešťastní a nemocní. Našel jsem definici lásky s pomocí těla. Při „nedostatku lásky“ tělo onemocní. Co dělá láska v těle? Ten druh lásky, který jsem definoval, znamená, že tělo již nemůže onemocnět. Když duch tuto lásku přijme a používá, mozkové vlny způsobí, že tělo začne správně fungovat. Neboť pevně stanovená není pouze potřeba lásky, ale také účinek elektrického proudu, kterým duch – na příkladu klavíristy – pohybuje klávesami, aby

¹³ Asi znáte oblíbenou otázku: „Co bylo dřív? Vejce nebo slepice?“ Není nedůležitá. Odpověď může být jediná: Slepice a kohout byli stvořeni Bohem dříve než vejce. Slepice mohou sice snášet vejce i bez kohouta, ale nikdy z nich nevznikne kuře. Podmínky, které musí být splněny, aby se život mohl rozmnožovat, jsou rozmanité a nejednorozměrné.

bylo celé tělo ovládáno správně. Člověk si nemůže vybrat, co potřebuje. Volba spočívá pouze v rozhodnutí, jak člověk použije to, co si předtím vzal.

Co je tedy láska? Moje definice spojuje dva rozměry – zájem a svobodu. Obě nemají jako takové žádné hranice, a jsou tedy nekonečné. Pokud realizujeme lásku v této podobě, pak jsme svobodné bytosti, kterým již nikdo nemůže ublížit. Láska je řešením všech lidských problémů. Je to maximální zájem o druhého člověka. Proč je zájem o lásku důležitý?

Láska musí mít maximální zájem o druhého člověka. Lidská láska je také schopna projevovat velký zájem o druhého člověka. Je to však zájem o druhého, nikoli pro druhého. Každá matka miluje své dítě. Chce však od něho něco, nebo nechce nic? Víme, že matky by za své děti položily život, protože na nich lpí. Když však děti nedělají to, co se od nich očekává, matky často zasahují. Naprostá většina mých pacientů říká, že mají nebo měli dominantní matku. Matky jsou schopné děti nutit a podmiňovat. Žádná lidská bytost však nemá ráda, když ji někdo podmiňuje.

Člověk může sám od sebe mít o druhého nesmírný zájem – potřebuje ho přece pro jeho lásku. V důsledku toho se druhého člověka nedokáže pustit. Láska je skutečnou láskou pouze tehdy, když je zájem *pro* druhého, a ne *o* druhého. To je možné pouze tehdy, když láska dává druhému člověku stoprocentní svobodu a stoprocentně ho respektuje.

Bylo by hezké žít s někým, kdo má takovou lásku? S někým, kdo je ochoten za mě položit život, ale zároveň mi dává naprostou svobodu dělat si, co chci? To by byl dokonalý vztah. Co myslíte, že je těžší: projevovat o někoho maximální zájem, nebo dávat úplnou svobodu? Když už lidská láska nenutí a nepodmiňuje, snaží se být lhostejná a navenek se odvrací. Uvnitř však touha ovládat druhého člověka obvykle přetrvává. Skutečná láska naproti tomu nezná žádné nucení k dobrému.

Proč vlastně musí lidé nutit druhé lidi ke konání dobra? Jde jim skutečně o bezpečí či blaho toho druhého člověka, nebo o jejich vlastní cíl či ochranu? Pravidlo nebo nařízení se často zdůvodňuje odpovědností jednotlivce vůči společnosti a láskou k druhým. Z definice lásky však vyplývá: Každý, kdo používá nátlak a sílu, je mimo pravdu. Skutečná láska nepodněcuje k žádnému chování, nepodmiňuje. Podmiňování je manipulace.

U svých pacientů neustále zjišťuji, že všechny jejich problémy a nemoci pramení z toho, že neumí dát svobodu. Každopádně to neumí naprostá většina lidí, jakmile se věci nevyvíjejí podle jejich představ.

Jsem ženatý už téměř 40 let a stále se cvičím v dávání svobody své ženě. Když dám všechnu svobodu druhým, kolik svobody mám já sám? Plnou svobodu. Pokud svobodu odmítám a například se snažím druhé ovládat, onemocním a dostanu bolesti.

Láska nás činí zcela svobodnými, pokud ji praktikujeme správným způsobem. Svobodu dostáváme, když ji dáváme. Pokud ji nedokážeme dát, sami žádnou nemáme. Protože pak jsme závislí na osobě, které svobodu, a tedy i lásku, odpíráme. Proto budu na lidech, které miluji správným způsobem, vždy nezávislý. To je podmínka. Pokud milujeme lidským způsobem, opravdu dovolíme, aby se stalo, že druhý člověk udělá něco špatného, např. promrhá peníze? Zkoušku toho, zda je láska skutečnou láskou, představuje otázka svobody. Tam, kde svoboda chybí, existuje závislost na druhé osobě, protože od ní zřejmě něco chci. Láska s maximálním zájmem při současné svobodě pro druhého to dokazuje: Ten, kdo takovou lásku vytváří a dává, musí být nezávislý. Skutečně nezávislá je však jen jedna osoba: Bůh, Stvořitel.

PROTOŽE POUZE ON JE NEZÁVISLÝ

Protože jedině Bůh je nezávislý, svou lásku může dát k dispozici každému stvoření bez omezení. Každý ji může uplatňovat tím, že lásku nejprve přijme a pak ji předává dál. Člověk se přitom může svobodně rozhodnout, kam lásku předá – ale její použití je však samo o sobě přece jen podmínkou vlastního života.

Jíte dobrovolně, nebo jste k tomu nuceni? Já sám jím rád a domnívám se, že naprostá většina lidí také. Normálně si člověk neříká: „To je škoda, zase musím jíst.“ Láska je také něco, co musím rád přijmout a uvést ve skutek, protože Jsem stvoření. Láska je současně prvek, který mi dává sílu na celý život. Takovou lásku mohu najít jen na jediném místě – u Boha, Stvořitele.

Ať už je náš pohled na Boha jakýkoli, Bůh může být jen jeden – jeden jediný zdroj lásky. S více než jedním zdrojem by základní zákon vesmíru přestal platit. Bůh je jen jeden, a protože je Duch, je nutně osobou.

15. Dědičnost a výchova – na čem jsou závislé naše děti?

Tím, že jsem vyšetřoval velký počet dětí a také jim poskytoval poradenství, naučil jsem se mnoha věcem. Proč mají děti rýmu? Proč mají nervové tiky?

Případ 14: Přišla za mnou rodina s 10letou dcerou, protože už čtyři roky velmi výrazně odkašlávala. Nepomohlo ani odstranění polypů, ani psychologické poradenství či alternativní postupy. Dítě bylo nyní ve 3. ročníku a odkašlávalo si každé dvě až tři minuty. Spolužáci se tomu neustále smáli.

V případě nervových tiků je příčinou speciální nedostatek lásky, konkrétně chybějící bezpečí. Dítě potřebuje 100procentní bezpečí. Odkud tuto jistotu získává? Od rodičů. Poté, co jsem s nimi vedl intenzivní rozhovor, odkašlávání po třech dnech zmizelo. Jak je to možné? Je to proto, že naše nemoci nejsou ničím jiným než příznakem něčeho. Když si duch dítěte povšimne, že jeho signál o chybějícím bezpečí byl přijat, a duch vyhodnotil tento problém jako vyřešený, mohl odkašlávání zastavit a nemoc se vyřešila.

Jak dítě funguje? Nejprve něco o jeho vzniku: dítě vzniká ze dvou zárodečných buněk. Jedna pochází od matky a druhá od otce. Tyto buňky se setkávají v dutině, vejcovodu. Přísně vzato se tak neděje v těle matky, ale *na* něm. Dvě zárodečné buňky s poloviční sadou chromozomů se spojí. Protože buňky nemohou nic dělat samy o sobě, musí s nimi být spojen také duch, i když ho nelze vidět. Dítě je vytvořeno z poloviny z genetické informace matky a z druhé poloviny z genetické informace otce. To platí na fyzické úrovni pro buňky a na duchovní úrovni pro ducha dítěte. Ten je z poloviny tvořen z ducha otce a z poloviny z ducha matky.

Sloučená buňka začne růst, začne se dělit a přesouvá se do dělohy. Kdo se s kým spojí? Podle přírodních zákonů je to vždy ten, kdo něco potřebuje a na druhého se přilepí. Proto se vyvíjející dítě poutá k matce. Přes pupeční šňůru a placentu, které jsou součástí těla dítěte, se dítě připoutává k matčině děloze, aby se vyživovalo, tedy aby *bralo*. Fyzická pupeční šňůra se týká chemie, výživy. Dítě je 100procentně závislé na matčině těle. Má možnost zvolit si tělo? Ne, samozřejmě, že nemá. A co matka? Je nezávislá, nebo také musí odněkud brát? Zdrojem potřeb matky je příroda. Matka se živí tím, co jí poskytuje příroda, a dítě si bere od ní. Pokud matka pije alkohol, dítě se také opije. Protože matka je jediným možným zdrojem dítěte, měla by si dávat pozor, aby si nevzala nic, co by mohlo jejímu dítěti ublížit.

Jak to vypadá s duševní vazbou dítěte? Vazba na duchovní úrovni je stejně důležitá jako na fyzické. Duch dítěte se od okamžiku početí váže k duchu matky ještě dříve, než

embryo vstoupí do dělohy. Nemá přitom na výběr. Musí brát, musí tedy důvěřovat. Jen tak je duch dítěte schopen ze své strany dávat. Duch musí uvést do pohybu a řídit elektrický proud, který embryo potřebuje k životu a růstu. Duch dítěte bere od ducha matky přes jakousi duchovní pupeční šňůru a v prvních třech měsících sestavuje malé tělíčko. Po této konstrukční fázi dítě ještě dlouho dále roste, ale strukturálně se už nemění.

Duch řídí stavbu a růst dítěte ve všech procesech. Pokud matka zažívá příliš velký stres – v podobě nesvobodných myšlenek – pak duch dítěte nesestaví tělo zcela správně. Jednotlivé části těla nebo cévní spojení pak mohou chybět. Proto by nastávající matka měla vědět nejen to, co má správně jíst a pít, ale také jak a na co má myslet. Kdo řídí její myšlenky? Existuje pro ni také zdroj potřeb, z něhož bere? Jistě musí také někomu důvěřovat. Důvěřuje svému manželovi, nebo vlastním rodičům?

Většina lidí zůstává po zbytek života připoutána ke své matce. Jedna starší pacientka mi s velkým hněvem řekla: „Mému manželovi je nyní 70 let, jeho matce je přes 90 let a on ji stále poslouchá!“ Mnoho umírajících lidí kvůli jejich stále existujícímu poutu v posledních chvílích života říká, že jdou nyní za svou matkou.

Co se dále děje s dítětem v děloze? Po 9 měsících se narodí. Od tohoto okamžiku se váže na další zdroje potřeb. Kojení dítěte má svůj čas a pak se dítě živí méně nebo vůbec ne na matčině těle. Obecně přitom platí, že zdroj musí být vždy větší než osoba, která něco potřebuje. Dokud je tělo matky dostatečně velké, aby dítě plně vyživovalo, je matka dostatečná. Po 9 měsících v děloze to však již neplatí. Od narození dítě dýchá samo.

Jaká je závislost na mentální úrovni? Proč trpěla dívka v 14. případě nervózním odkašláváním? Je třeba hledat spouštěč v dítěti, nebo v matce? Dítě nemá na výběr. Svým tikem vyjadřuje duševní nedostatek. Je duševně připoutáno ke své matce a bere od ní. Tuto vazbu lze prokázat experimentálně. Není možné vidět ducha, lze však změřit elektrický proud, který vyvolává. Pokud se současně měří mozkové vlny matky a dítěte, je závislost dítěte zřejmá.¹⁴ Kdykoli matka změní svůj proud, dítě ji ve velmi krátké době následuje a také změní ten svůj. Spojitost mezi mozkovými vlnami matky a dítěte lze pozorovat na určitou vzdálenost. Pokud je však vzdálenost příliš velká, duchovní pupeční šňůra se takřka přeruší.

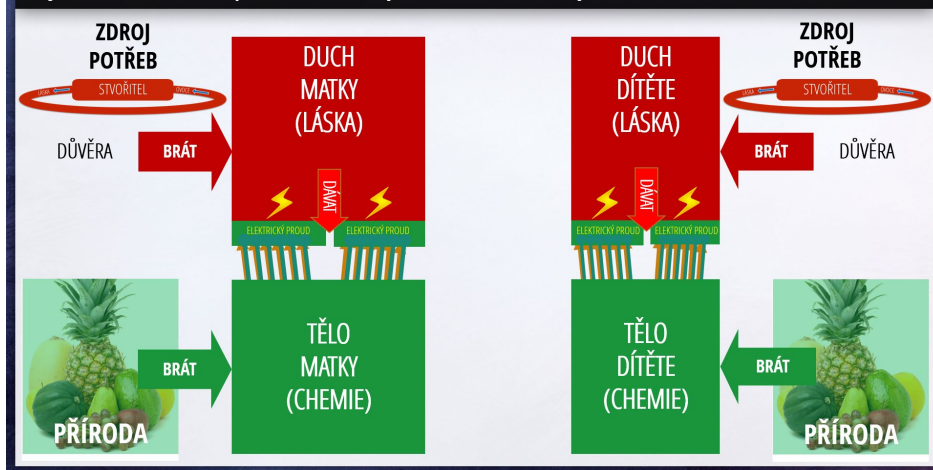
¹⁴ Turk, E., Vroomen, J., Fonken, Y., Levy, J., van den Heuvel, M. (2022): In sync with your child: The potential of parent-child electroencephalography in developmental research. Wiley. Developmental Psychobiology, Special Issue, 1-16.

Jak dlouho by mělo dítě udržovat svou mentální pupeční šňůru s matkou? Po jeho narození se samozřejmě nejedná o hotového člověka. Pro jeho vývoj a zdraví v prvních letech života je rozhodující, jak se daří matce. Proto by od sebe matka a dítě neměly být prvních sedm let odděleny. Všude ve světě zvířat – každopádně u savců – zůstávají matka a potomek po určitou dobu spolu; například u medvědů jsou to tři roky. Pouze rozumem obdaření lidé někdy dávají vlastní dítě pryč již po několika týdnech, aniž by si uvědomovali, jakou škodu mu působí.

Na duchovní úrovni lze předčasné odloučení dítěte od matky přirovnat k vytažení ryby z vody. Mnoho nemocí, i když se objeví až mnohem později, má svůj původ v dětství. Mohu to říci na základě mnoha pozorování. Trápení mých pacientů často pochází z této rané fáze života, protože lidé nepochopili potřeby dítěte. Nechci, aby se matky, které o tom nejsou nebo nebyly informovány, cítily provinile. Přesto chci popsat věci tak, jak skutečně jsou, protože je důležité, aby se je každý dozvěděl.

Pak v určitém okamžiku přijde čas, kdy by dítě již nemělo psychicky viset na matce. Jednoho dne musí změnit zdroj svých potřeb, protože matka už jako zdroj nestačí. Pokud však sama pro sebe nepochopí, že její manžel nebo jiní lidé nejsou pro jejího ducha tím správným zdrojem potřeb, jak to má pochopit její dítě? Teprve když Stvořitel zaujme místo zdroje potřeb namísto lidí, budou duchovní potřeby naplněny správným způsobem. V ideálním případě by dítě mělo být duchovně vázáno na Boha ve 12 letech. Mělo by duchovně přijímat pouze od něho a nemělo by již být duchovně závislé na své matce nebo jiných lidech. Pokud by dítě bylo od této chvíle zcela vázáno na Boha, bylo by z duchovního hlediska zcela nezávislé. Nebylo by to fantastické? Matka by udělala všechno správně a mohla by dítě osvobodit.

Výchova musí dítěti pomoci změnit jeho duchovní zdroj

Když se však rozhlédneme kolem sebe, povšimneme si pravého opaku. Většina matek se svých dětí nedokáže pustit. Často jsou velmi „milé“. Když se dítě vdá, některé by se nejraději přestěhovaly do pokojíčku vedle ložnice novomanželů.

Fascinujícím způsobem jsem si uvědomil, že nakonec všichni vyprávějí vždy stejný příběh. Protože všechno, co prožívají, vede ke stejné příčině, falešné identitě. Také dítě se chová podle své vrozené falešné identity „Jsem bůh“. Kromě matky se rovněž připoutává k dalším lidem, jako je otec, prarodiče, sourozenci nebo kamarádi. Ve všech vztazích se váže k jedinému účelu, a to brát. Všechno nasává jako houba. Zároveň zůstává pevně v mylném přesvědčení, že ostatní lidé ho musí milovat.

Dítě si vymáhá lásku. Děti očekávají, že je rodiče budou milovat. Nemoci vznikají proto, že tato potřeba není – nebo není zcela – naplněna. Děti očekávají lásku především od matky a otce, ale také od babičky nebo jiných pečujících osob. Pokud dítě vyrůstá jako křesťan, často se k tomu přidává Bůh, od kterého také vyžaduje lásku. Toto požadování od druhých vychází z toho, že sám stojím jako bůh na nejvyšším místě. Když jsem si vyslechl životní příběhy mnoha lidí, poznal jsem, že nakonec všichni uvažují stejně a že se každý považuje za vyššího než jeho bližní.

Jedna otázka zůstává nezodpovězena: „Proč máme všichni stejnou falešnou identitu?“ Abych ji objasnil, rád bych se podíval na zákon dědičnosti. Vše, čím jsme, je nepochybně zděděno. Odkud pochází „život“ a odkud pocházejí všichni lidé na zemi? Nový život může vzniknout pouze z již existujícího života. Protože jsme živí, můžeme pocházet

pouze z něčeho živého. To samozřejmě platí i pro naše rodiče, prarodiče atd. Odkud pocházejí všichni lidé? Jsme jeden druh, všichni máme stejnou strukturu. Funkce a základní potřeby všech lidí jsou totožné. Kromě toho máme již popsanou duchovní podobnost: všichni podléháme stejnému omylu falešné identity.

Na Zemi dnes žije více než 8 miliard lidí. Kde je jejich původ, když se vrátíme o generace zpět?

Zákon dědičnosti dokazuje společný původ

JEN ZE ŽIVOTA
MŮŽE VZNIKNOU ŽIVOT

ODKUD POCHÁZEJÍ
VŠICHNI LIDÉ?

- jeden druh
- totožná struktura
- totožné funkce
- totožné potřeby
- stejný omyl

Z JEDNOHO
ŽIVOTA
POCHÁZEJÍ
MILIARDY
JEDINCŮ

16. Nový život – jediné řešení problému člověka

My lidé všichni žijeme z jednoho života, i když jsme rozdílní jedinci. Neexistuje žádná výjimka. *Všichni* máme jediný původ a ten je ve stvoření. Zákon dědičnosti byl rovněž ustanoven při stvoření. Bible nám ukazuje, že Bůh na počátku stvořil jedinou osobnost: Adama. Díky biblické zprávě v 2. kapitole knihy Genesis víme, jak byla následně z Adama stvořena Eva. Bůh vzal Adamovi žebro a vytvořil z něj Evu. Eva se také musela duchovně připojovat k Bohu. Stejně jako Adam měla i ona správnou identitu jako stvoření. Všechny děti, které by byly v tomto stavu stvořeny z Adama a Evy, by měly Adamův život, a proto by také mohly žít neomezeně dlouho.

Adam byl duchovně navázán na Boha a měl správnou identitu: „Jsem stvoření.“ Z něj vznikli všichni ostatní lidé. Podle Božího plánu měl člověk žít věčně, tj. časově neohraničeně, a rozmnožovat se.

Ale všechno dopadlo jinak. Adam a Eva klamali sami sebe, když se domnívali, že mohou změnit svou identitu a stát se rovnými Bohu. Tento sebeklam vedl k odloučení od Boha. Protože je však duchovní závislost zabudována do funkcí ducha, stali se nevyhnutelně duchovně závislími jeden na druhém. Nemohli již důvěřovat Bohu a jeho neměnnému zákonu. Nemohli již věřit Božímu slovu. Oba tedy vkládali svou důvěru a víru v toho druhého. Díky sebeklamu se však lidé považují za duchovně nezávislé. Žijí v pomyslné bublině, věří, že myslí svobodně, a neuvědomují si, že všechny jejich myšlenky jsou

závislé pouze na tom, co říkají nebo dělají druzí lidé. Tento sebeklam jsem dokázal rozpoznat díky tělesné nemoci, protože zjevuje falešnou duševní závislost.

Lásku, kterou člověk potřebuje, může vždy čerpat pouze ze zdroje, který je pro ni určen od počátku světa. Stejně jako Bůh od počátku určil, odkud získáváme kyslík – ze vzduchu, a ne z vody – určil také, čím a kde můžeme výlučně naplňovat své duchovní potřeby. Pokud se budeme přesto snažit zhluboka nadechnout i v době, kdy jsme pod vodou, nedopadne to dobře. Stejně je to s duchovní závislostí: pokud získáváme lásku od lidí, je to jako nadechnout se z vody.

Je velmi obtížné přimět člověka, aby si uvědomil tento hrozný stav sebeklamu, protože v medicíně a ve vědě dohromady nemáme dostatečně jasně na paměti duchovní aspekt vývoje nemoci.

Když poznáme sebeklam, že člověk věří, že je bůh, pochopíme, odkud se berou všechna učení, která Boha popírají. Ale ani ti lidé, kteří Boha přímo nepopírají, nevědí, proč ho potřebují. Náboženství žel neodkazují na lásku Stvořitele, ukazují spíše obraz dominantního a diktátorského Boha. Lze tedy říci, že všichni lidé jsou s Ním nakonec v konfliktu. Nemohou se k Němu již přiblížit. Člověk se proto již tisíce let a mnoha různými způsoby snaží nahradit chybějící blízkost Boha. A tak mnozí doufají, že řešení svého problému najdou v náboženstvích nebo ideologiích. Ať už jde o Buddhu nebo Marxe, Konfucia nebo Gándhího, vždy je cílem nějak vyřešit problém člověka. Falešná identita se tím však nenapravuje.

Život Adama, z něhož všichni pocházíme, je definitivně oddělen od Boha. Proto již nejsme trvale životaschopní a musíme zemřít. Kdyby neexistovala možnost, jak se z tohoto fakticky mrtvého stavu dostat, jak jej vyměnit, abychom přešli do časově neomezeného života, nebyli bychom vůbec naživu.

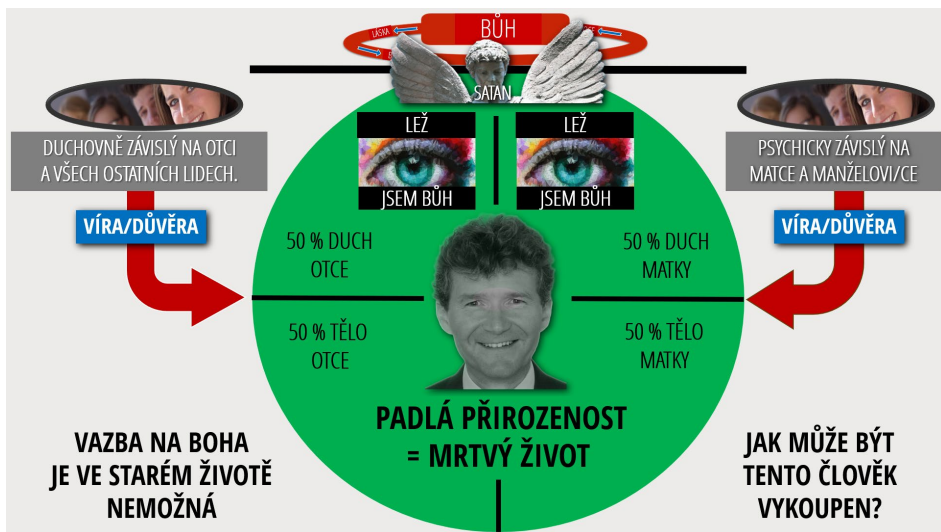
Je možné dosáhnout obrácení u člověka, který se mylně domnívá, že je sám bohem?

Případ 15: V Myanmaru jsem potkal buddhistického mnicha. Bylo mu kolem 50 let, měl extrémně zvětšenou štítnou žlázu s hypertyreózou a velké srdeční problémy. Žádné léky mu nepomáhaly. Před deseti lety se s ním rozešla manželka a vzala s sebou děti. Poté propadl depresím a gamblerství. Po nějaké době prohrál všechny peníze svých rodičů, asi 60 000 amerických dolarů. To bylo obrovské jmění, protože v Myanmaru lidé vydělávají jen asi 1 dolar denně. Poté, co peníze prohrál, propadl hlubokým výčitkám svědomí, protože své rodiče svým jednáním zruinoval. Stal se mnichem, hodně meditoval a marně hledal klid.

Co způsobilo, že onemocněl? Kdo mu způsobil problémy se štítnou žlázou? Odpověď zní: On sám! Jeho duch ovládá celé tělo včetně štítné žlázy a srdce. Jeho duch byl zarmoucený a neviděl žádné řešení svého problému. Duchovně *závisel* na lásce své ženy a dětí. Když tuto lásku ztratil, neviděl jiné východisko než nějak získat dobré pocity prostřednictvím hazardních her. Ty mu nahrazovaly lásku. Ne samotná hra, ale lidé, se kterými hrál. Jenomže i ti byli pryč, když došly peníze. Neuvědomoval si, že se tím dostal do ještě větších problémů. Jeho fyzická nemoc byla odrazem jeho falešné psychické závislosti. Jeho duch neměl žádné řešení. Ani mnišství a meditace mu nepřinesly uzdravení. Co jsem mu nabídl jako řešení? „Potřebujete nový život s novou identitou.“

Proč nový život s novou identitou? Protože ten starý se může kvůli naplnění duchovních potřeb vázat pouze na lidi – a někdy i na zvířata. S identitou „Jsem bůh“ se neumí duchovně vázat na Boha. Kdyby to šlo, nebylo by zapotřebí nového života s místem připoutanosti pouze k Bohu. Všechny problémy člověka lze shrnout do jediné otázky: „Na kom jsem duchovně závislý?“ Závislost na Bohu je fyziologická, normální a neexistuje k ní žádná alternativa.

Viděli jsme již, že z hlediska potřeb a jejich zdrojů není na výběr. Jakmile člověk ztratí zdroj naplnění svých potřeb, nemůže žít. Pokud již nemá přístup k pitné vodě, musí zemřít. Stejně tak nemůže existovat, pokud nemá přístup ke zdroji lásky. To, že vůbec krátce žijeme, i když jsme odděleni od zdroje Boží lásky, je pouze Jeho milost, abychom mohli vyjít ze starého života do života nového. Pokud člověk propásne tuto dočasnou příležitost změnit svůj stav, zbývá mu už jen nebytí, věčná smrt.

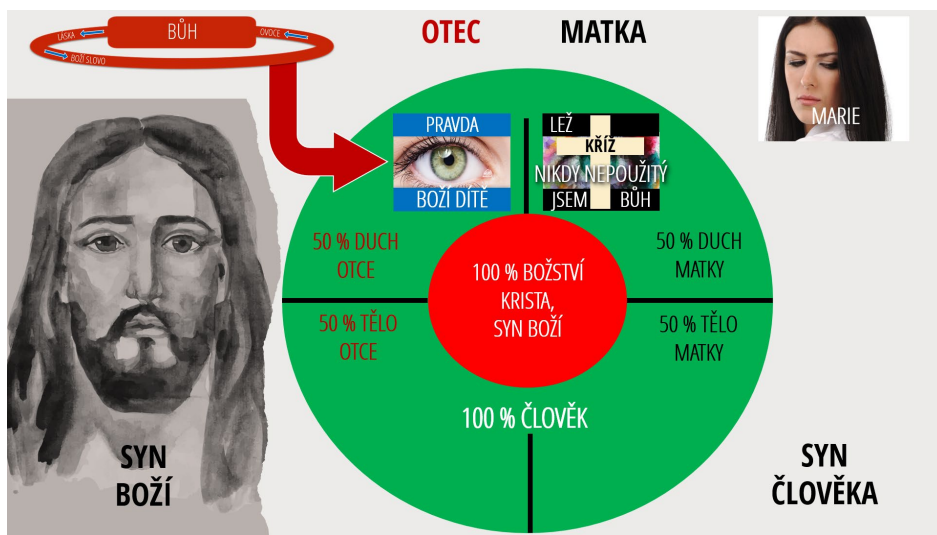
Naše nemoci a symptomy jsou tedy ukazatelem a varováním zároveň, že jsme napojeni na nesprávné duchovní místo připoutání (k druhým lidem), abychom jej mohli rozpoznat jako falešný. V důsledku toho je nám dána volba opustit omyl starého života a připoutat se k pravému zdroji lásky a života tím, že jej nahradíme pravdou nového života.

Odkud pochází Nový život? Jak byl stvořen?

17. Stvoření Nového života s Novou identitou

Problém sebeklamu vzniká v duchu člověka, proto může být taky vyřešen pouze v nitru lidského ducha. Protože toho člověk již nebyl schopen sám, Bůh pro něj našel cestu pomoci. Ducha člověka stvořil ovšem tak, že ho nemůže ovládat zvenčí. Duch sám se musí zevnitř spojit se zdrojem lásky prostřednictvím důvěry. Lidský duch to ve svém omylu již nedokáže vykonat, proto Bůh sám zplodil člověka do Adamova života.

Zplození Ježíše v Marii skrze Ducha svatého bylo jedinou cestou, jak poskytnout člověku východisko. Tím, že byl Ježíš zplozen Otcem, v souladu se zákonem dědičnosti zdědil pravdu o sobě, pravou identitu – „Jsem synem Otce“. Skrze pravdu o sobě se zárodek navázal na Boha. Tím byla odstraněna překážka, kterou by dítě počaté pozemským otcem nikdy nemohlo překonat. Člověk, Ježíš, byl spojen se svým Otcem. Byl ve správné fyziologické vazbě.

V souladu se zákonem dědičnosti však Ježíš zdědil po své matce Marii i její omyl. Tuto falešnou identitu však *nikdy* nevyužil, nýbrž musel ji v sobě zrušit a zničit. Během svého pobytu na této zemi musel odolávat pokušení chtít být Bohem ve své existenci jako člověk, *přestože* v pozadí Bohem byl. Je přitom důležité chápat, že jako Bůh existoval od věčnosti. Své božství zakryl člověkem jako rouchem. Takhle bylo jeho lidství viditelné a jeho božství skryté. Proto je na jedné straně Synem Božím a ze strany Marie – a tím od Adama – je Synem člověka.

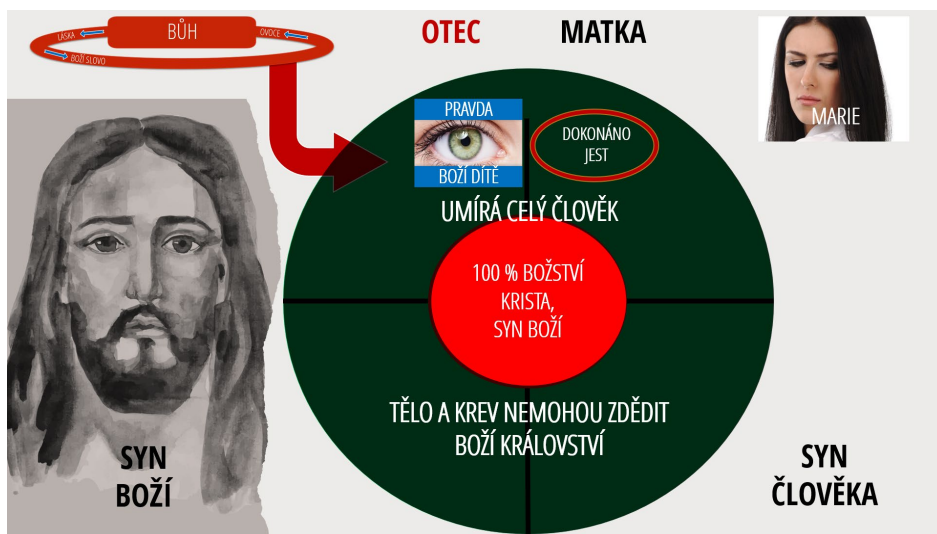
Ježíš žil na zemi 33 a půl roku. Byl opakovaně provokován k věcem, které mu jeho identita Božího dítěte nedovolovala.¹⁵ Musel by pochybovat o své pravé identitě, aby přistoupil na četné útoky a klamně manévry. Tato možnost existovala a byla cílem všech jeho pokušení, aby se zabránilo vykoupení člověka.¹⁶ Ježíš však svou identitu zplozeného dítěte svého nebeského Otce nikdy nezpochybnil. V důsledku toho ho nikdo nemohl pokoušet, aby udělal něco špatného. Zůstal ve svazku se svým Otcem, až dokud nevydal svého ducha na kříži.

Ježíšovým posláním bylo skrze spojení s Otcem a ve spolupráci s Ním odhalovat a potírat omyl v duchu člověka. Odstranil v sobě hříšnou přirozenost, falešnou identitu. Ta byla zcela odstraněna, když na kříži zvolal: „Dokonáno jest!“ (Jan 19,30). Nyní byl Adam, člověk, z něhož všichni pocházíme, osvobozen od hříšné přirozenosti.

Tím to však neskončilo. Celý člověk musel zemřít, neboť tělo a krev nemohou zdědit Boží království. Adamův život byl mrtvý kvůli jednorázovému hříchu. Člověk se již nemůže sám navázat na Boha, a proto není schopen zachovat si svůj život. Pouze z milosti člověk přesto existuje, ale jen po omezenou dobu, aby měl příležitost vymanit se ze starého života.

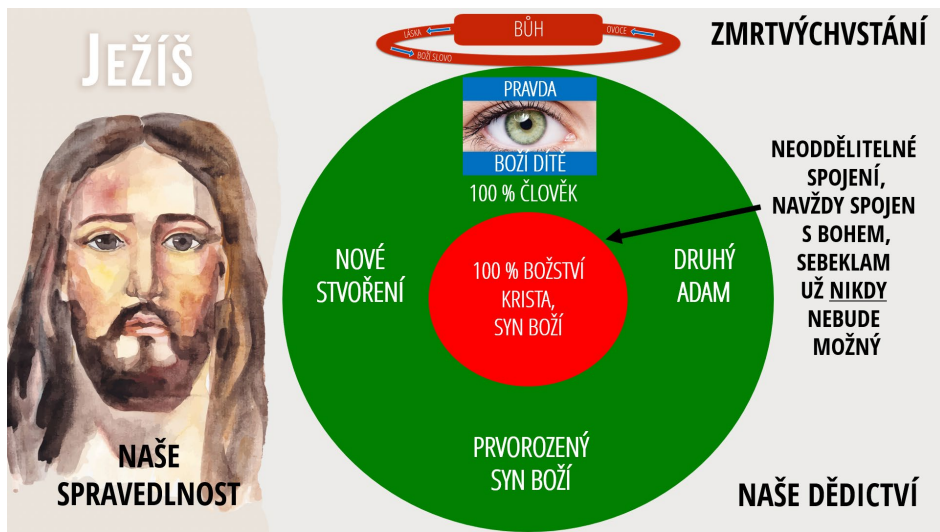
¹⁵ Příkladem jsou dokonce i učedníci Jakub a Jan, kteří chtějí nechat padat oheň z nebe, protože jim jedna vesnice odmítla poskytnout přístřeší (Lk 9,51-56).

¹⁶ Viz pokušení Ježíše ďáblem na poušti (Mt 4,1-11; Lk 4,1-13).

Tím, že Ježíš vstoupil do života Adama – z něhož žijí všichni lidé – a vzal příčinu všech hříchů (omyl „Jsem bůh“) a zničil ji v sobě, vzal na sebe hříchy celého světa, aby je jako soudce spravedlivě soudil. Nesl hříchy všech lidí, kteří kdy existovali, a zemřel jako vítěz nad příčinou a následkem hříchu. Aby se tak mohlo stát, musel Adamův život dospět k nezvratnému konci, kdy zcela zanikl. Proto musel Kristus na kříži přivést na smrt celé lidské bytí. Pro naše vykoupení bylo nutné starý život zcela zničit a z nyní očištěných složek (těla a ducha), z nichž se tento život skládal, vytvořit vzkříšením život zcela Nový.

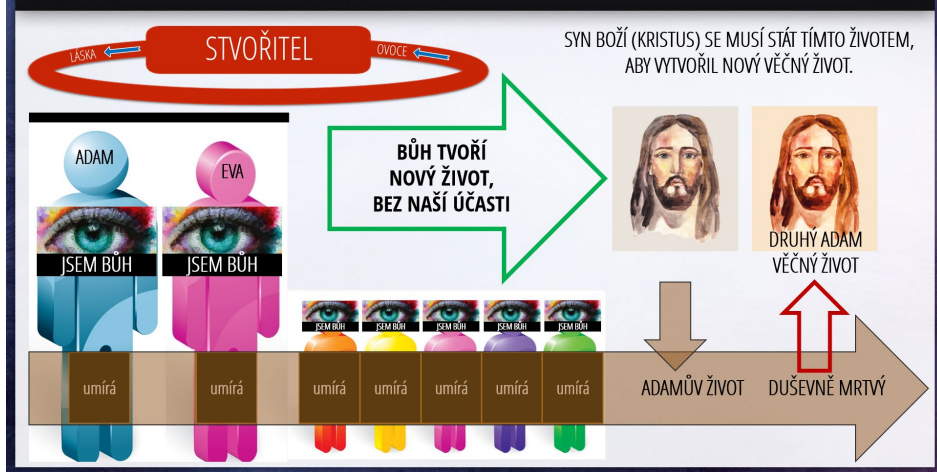
Vzkříšením třetího dne se Kristus stal druhým Adamem – životodárným duchem (1. Korintským 15,45). Když vstal z mrtvých, s nesmrtelným bytím a navždy spojen s Bohem, stal se a je novým stvořením. Nyní je navždy v pravdě. Je prvorozeným Synem Božím. Úžasné poselství přitom zní: Všichni se skrze víru stáváme Božími syny a dcerami. To je naše vykoupení. Žádná jiná možnost pro člověka neexistuje. Tento jediný Nový život je vše, co potřebujeme! Pokud jej starý člověk ve víře přijme, nový člověk se stává účastníkem božské přirozenosti. Naše spravedlnost a veškerá naše naděje spočívá pouze v Kristu. Jeho nový život nás vede zpět do Boží přítomnosti.

Nový člověk je neoddělitelně spojen s Bohem. Sebeklam je v Novém životě navždy vyloučen. Děje se to díky vykoupení. Bůh něco učinil, aby sebeklam již nebyl možný. Stvořitel se neoddělitelně spojil s člověkem. Bůh dal celému vesmíru zcela jasně najevo, že ke Stvořiteli neexistuje žádná alternativa. Žádný rozum už nikdy nebude schopen o tom pochybovat nebo to rozlomit. Žádný duch už nikdy nebude moci klamat sám sebe ve své identitě. Klam byl jednou provždy demaskován a ukázán všem bytostem: Vztah Stvořitele a stvoření je absolutní, neměnný, dobrý a správný.

Ježíšovým zmrtvýchvstáním nově stvořený život Bůh nabízí každému člověku, aby jej přijal skrze víru. Přijetí tohoto Nového života skrze víru je řešením všech lidských problémů. Odloučení od Boha, které začalo pádem Adama a Evy do hříchu a týká se všech jejich potomků, nelze zvrátit vlastními silami. Návrat k Bohu je pro nás nemožný – což znamená, že musíme zemřít. Jediným východiskem je přijmout ve víře Ježíšův život.

Po odloučení od Boha musí On stvořit NOVÝ život

K vykoupení potřebujeme jak Jeho pozemský život, tak i Nový život, který stvořil, když vyšel z hrobu jako druhý Adam. Pro mě osobně to znamená odpuštění všech mých hříchů a vstup do Nového života – do Jeho, Ježíšova života. Duch svatý v tom hraje zásadní roli. On nám může Ježíšův život zpřístupnit skrze víru a musí působit na srdce každého člověka.

Otázka zní: „Jak může člověk uplatnit Nový život, aby mohl žít svobodně?“

18. Osvobození člověka od vrozené nouze

Ze způsobu, jakým je člověk stvořen, je zřejmé, jak může dojít pouze k osobnímu osvobození. Vzhledem k tomu, že duch může ovládat pouze sám sebe zevnitř, může pouze každý jednotlivec sám použít Nový život stvořený Bohem. Je k dispozici jako lék nebo léčebný prostředek, ale přijmout jej může pouze jednotlivec. Pokud jej však člověk nepřijme skrze víru a neučiní jej svým životem, pak bylo stvoření Nového života Bohem pro něj osobně zbytečné.

Osvobození a vykoupení z vrozeného omylu je možné pouze ve spolupráci s Bohem. Bůh stvořil prostředek, jeho použití závisí na jednotlivci. Proto je člověk sám zodpovědný za to, zda bude osvobozen. Nikdo nemůže na jeho místě v něm nic učinit, jen člověk sám. K tomu je však zapotřebí určitá schopnost sebepoznání, povědomí o přírodních zákonech a poznání duchovní závislosti na Bohu.

Rád bych vysvětlil proces přijetí Nového života skrze víru na základě své osobní zkušenosti.

Již od raného dětství jsem měl představu, že mít šťastnou rodinu bude naplněním mého života. Tak se stalo, že jsem se v mladém věku oženil, aby se mi tento sen rychle vyplnil. Věci se však vyvinuly jinak, než jsem očekával.

Mou první duchovní potřebou je harmonie. Proto jsem měl od své ženy velké očekávání, že právě tuto moji touhu naplní. V zásadě jsem od ní očekával naplnění tří potřeb:

1. Chtěl jsem, aby mi rozuměla. Aby rozuměla mým nejniternějším pocitům a reagovala na ně.
2. Chtěl jsem, aby mě vyslechla, když jí mám co říct. Ona už však věděla všechno lépe a já jsem se nedostal ke slovu.
3. Toto bylo mimořádné přání, totiž aby se ráno po probuzení usmívala. Jako člověk, který potřebuje harmonii, jsem žil z jejího úsměvu.

V omylu mého srdce se mi zdálo přirozené, že tyto potřeby by měla naplňovat moje žena. Má očekávání se však nenaplnila, proto jsem byl ve vztahu nešťastný. Vyrůstal jsem jako křesťan a naučil jsem se, že manželství nelze jednoduše vzdát podle libosti, nýbrž že je na celý život. A tak jsem se s touto situací smířil, aniž bych si to vnitřně přiznal.

Když jste nešťastní, snažíte se uspokojit své potřeby jinými prostředky. A tak jsem se stal závislým na filmech, internetu a sportu. Čím nespokojenější jsem byl se svou ženou, tím silnější byly tyto závislosti.

Zároveň jsem byl velmi aktivní ve svém církevním společenství, protože jsem se od dětství chtěl stát pastorem. Zapojoval jsem se, kde se dalo, aniž bych si uvědomoval, že i tyto aktivity jsou jen pokusem o naplnění smyslu mého života. Nikde jsem však nenacházel uspokojení. Moje práce lékaře na klinice, moje aktivity v církevním společenství, doma s rodinou – to všechno mě nenaplnovalo. Má očekávání od mého okolí se nenaplnovala. Netušil jsem, proč jsem tak nešťastný, popoháněný a nepokojný.

A tak jsem ke konci roku 2002, po dokončení svého specializovaného studia, dospěl k závěru, že potřebuji přestávku, a rozhodl jsem se vzít si roční sabatiku (tvůrčí volno). Chtěl jsem zlepšit svou rodinnou situaci, abych mohl pokračovat v manželství.

Pro dokreslení obrazu naší rodiny na konci roku 2002 je třeba zmínit ještě jeden aspekt. V roce 1998 se v naší církevní obci rozpadla rodina se šesti dětmi. Vyvstala přitom otázka, co bude s opuštěnými dětmi ve věku 7–17 let. Pod Božím vedením jsme se rychle rozhodli přijmout je do naší rodiny a tak jsme se stali pěstouny 6 dětí. Bylo to sice namáhavé, ale pro mě velmi naplňující. Děti jsem miloval a trávil s nimi spoustu času při nejrůznějších aktivitách.

Tato nová situace mě sice obohacovala, ale přesto jsem nebyl spokojený. V myšlenkách se mi neustále honil sen o ženě, která by mě učinila šťastným. Protože jsem se ale nechtěl vzdát dětí, vzal jsem si na konci roku 2002 ono tvůrčí volno. Chtěl jsem využít všech prostředků, které jsem měl k dispozici, abych byl v rodině šťastný. Rozhodl jsem se, že budu ke své ženě vstřícnější, aby se změnila a my mohli dál existovat jako rodina.

Plán však nevyšel. Po prvních měsících roku 2003 jsem dospěl k závěru, že svou ženu změnit nemohu. Podle představ, které jsem v té době měl, mi nezbývalo nic jiného, než se rozvést a hledat jinou ženu, která by mě učinila šťastným. Ve své tísní jsem byl ochoten vzdát se i pěstounských dětí, jen abych konečně dosáhl svého cíle. Bylo mi tehdy 39 let a myslel jsem si, že pokud to neudělám teď, budu nešťastný do konce života.

Udělal jsem si nový plán na rozchod ke konci školního roku. Zrušil jsem nájemní smlouvu na dům, v kterém jsme s dětmi bydleli. Ještě nezletilé děti by se přestěhovaly ke své matce, já ke své a moje žena by se také mohla vrátit ke svým rodičům. O všechny by tak bylo postaráno a měli by přístřeší.

Ještě předtím, než v létě 2003 vznikl tento plán na rozchod, naplánovali jsme si cestu do USA za rodinou, ve které manželé byli také manželskými poradci. Cesta byla domluvená, a i když moje rozhodnutí o rozchodu bylo jisté, letěli jsme v dohodnutém termínu. Po asi tříhodinovém rozhovoru s manželskými poradci, dne 1. června 2003, při kterém jsem pevně hájil svůj postoj a nechtěl jsem se pouštět do usmířování, mě napadla myšlenka: **„Budeš-li dbát na má přikázání, postarám se o tvé potřeby.“**

Byla to neobvyklá myšlenka, která mě zpočátku těšila, protože se mi nabízela perspektiva, že bych mohl být šťastný. Když jsem však o ní přemýšlel hlouběji, uvědomil jsem si podmínku uspokojení svých potřeb: „Zachovávat přikázání“. Jako křesťan jsem z dětství znal deset přikázání a v mém případě bylo sedmé přikázání to, které říkalo, že manželství se nesmí porušit.

V myšlenkách jsem argumentoval, že jsem byl 20 let v rodině věrný alespoň fyzicky, ale přesto jsem šťastný nebyl. A teď bych v ní měl zůstat, abych takový mohl být? Nerozuměl jsem tomu, a tak jsem o tom přestal přemýšlet.

O týden později jsme seděli spolu s rodinou manželského poradce, abychom se rozloučili. V místnosti nás bylo dohromady deset, já a moje žena se třemi našimi svěřenci ve věku 14, 16 a 18 let a rodina se svými třemi podobně starými dětmi. Měla to být krátká výměna myšlenek o našem společném čase. Během tohoto rozhovoru se otec rodiny obrátil ke mně a najednou se zeptal: „Jsi rozhodnutý?“ Když jsem ta slova slyšel, byl jsem si jistý, že se mě zeptá, jestli jsem rozhodnutý se od rodiny oddělit, protože jsem to do té doby vždycky jasně sděloval. Aniž bych čekal na zbytek otázky, odpověděl jsem hlasitě a jasně „ano“. Jeho otázka však zněla opačně: „Jsi rozhodnutý s rodinou *zůstat*?“ Mé hlasité a zřetelné „ano“ nešlo přeslechnout. Děti i já jsme byli ohromeni, protože věděly, že jsem odhodlán se rozejít, ne zůstat. Dostal jsem se do rozpaků, se kterými jsem se potřeboval vypořádat. Řekl jsem ano k něčemu, co jsem vůbec nemyslel vážně.

Vybrat jsem si mohl pouze mezi odvoláním nebo přijetím svého „ano“. Nevím, co mě pohnulo k tomu, abych se postavil za „ano“ pro zůstání v rodině, ale vnitřně jsem to udělal. V tu chvíli se naplnilo Boží zaslíbení, že mé potřeby budou naplněny, pokud s rodinou zůstanu.

Neumím vysvětlit, jak se to stalo, ale můj velký hlad po tom, aby mě nějaká žena milovala, byl pryč. Mé štvání a neklid okamžitě skončily. Získal jsem vnitřní klid, který mě od té doby neopustil. Všechny závislosti, které mě provázely mým neštěstím a proti

kterým jsem do té doby neúspěšně bojoval, zmizely. Dodnes, o více než 20 let později, se znovu neobjevily.

Ten zážitek byl tak působivý, že ho ani nedokážu opravdu popsat. Celý můj vnitřní život se změnil, byl jsem osvobozen z vnitřního vězení. Mé tělo také zareagovalo a já se uzdravil z desetiletí trvajících bolestí zad. Migrény, které jsem míval od svých patnácti let, od té doby zmizely.

Tuto zkušenost považuji za výměnu života. Vzdal jsem se svého starého života, který se vyznačoval mylnou představou, že mě musí učinit šťastným jiná osoba, a přijal jsem do srdce Nový život, který Bůh stvořil ve svém Synu. To mě spojilo se zdrojem lásky a pokoje, a tak mohly být naplněny mé potřeby.

V době před touto zkušeností jsem měl občas velké pochybnosti o tom, zda Bůh skutečně existuje, nebo ne. Nedokázal jsem Ho pochopit a někdy jsem přemýšlel, kde je. Tento zážitek mi však jasně naznačil, že existuje a je zdrojem veškerého štěstí.

Aby konečně rozptýlil mé pochybnosti, dal mi také nezvratný důkaz o své existenci v nyní již dvacetileté praktické zkušenosti. Duchovní touha člověka po lásce, svobodě, spravedlnosti, bezpečí atd. může být uspokojena pouze z Něho a Jím. K naplnění našich duchovních potřeb *zcela jistě* nedochází prostřednictvím jiných lidí nebo někde v přírodě. Na druhou stranu není možné, abychom měli zjevné potřeby, pro které neexistuje způsob a zdroj, z něhož by mohly být uspokojeny. Bůh to zařídil tak, že jedině On může naplnit duchovní potřeby člověka.

19. Co přináší nový život?

Ačkoliv jsem vždy pochyboval, nyní jsem byl v situaci, kdy jsem mohl věřit. Všechny mé duchovní potřeby byly naráz uspokojeny a nedokázal jsem si to vysvětlit jinak, než Božím působením. Jako Boží dítě jsem nyní začal tento vztah zkoumat a žít z něj. Dnes prohlašuji tento 7. červenec 2003 za svůj vstup do Nového života. Začalo tím první, částečné odumírání mého ega, mého omylu „jsem bůh“ a jeho nahrazení pravdou „jsem Boží dítě“.

Od 7. června 2003 se učím uvádět do praxe Boží lásku, ke které mám nyní přístup. Ačkoli schopnost milovat má každý člověk, chybí mu láska, a tu si sám nedokáže vytvořit. Na fyzické úrovni všichni snadno pochopíme, že každý umí dýchat, ale kyslík musí získávat ze zdroje mimo sebe. Totéž platí pro duchovní potřeby, pro které používáme zastřešující termín láska. Na základě spojení s Bohem, které jsem nyní navázal, se nyní mohu učit předávat Boží lásku i lidem, kteří mi nepřipadají milí. K tomu patří také to, že už nemusím čekat, až mě druzí budou milovat.

Tato společná cesta s mým nebeským Otcem je osvobozující. Ztěžuje ji však přetrvávající existence zbytků omylů ve mně. Svůj zbývající omyl musím nejprve s obtížemi rozpoznat, abych pak mohl nahradit příčinu – sebeklam – pravdou o sobě samém. Je to boj křesťanské víry, protože bez rozpoznání toho, kde stále klamu sám sebe a kde pravda ještě musí nahradit lež, se nemohu stát zcela svobodným.

Na tomto místě chybí něco v tradičním křesťanském chápání vykoupení. Kvůli lidské neznalosti funkcí ducha, sebeovládání a vrozeného omylu se křesťané v podstatě dělí na dvě skupiny. Toto rozpůlení lze pozorovat i v jiných náboženstvích a ideologiích. Povrchně to rádi vyjadřujeme jako „konzervativní“ a „liberální“. V konečném důsledku však nezáleží na tom, na kterém konci této linie stojíte, zda na krajní pravici, na krajní levici nebo dokonce v umírněném středu, prostě jste na *stejně* linii. Nepoznáte sebeklam, který vede jednoho člověka jedním směrem a druhého druhým. Ale je to stále tentýž sebeklam, v němž každý nevědomě (a někteří i vědomě) hledá *to své*. A dokud si někdo myslí, že může něco udělat pro sebe, porušuje zákon lásky. Protože žádné stvoření nemůže udělat nic samo pro sebe. Ani člověk to nedokáže. V omylu svého srdce je však přesvědčen, že něco pro sebe dělá.

Ježíš přišel, aby přibil falešné „Jsem bůh“ na kříž a stvořil nové stvoření, Nový život, který znovu funguje podle zákona lásky. Život, který je nesobecký, stejně jako je nesobecký Bůh a celé jeho stvoření.

Narodil jsem se s myšlenkou „Jsem bůh“. Vše, co jsem dělal do 7. června 2003, vycházelo ze sobectví. Vše jsem dělal pro sebe a to je mimo zákon. Ačkoli jsem předtím během 39 let vykonal i mnoho navenek dobrých skutků, motivace byla stále špatná: vždy šlo o mě, i když to někdy vypadalo nezištně. Když jsem se 7. června 2003 rozhodl, došlo k výměně. Můj předchozí život šel na kříž a byl mi dán život Nový – Ježíšův. Tím pro mě začala cesta k jednání z motivace lásky.

Je důležité pochopit: z omylu může pocházet pouze sobectví. Z pravdy může pocházet pouze láska. Zákon přírody to jasně ukazuje. Lukáš 6,44-45 to popisuje velmi jednoduše: „Každý strom se přece pozná po vlastním ovoci: z trní se nesbírají fíky a z bodláčí se nesklízejí hrozny. Dobrý člověk vynáší z dobrého pokladu svého srdce to dobré, zlý člověk vynáší ze zlého pokladu svého srdce zlé...“

Díky výměně na kříži jsem zakusil odpuštění mých posledních 39 let. K odpuštění může dojít pouze tehdy, když je zároveň odstraněn důvod hříchu, sobecký čin. Tím je omyl v srdci nebo – jak jej nazývá Ježíš – zlý poklad srdce. Odpuštění lze tedy dosáhnout pouze výměnou starého života za život nový. Odpuštění jednotlivých skutků bez odstranění jejich příčiny by nebylo slučitelné s Boží spravedlností. Proto se ve Starém zákoně používal obětní systém, který to jasně ukazuje: Pouze výměnou života, který je zdrojem skutků, dochází k ospravedlnění a spravedlnosti.

Je snad pochopitelné, že zde míněná výměna života je duchovním aktem víry a zpočátku se neodehrává ve fyzické realitě. Ježíš stvořil Nový život, ten je skutečný, ale každý člověk jej přijme navenek a viditelně až při jeho návratu. Teprve tehdy budeme zcela proměněni do reality Nového života. Pak se skutečně staneme Novým stvořením. Do té doby žijeme ve víře v Nový život a ten je do našeho života přenosný *pouze skrze víru*.

Co konkrétně znamená tato výměna ve víře? Víra potřebuje obsah, duch potřebuje jasné informace, podle kterých se může orientovat. Jsou zapotřebí dva vnitřní postoje:

1. Čisté svědomí, co se týče minulosti. Musím věřit, že jsem *nikdy* nezhřešil resp. neudělal chybu. Pokud jsem ve starém životě zabil, rozbil manželství, lhal nebo udělal cokoli jiného, *už* jsem to *neudělal*. Převzal to Ježíš. To staré už není moje, teď to patří Kristu. To on o tom rozhodne na soudu. **To je odpuštění z Boží strany.** Pokud má někdo stále provinilé myšlenky, pak ještě plně nevěří ve výměnu života. Pak stále považuje svůj starý život za svůj a drží se minulých skutků, jako by byly stále jeho. Pak ještě neodevzdal všechno Kristu.
2. Nikdo mi v minulosti neublížil, to je informace, kterou musím vnitřně přijmout a uvěřit jí, abych se už neviděl jako oběť druhých. Bez ohledu na to, co jsem zažil a

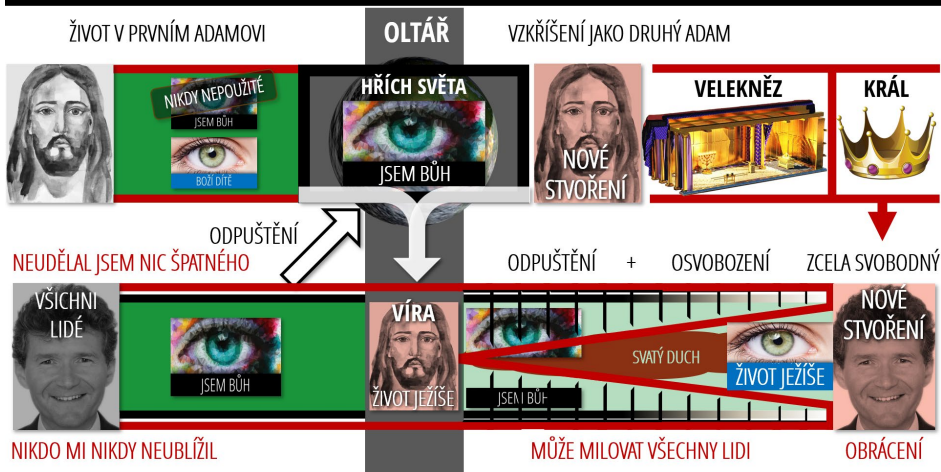
co mi druzí udělali, díky výměně už to není moje a nevztahuje se to na mě osobně. **To je odpuštění z mé strany.** Pokud mi někdo stále něco dluží, pokud si myslím, že mi nějaká osoba v minulosti ublížila, pak ještě nejsem ve víře v Novém Ježíšově životě.

Výměna starého života za Nový Ježíšův život řeší všechny problémy člověka, které lze shrnout do dvou kategorií: (1) obviňování sebe sama a (2) obviňování druhých. Člověk se buď považuje za oběť vlastních skutků, nebo za oběť skutků druhých. Obojí je špatné, obojí pochází ze sebeklamu a vede člověka k tomu, že se stává svým vlastním nepřitelem, a tím ničí sám sebe.

7. červen 2003 je dávno pryč a já jsem šel ve víře dál. Zbytek postoje „Jsem bůh“ teď musí každý den krok za krokem ustupovat. Každý den zkoumám včerejší uplynulý den, z jakého zdroje jsem žil. Dělán to obvykle v přírodě společně se svým nebeským Otcem, který mi musí pomáhat přesně rozpoznat, kde byl sebeklam, aby ho mohla nahradit pravda. Své myšlenky tedy prověřuji svými činy a svou motivaci svými myšlenkami a příslušný kořen, lež nebo pravdu o mně, svou motivací. Musím zjistit, kde konkrétně jsem klamal sám sebe, abych mohl přesně tam nahradit klam pravdou. Musím vědomě zjistit, kde si hrají na boha. Musím rozpoznat, jak mohu žít Nový život a přitom vědět, že jsem dítětem Nejvyššího. Jako Jeho dítě nepotřebuji nikoho, kdo by mi sloužil, musel mi něco naplňovat nebo uspokojovat nějakou potřebu. Své potřeby mohu naplnit pouze sám tím, že budu brát od Boha a předávat tuto lásku dál.

Následující obrázek ukazuje cestu člověka, který se v boji víry dostává ze zajetí lži do úplné svobody pravdy. Každý si musí touto cestou projít osobně, proto jsem použil svou fotografii. Doufám, že jednoho dne skrze víru plně přijmu Nový život do svého ducha. Pak mě žádný čin mých bližních nebude moci přimět k tomu, abych ostatní nutil k dobru. Chtěl bych být takovým dítětem svého nebeského Otce, které každého miluje a už nepoužívá žádnou formu nátlaku. To je cíl osvobození.

Jediné řešení – nový život

Nyní jsem stále na cestě k tomuto cíli, o který neusiluji svými skutky, ale vírou. Mé skutky jsou pouze vnějším důkazem mého vnitřního postoje. Mé dobré skutky mohou přitom pocházet ze špatné motivace, stejně jako ty špatné. Proto to nejde bez pomoci mého nebeského Otce, který mi pomáhá skrze svého Ducha svatého. Krok za krokem důvěřuji lidem stále méně, až budu jednoho dne úplně důvěřovat Bohu. V tomto stavu už neklamu sám sebe a zákon je vepsán v mém srdci. A to vše se děje prostřednictvím vnitřního procesu víry a spolupráce mezi mnou a Bohem, protože Bůh nikoho neovládá ani nenutí. Důvěru v Boha můžeme vkládat pouze my sami. Spasení je tedy možné *pouze* ve spolupráci mezi Bohem a člověkem.

Shrneme-li to, existují pouze dvě identity, z nichž vycházejí myšlenky: buď je to lež „Jsem bůh“, anebo pravda „Jsem Boží dítě“. Protože myšlenky začínají nevědomě, ověřovat, ze které identity pocházejí, mohou až tehdy, když se stanou vědomými. Z vědomých myšlenek tedy mohou poznat, zda se mýlím, či nikoli. A teprve pak mám na výběr, zda budu své myšlenky dále „živit“ nebo ne. Pokud rozpoznám, že pocházejí ze sebeklamu, mohu podniknout kroky k tomu, abych tak přestal myslet. Ne vždy je příčina rozpoznatelná okamžitě, i když mi je už jasné, že ty či ony myšlenky pocházejí ze lži. Někdy mi může trvat i několik dní, než odhalím konkrétní nevědomou lež. A teprve když ji nahradím pravdou, jsem od problému osvobozen.

Práce v našem nitru tedy není snadná, ale je osvobozující. Nechtěl bych zůstat v mém omylu, který mi ztěžuje život, jen proto, že mi druzí dělají něco špatného nebo mi upírají to, co je dobré. Není to moje vina, že jsem zdědil omyl, ale z Boží milosti mohu udělat něco pro to, aby mě tato lež už netrápila.

Následuje několik konkrétních příkladů toho, z čeho některé myšlenky vznikají:

Nutkavé myšlenky – vždy vychází ze lži a jsou vždy špatné. Pokud chcete někoho nutit nebo se na někoho zlobíte, pak se mýlíte. Pokud se na někoho zlobíte, ničíte sami sebe. Pokud již nemáte kontrolu nad svými myšlenkami a jednáte emocionálně, podléháte nátlaku. Vynaložte vědomé úsilí, abyste si připomněli, že se mýlíte, jakmile vás napadne nutkavá myšlenka. Bez ohledu na to, jakou pravdu v dané věci ve skutečnosti máte. Je zcela jedno, jak špatně druhá osoba jednala. Nutkání je vždy výsledkem sebeklamu.

Úzkostné myšlenky – jsou vždy nesprávné. Jakmile pocítíte strach, musíte se sami sebe zeptat: „Počkat, kde se mýlím? Zase si hraju na boha?“ Strach vzniká ze snahy vyhnout se něčemu negativnímu, co nemám pod kontrolou, co neovládám. Každý má svou vlastní vymezenou oblast působení, kterou nemůže překročit. Snadněji to lze rozpoznat na fyzické úrovni. Nikdo se nepokouší projít betonovou zdí, ale používá otevřené dveře, aby se dostal dovnitř nebo ven z místnosti. Ve fyzickém světě se snažíme držet v hranicích, které nejdou překročit.

Svůj duchovní rámeček však v omylu ducha nevidím. A tak se snažím o nemožné, totiž ovládat něco, co ovládat nemohu. To se týká života mé matky, manželského partnera, mých dětí a dokonce i mého vlastního života. Tato kontrola však není v rámci našich možností. Takže se o to raději ani nepokoušíme. Strach nám pomáhá vidět omyl a hledat jeho příčinu. Jakmile ji nalezneme a nahradíme pravdou, zmizí i strach.

Tlak – v těle je výsledkem sebeklamu. Tělo okamžitě reaguje na negativní nevědomou myšlenku a upozorňuje na omyl. Měli bychom pak sami sobě skládat účty, z čeho chybná myšlenka vznikla, abychom ji již nenásledovali, ale místo ní mysleli pravdu.

Provinilé myšlenky – jsou velmi škodlivé. Vznikají z mylné představy, že když jsme jednali špatně, měli jsme jinou možnost volby. Vznikají proto, že důsledky činu jsou negativní, nikoli nutně proto, že bychom litovali samotného činu. Omyl nám vsugerovává, že jsme v důsledku svého jednání zažili ztrátu. A protože neumíme prohrát, musíme se z toho obviňovat.

- Jsem-li bůh, pak mohu také odsuzovat, a to jak sebe, tak druhé.
- U stvoření provinilé myšlenky vzniknout nemohou, protože stvoření nemohou vynášet soudy nad sebou (ani nad druhými). Nemohou také utrpět žádnou osobní ztrátu, pokud se považují za Boží dítě.

Osamělost – je nesprávný závěr. Jak se mohu cítit osamělý, když vím, že jsem Boží dítě? Myšlenky: „Jsem úplně sám!“ „Všichni moji příbuzní zemřeli nebo žijí jinde.“ „Vychovávám své dítě úplně sám.“ „Nemám nikoho, kdo by mi pomohl.“ nemohou být

správné. Tyto myšlenky způsobují špatný pocit, poškozují tělo. Myšlenky na osamělost vznikají z mylné představy, že „ostatní tu musí být pro mě“. Tělo a rozum by nám měly pomoci přestat jim věřit, protože nejsou pravdivé. *Nikdy* nemůžeme být sami, Bůh je vždy přítomen a proč bych se měl s vědomím Jeho přítomnosti považovat za osamělého?

Odmítnutí – vede k silným myšlenkám na sebeustrukci. Jako bůh vyžadujeme uctívání, a pokud je nám odepřeno, nemůžeme to strpět. Považujeme za osobní prohru, pokud nás druzí nechválí, neocení a neuznávají. Ale kdo jsem já, abych na své bližní vznášel tento požadavek?

Když rodiče odmítají své děti, ty to vnímají jako velmi velké trauma. Děti, kterých se to týká, to vede na celoživotní velmi obtížnou a bolestivou cestu s mnoha problémy a nemocemi. Bez Boží milosti a uvědomění si pravdy, že mi rodiče ani ostatní lidé nic nedluží, jsem odsouzen k tomu, abych se krok za krokem ničil. Proto bychom měli pravdu o sobě poznat a vidět, že všechny naše osobní nároky na druhé jsou neoprávněné. Jedině pravda nám může zabránit v tom, abychom se zničili jen proto, že naši rodiče udělali (tu a tam i velké) chyby.

Myšlenky beznaděje – se mýlí. Vycházejí z mylné představy, že mohu vypočítat budoucnost. Vznikají proto, že já jako bůh vím, co z této situace vzejde. Ale vím to skutečně?

Myšlenka, že nemám východisko, vede mnoho lidí k depresi a sebeustrukci, dokonce k sebevraždě. A pak si jako pomoc a poznatek musíme uvědomit, že *vše*, co vede k sebeustrukci, co vyvolává negativní emoce, rozhodně *nemůže* odpovídat pravdě. I když nemůžeme hned vidět, v čem klameme sami sebe, měli bychom přestat chovat myšlenku, že neexistuje východisko. Náš nebeský Otec nám s tím může pomoci, pokud Ho požádáme o pomoc, aby nás mohl napravit. Bůh nemůže přemýšlet na mém místě, ale může mi dát vhodný pokyn, který mě osvobodí, pokud jej přijmu.

Boj se odehrává v naší mysli – jak mohu vyhrát?

ŠPATNÉ MYŠLENKY:

- NUTKÁNÍ
- STRACHU
- TLAKU
- VINY
- OPUŠTĚNÍ
- OSAMĚLOSTI
- BEZNADĚJE

VĚDOMÍ

**Z JAKÉHO ZDROJE
POCHÁZÍ MOJE MYŠLENKA?**

**VOLBA NĚCO ZMĚNIT
POUZE PŘI ROZPOZNÁNÍ
PRAVDY.**

SPRÁVNÉ MYŠLENKY:

- KTERÉ MOHU VOLNĚ PŘECHOVÁVAT
- KTERÉ MI NECHÁVAJÍ MOŽNOST VOLBY
- NADĚJE
- KTERÉ JSOU REALISTICKÉ
- KTERÉ ČINÍ CHYTRÝMI

PODVĚDOMÍ / SRDCE

VZNIK MYŠLENKY

Je nesporné, že určité okolnosti nás vedou k negativní reakci, jiné naopak k radostné. Jak tedy poznáme, zda tato radost a dobrý pocit pocházejí z pravdy, nebo ze lži? Jistě, i v omylu svého srdce cítíme neustále radost, když něco hodnotíme jako osobní zisk. Tato reakce v danou chvíli tělu neškodí. K poškození těla dochází teprve tehdy, když o tento zisk přijdeme.

Při pozitivních emocích si tedy nemůžeme být jisti, že jsme v pravdě, protože vše, co omyl považuje za zisk, vyvolává dobrý elektrický proudový impuls, který je pro tělo vhodný, a proto vytváří příjemný pocit. Pokud jsou však okolnosti špatné a neodpovídají našim potřebám, a my se přesto cítíme dobře, protože se nespolehneme na okolnosti, ale na svého nebeského Otce, můžeme si být jisti, že tato reakce pochází z pravdy.

Náš Spasitel, Ježíš Kristus, neměl ve svých myšlenkách jedinou negativní reakci během těžkých okolností svého života, během nepřátelství, falešných obvinění, pokusů o vraždu, posměchu, když byl bit a pak přibit na kříž. Nebránil se tedy vnitřně proti všemu zlu, které Mu bylo činěno, protože věděl, že pachatelé to dělají jeho nebeskému Otci, který bude tuto nespravedlnost soudit. V důsledku toho měl během všech těchto těžkých situací vždy pozitivní emoce. Nikdy si svým myšlením nepřivodil špatné pocity. Takové myšlení by se mi velmi líbilo. Snažím se o něj a doufám, že Vy také.

Ovšem i z pravé identity člověka máme určité negativní emoce, a proto musí člověk například čas od času plakat. To vidíme i v Ježíšově životě. Jak můžeme rozlišit mezi **skutečně** negativními a **mylně** negativními emocemi?

I zde potřebujeme jasné měřítko, abychom dokázali oddělit lež od pravdy. Protože naše reakce začínají v podvědomí, můžeme se orientovat podle účinku, zda reakce pochází z pravdy, nebo z omylu. Platí následující pravidlo: vše, co mě zbavuje sebekontroly, pochází ze sebeklamu. Vše, co je negativní a sebekontrolu mi nebere, může pocházet z pravdy.

Dále si musím ověřit také svou motivaci: „Jde o mně, nebo o mého nebeského Otce?“ V nesobeckosti můžeme vnímat a cítit i negativa, ale je to z opravdového soucitu s Bohem, jehož stvoření je ničeno? Pokud však jde o mě a já propadám sebelítosti, pak se to jistě vždy děje z omylu, protože nás to ničí. Rozdíl se nedá vždy rozpoznat hned, ale časem člověk získá praxi v sebepoznání a dokáže stále lépe rozlišovat, zda z omylu usiluje o něco pro sebe, nebo pro nebeského Otce a jeho stvoření, tj. uvažuje z pravdy.

V pravdě můžeme přijmout spáchanou nespravedlnost, násilí, odnětí našeho majetku, našich dětí atd. a dokonce cítit soucit s pachateli, jak to vyjádřil náš Spasitel: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí“ (Lukáš 23,34). Tento postoj vyžaduje dosažení dokonalosti v pravdě. Věřím v to a chci být schopen jednou tak žít.

Se správnou identitou Božího dítěte mohu zcela změnit své myšlení – a časem vyřešit všechny problémy. Myslím, že je dobré, že je možné vše shrnout do jediného bodu, a to tam, kde člověk začíná. Je to jeho identita – to je ten nejkličovější bod v životě člověka.

V konečném důsledku jde o pochopení tohoto bodu a přesvědčivé rozhodnutí vzdát se starého života s jeho falešnou identitou a nahradit ho Bohem zplozeným Novým životem. Nikoho nelze v duchu k něčemu nutit, každý toho může chtít dosáhnout pouze dobrovolně skrze víru. A je to tak dobře, protože Stvořitel nás stvořil k tomu, abychom se sami řídili.

Máme jen jednu možnost, a to opustit starý život. Neměli bychom však následovat příkladu náboženství a ideologií, které chtějí starý život reformovat a vylepšovat. Není řešením klást důraz na vnější projevy, když problém spočívá uvnitř člověka. Člověk přijme Nový život pouze tehdy, když už má dost soužení starého života. Když je přesvědčen, že se svým starým životem už nemůže nic dělat. Potřebujeme Nový život ve svém nitru, a dosáhnout ho můžeme pouze skrze víru. Nouze člověka je v jeho nitru, proto ji lze vyřešit a napravit pouze tam. Vnější změny jsou tu zcela nedostatečné. Není moudré umývat láhev zvenčí, když je špína uvnitř, a láhev to nevyčistí.

Krise doby konce, která, jak jsem přesvědčen, již začala, rozdělí lidstvo na dvě třídy. Ne na bohaté a chudé, ne na důležité a bezvýznamné – toto rozdělení již existuje. Lidstvo se rozdělí na svobodné a zajaté. Konflikt v tomto světě se týká svobody. Tam, kde se používá nátlak, kde se nebere vážně rozum jednotlivce, tam není přítomná láska. Bible

to říká velmi jasně ve 2. Korintským 3,17: „Pán je totiž Duch, a kde je Duch Páně, tam je svoboda.“

Předsevzal jsem si, že budu vnitřně zcela svobodný a budu žít z Božího ducha. Ten, kdo má sám svobodu, bude schopen dát jí každému a nebude se snažit nikoho omezovat, rozkazovat ani diktovat. To je jasný důkaz, že žijete v pravdě. Kde je láska, tam je svoboda. Strach se tam již nemůže vyskytovat, je vymýcen. To znamená, že chování takového člověka již nemohou ovlivňovat jiní lidé. Bez ohledu na to, jaké těžkosti se mu postaví do cesty, zůstává věrný principu lásky.

Budeme čelit nepřízní osudu a každý pak viditelně prokáže, co v něm je. Svobodný člověk to prokáže tím, že klidně a sebevědomě udělá to, co považuje za správné podle svého svědomí, a ne to, co mu chce někdo vnutit. Ti, kdo žijí ve lži, budou zase bojovat proti nátlaku nátlakem. Násilí násilím, bezpráví bezprávím, lež lží a podvod podvodem. Tímto způsobem člověk dokazuje omyl svého vlastního srdce. Proti nátlaku můžeme bojovat pouze svobodou. Zlo můžeme překonat pouze dobrem. Lež můžeme vymýtit pouze pravdou.

Nakonec se obě skupiny budou velmi výrazně lišit. Bude zjevné, kdo je čí duchovní dítě. Brzy dospějeme do bodu, kdy se každý bude muset definitivně rozhodnout. Každý člověk má stále na výběr, zda se stane svobodným, nebo zůstane uvězněn ve svém vrozeném mrtvém životě. Co si dnes vyberete?